

පාර්ලිමේන්තු විවාද

(හැන්සාඩ්)

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ

නිල වාර්තාව

අත්තිරිත ප්‍රධාන කරුණු

ප්‍රශ්නවලට වාචික පිළිතුරු [නි. 1150]

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත (1969-70) [හයවන වෙන් කළ
දිනය] [නි. 1157] :

දෙවන වර කියවීම—විවාදය කල් තබන ලදී.

කල් තැබීමේ යෝජනාව [නි. 1353]

ප්‍රශ්නවලට ලිඛිත පිළිතුරු [නි. 1359]

பாராளுமன்ற விவாதங்கள்

(ஹன்சார்ட்)

பிரதிநிதிகள் சபை

அதிகார அறிக்கை

பிரதான உள்ளடக்கம்

வினாக்களுக்கு வாய்மூல விடைகள் [ப. 1150]

ஒதுக்கீட்டு மசோதா (1969-70) [ஒதுக்கப்பட்ட ஆறாம் நாள்] [ப. 1157] :

இரண்டாம் மதிப்பு—விவாதம் ஒத்திவைக்கப்பட்டது

ஒத்திவைப்புப் பிரேரணை [ப. 1353]

வினாக்களுக்கு எழுத்துமூல விடைகள் [ப. 1359]

Volume 86

No. 7

Sunday

17th August 1969

PARLIAMENTARY DEBATES

(HANSARD)

HOUSE OF REPRESENTATIVES

OFFICIAL REPORT

PRINCIPAL CONTENTS

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS [Col. 1150]

APPROPRIATION BILL (1969-70) [Sixth Allotted Day] [Col. 1157] :

Second Reading—Debate adjourned.

ADJOURNMENT MOTION [Col. 1353]

WRITTEN ANSWERS TO QUESTIONS [Col. 1359]

ලිපි ලේඛනාදිය පිළිගැන්වීම

වාචික පිළිතුරු

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය

பிரதிநிதிகள் சபை

House of Representatives

1969 අගෝස්තු 17 වන ඉරිදි

சனிக்கிழமை, 17 ஓகஸ்ட் 1969

Sunday, 17th August 1969

ප්‍ර. හ. 10 ට මන්ත්‍රී මණ්ඩලය රැස් විය. කථානායකතුමා [ගරු එස්. සී. ෂීර්ලි කොරියා] මූලාසනයක විය.

சபை, மு. ப. 10 மணிக்குக் கூடியது. சபாநாயகர் அவர்கள் [கௌரவ எஸ். சி. ஷேளரி கொறியா] மூலாசனையில் வිය.

The House met at 10 A.M., MR. SPEAKER [THE HON. S. C. SHIRLEY COREA] in the Chair.

ලිපි ලේඛනාදිය පිළිගැන්වීම

சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பத்திரங்கள்

PAPERS PRESENTED

(1) Annual Reports of the Ceylon Steel Corporation for 1963-64, 1964-65 and 1965-66.

(2) Annual Report of the Ceylon Fisheries Corporation for 1964-65.—[The Hon. J. R. Jayewardene—on behalf of the Minister of Industries and Fisheries].

සහමේසය මත තිබිය යුතුයයි නියෝග කරන ලදී.

சபாபீடத்தில் இருக்க கட்டளையிடப்பட்டது.

Ordered to lie upon the Table.

(1) Two sets of By-laws and a By-law made under Sections 267 and 272 of the Municipal Councils Ordinance (Cap 252).

(2) Five sets of By-laws made under Sections 152 and 156 of the Town Councils Ordinance (Cap. 256).

(3) Five By-laws made under Sections 129 (b) and 152, and 152 and 156 of the Town Councils Ordinance (Cap. 256)—[The Hon. Premadasa.]

සහමේසය මත තිබිය යුතුයයි නියෝග කරන ලදී.

சபாபீடத்தில் இருக்க கட்டளையிடப்பட்டது.

Ordered to lie upon the Table.

(1) ද්විත්ව අයබදු ගැනීම වැළැක්වීමද, ආදායම සහ දේපල පිළිබඳව අයබදු නොගෙවා මහභරිම වැළැක්වීමද සඳහා ලංකාණ්ඩුවේ පනිස්ථානු ආණ්ඩුවේ අතර ඇති කරගන්නා ගිවිසුම

(2) 1968/69 අංක 23, 24 සහ 25 දරණ පරිපූරක ඇස්තමේන්තු. [ගරු චන්තිනායක]

සහමේසය මත තිබිය යුතුයයි නියෝග කරන ලදී.

சபாபீடத்தில் இருக்க கட்டளையிடப்பட்டது.

Ordered to lie upon the Table.

ප්‍රශ්නවලට වාචික පිළිතුරු

வினாக்களுக்கு வாய்மூல விடைகள்

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS

බලංගොඩ රෝහල : සහකාර වෛද්‍යවරුන්

பலாங்கொடை மருத்துவமனை : மருத்துவ உதவி உத்தியோகத்தர்

BALANGODA HOSPITAL : ASSISTANT MEDICAL PRACTITIONERS

5. එම්. ඊ. රත්වත්තේ මිය. (බලන්ගොඩ)

(திருமதி எம். ஈ. ரத்வத்தே—பலாங்கொடை)

(Mrs. M. E. Ratwatte—Balangoda)

සෞඛ්‍ය ඇමතිගෙන් ඇසූ ප්‍රශ්නය : (අ)
(i) බලංගොඩ ආරෝග්‍යශාලාවේ සහකාර වෛද්‍යවරුන් සඳහා වූ සහන වැඩ පිළිවෙලේ නිසා රජයට මුදලින් හානි සිදුවන බවත්, (ii) මෙම ආරෝග්‍යශාලාවේ සහකාර වෛද්‍යවරයකු නිවාඩු ගන්නා විට රත්නපුරයෙන් සහකාර වෛද්‍යවරයකු එවන බවත්, (iii) මෙම ආරෝග්‍යශාලාවේ සහන වෛද්‍යවරයා වෙනත් ආරෝග්‍ය ශාලාවල සහන වැඩ සඳහා යවනු ලබන බවත් එතුමා දන්නවාද? (ආ) මෙම වැඩ පිළිවෙල නිසා වැඩිපුර ගමන් ගස්තු හා යැපීම් ගස්තු කොපමණ ගෙවනු ලැබේද? (ඉ) මෙම වැඩ පිළිවෙලට වගකිවයුත්තා කවුරුදැයි සොයා බහුගෙන් එම මුදල අය කර ගැනීමට එතුමා පියවර ගන්නවාද?

சுகாதார அமைச்சரைக் கேட்ட வினா : (அ)
(i) பலாங்கொடை மருத்துவ மனையிலே மருத்துவ உதவி உத்தியோகத்தருக்கான பதில் கடமை ஒழுங்கு அரசாங்கத்திற்கு நிதி நடத்ததை விளைவிப்பதையும்; (ii) இம்மருத்துவ மனையைச் சார்ந்த மருத்துவ உதவி உத்தியோகத்தர் விடுதலையில் செல்வாராயின் இரத்த துன்புரியிலிருந்து மருத்துவ உதவி உத்தியோகத்தர் ஒருவரை அனுப்பிவைப்பதையும்; (iii) இம்மருத்துவ மனையைச் சார்ந்த மருத்

වංචික පිළිතුරු

මාවික ප්‍රේමය

(ii) “மேட்டானே” மருத்துவ உதவி பதில் உத்தியோகத்தரோ அரசாங்க மனைக்கு உரித் தானவர் அல்லர் என்பதையும் (iii) இம்மனை கள் விடுதி மருத்துவ உத்தியோகத்தருக்கு ஆனவை என குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதையும்; (iv) “மேட்டன்” இம்மனையை விட்டு நீங்கு தற்கு மறுப்பதையும் அவர் அறிவாரா? (ஆ) இம்மனையை காலி செய்வித்து 1969 யூலை 1 ஆந் தேதியில் பலாங்கொடை மருத்துவ மனைக்கு நியமனஞ் செய்யப்பட்ட விடுதி மருத் துவ உத்தியோகத்தருக்கு, மனையில்லாததால், கொடுக்க உடன் நடவடிக்கை எடுப்பாரா?

asked the Minister of Health: (a) Is he aware that (i) the former Out Patients Building of the Balangoda Government Hospital has been occupied by the Matron and her husband, the Relieving Asst. Medical Practitioner for the last two years; (ii) that a matron and a relieving A.M.P. are not entitled to quarters; (iii) that these quarters have been designated House Officers' quarters; (iv) that the Matron is refusing to vacate these quarters? (b) Will he take immediate steps to get these quarters vacated for the House Officer, who has been appointed to the Balangoda Hospital from 1st July, 1969, as he has no quarters?

ගුරු ඊ. එල්. සේනානායක

(கௌரவ ஈ. எல். சேனாநாயக்க)

(The Hon. E. L. Senanayake)

(a) (i) Yes; (ii) The matron is entitled to quarters; (iii) Yes, after the proposed alterations and improvements are completed; (iv) The matron is prepared to vacate quarters when required for repairs. (b) Yes. Vide (a) (iii) above.

රත්නවත නෙ මිය.

(திருமதி றத்வத்தெ)

(Mrs. Ratwatte)

Will the Hon. Minister take action to see that the quarters are vacated very early?

ගුරු ඊ. එල්. ජෝනාතාසක

(கௌரவ ஈ. எல். சேனாநாயக்க)

(The Hon. E. L. Senanayake)

Yes.

බලංගොඩ රෝහල : මේවුන් නිවාසයයි

සපයන ලද විදුලි බලය

பலாங்கொடை மருத்துவமனை : மேட்பன் மனைக்கு
வழங்கப்பட்ட மின்சக்தி

BALANGODA HOSPITAL : ELECTRICITY SUPPLIED
TO MATRON'S QUARTERS

7. රත්වත්තෙ මිය.

(திருமதி றத்வத்தெ)

(Mrs. Ratwatte)

සෞඛ්‍ය ඇමතිගෙන් ඇසූ ප්‍රශ්නය : (අ)
(i) බලංගොඩ රජයේ රෝහලේ කලින්
බාහිර රෝගීන් සඳහා වූ ගොඩනැගිල්ලේ
දැනට එම රෝහලේ මේටරින් හා ඇගේ
ස්වාමි පුරුෂයා වන සහන සහකාර වෛද්‍ය
වරයා පදිංචි ව සිටින බවත් එම ගොඩ
නැගිල්ලට විදුලි බලය සැපයෙන්නේ
රෝහලේ විදුලි බල සැපයුමෙන් ම බවත් ;
(ii) මොවුන් පදිංචි මෙම ගොඩනැගිල්ලේ
පාවිච්චි වන විදුලි බලය සඳහාත් ගෙවනු
ලබන්නේ රජය විසින් බවත් ; (iii)
ඉකුත් වර්ෂ දෙක තුළ මේ අය විසින්
පාවිච්චි කරන ලද විදුලි බලය සඳහා
මොවුන්ගෙන් මුදල් අය කිරීමක් කර
නැති බවත්, එතුමා දන්නවාද ? (ආ)
ගොඩනැගිල්ලේ පදිංචි මේ අයගෙන් සිය
ලුම හිඟ මුදල් අය කර ගැනීමට එතුමා
කටයතු කරනවාද ?

சுகாதார அமைச்சரைக் கேட்ட வினா: (அ)

(i) பலாங்கொடை அரசாங்க மருத்துவ மனையில் “மேட்டானும்”, ம. உ. பதில் உ. ஆன இவர் புருடனும் வசிக்கும் முன்னைய வெ. நோ. ப. கட்டிடத்திற்கு மருத்துவ மனைக்கான மின் சக்தியிலிருந்து மின்சக்தி வழங்கப்படுவதையும்; (ii) இம்மனைக்கு வழங்கப்படும் மின் சக்திக்கு அரசாங்கம் கட்டணஞ் செலுத்துவதையும்; (iii) இவ்வுத்தியோகத்தரிடமிருந்து தாம் உபயோகப்படுத்திய மின் சக்திக்காக அறவீடு எதுஞ் செய்யப்படவில்லை என்பதையும்; அவர் அறிவாரா : (ஆ) இவர்களிடமிருந்து வருமதி அனைத்தையும் அறவிடுதற்கு அவர் நடவடிக்கை எடுப்பாரா?

asked the Minister of Health : (a) Is he aware that (i) the electricity supply to the former O.P.D. building of the Balangoda Government Hospital now occupied by the Matron and her husband, the relief A.M.P. is from the hospital supply ; (ii) that the current consumed in these quarters is paid for by the Government ;

ಪ್ರಶ್ನೆ ೧ ಕೆಳೆಬ್ಬರು

[රත්මත්තෙ මිය.]

(iii) that no recoveries have been made from these officers for the electricity consumed by them for the last two years? (b) Will he take steps to recover all arrears from the occupants?

ගුරු ඊ. එල්. සේනානායක

(கௌரவ ஈ. எல். சேனாநாயக்க)

(The Hon. E. L. Senanayake)

(a) (i) Yes. (ii) Yes. (iii) Yes.

(b) The matron is entitled to 12 units of free electricity each month. Action is being taken to instal a separate meter, and once this is done recoveries will be made from the matron for any excess consumption of electricity over 12 units.

රත්වත්ත මිය.

(திருமதி றத்வத்தெ)

(Mrs. Ratwatte)

The house officer attached to the Balangoda Hospital resides in the apothecary's quarters at the moment because the matron is occupying these quarters. Will the Hon. Minister take action to move her back to her own quarters?

ගරු ඊ. එල්. සේනානායක

(கௌரவ ஈ. எல். சேனாநாயக்க)

(The Hon. E. L. Senanayake)

I refer the hon. Member to my Answer to Question No. 6 (a) (iii) which says, "Yes, after the proposed alterations and improvements are completed."

කළු නායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

The Answers to the other Questions will be published in HANSARD as Written Answers.

නන්ත්‍රි මණ්ඩලයේ රැස්වීම්

මහත්‍රී මණ්ඩලයේ වැඩ කටයුතු

சபை அலுவல்

BUSINESS OF THE HOUSE

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන (රාජ්‍ය ඇමති
සහ අග්‍රාමාත්‍යතුමාගේත් ආරක්ෂක හා
විදේශ කටයුතු පිළිබඳ ඇමතිගේත් පාර්ලි
මේන්තු ලේකම්)

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன—இராஜாங்க அமைச்சரும் பிரதம அமைச்சராகும் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகார அமைச்சராகும் பாராளுமன்றக் காரியதரிசியும்)

(The Hon. J. R. Jayewardene—Minister of State and Parliamentary Secretary to the Prime Minister and Minister of Defence and External Affairs)

I move,

“That Thursday, 21st August; Friday, 22nd August; and Saturday, 23rd August 1969; be Allotted Days for the consideration of the Appropriation Bill 1969-70.”

ප්‍රශ්නය විමසන ලදීත්, සහායමිමන විය.

வினா விடுக்கப்பட்டு, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Question put and agreed to.

මන්නි මණ්ඩලයේ රැස්වීම

சுபை அமர்வு

SITTINGS OF THE HOUSE

ගරු ජේ. ආර්. පියවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

I move,

“That this House at its rising this day do adjourn until 10 A.M. on Monday, 18th August 1969, and that the hours of Sitting that day shall be as though it were a Fifth day from the Poya day.”

ප්‍රශ්නය විමසන ලදීත්, සභාසම්මත විය.

வினா விடுக்கப்பட்டு, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Question put and agreed to

නම් නායකත්ව

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

I regret very much to note that yesterday the question of a Quorum not being present had been raised even though it had been agreed at a Leaders' meeting that this would not be done. I request hon. Members not

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—ତେବନା ପଠାନ୍ତି କିମ୍ଭୂତି

to draw attention to the absence of a Quorum because we are fighting against time and it is the party whose Member is on his feet that will stand to lose. As a matter of fact, the hon. Member for Monaragala was on his feet when this question had been raised by the hon. Member for Dambulla. Although this means that the time allocated to the hon. Member for Monaragala has been exhausted, I am prepared to give him 15 minutes of the time set apart to be disposed of by me because it is seldom that he speaks. It is a pity that the action of a Member of his own party should prevent him from utilizing all the time allocated to him.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත
1969-70

ஒதுக்கீட்டு மசோதா, 1969-70

APPROPRIATION BILL, 1969-70

කලී තබන ලද විවෘත තව දුරටත් පවත්වනු
පිණිස නියෝගය කියවන ලදී. ඊට අදාළ ප්‍රශ්නය
[අඟෝස්තු 2.]

“කෙටුම්පත් පණත දැන් දෙවන වර කියවිය යුතුය.”—[ගරු වන්නිනායක.]

ප්‍රශ්නය යළිත් සහතිමුඛ කරන ලදී.

ஓகஸ்ட் 2 ஆம் தேதிய வினா மீதான ஒத்திவைக்கப் பெற்ற விவாதம் மீள ஆரம்பிப்பதற்கான கட்டளை வாசிக்கப்பட்டது.

“ மசோதா இப்பொழுது இரண்டாம் முறை மதிப்
பிக்கப்படுமாக ” [கௌரவ யூ. பி. வன்னிநாயக்க]

வினா, மீண்டும் எடுத்தியம்பப்பெற்றது.

Order read for resuming Adjourned Debate on Question—[2nd August.]

“That the Bill be now read a Second time.”—[*The Hon. Wanninayake.*]

Question again proposed.

பி. இ. 10.07

ରାଜ୍ୟ ଗୋପନୀୟତା ମିଶ୍ର. (ପ୍ରୋଫେସର)

(திரு. ராஜா வெலேகம்—மொனருகல்)

(Mr. Raja Welegama—Monaragala)

කළානායකතුමනි, මගේ පිලේම සහයෙක් නිසා අවාසනාවකට මෙන් ඊයේ මගේ කළාව හදිසියේම නතර කරන්නට සිදු වීම ගැන මා කණගාටු වෙනවා.

එහෙත් ඔබතුමාගේ කාලයෙන් කොටසක් දී මගේ කථාව තවදුරටත් පවත්වාගෙන යන්නට අවස්ථාව සලසා දීම ගැන මා ඔබතුමාට ස්තූතිවන්න වෙනවා.

ඊයේ මගේ කපාව නතර කරන විට මා සදහන් කරමින් සිටියේ වර්තමාන රජයේ ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති නිසා මේ රටේ ජනතාවට මුහුණ පාන්නට සිදු වී තිබෙන දුක කම්කටොළු ගැනයි. මේ රජයේ ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති නිසා වැඩියෙන්ම පහර වැදී තිබෙන්නේ, එයින් අසහනයට පත් වී සිටින්නේ මේ රටේ බහුතර ජනකාය වන සාමාන්‍ය ජනතාවයි. එහෙත් තත්ත්වය එසේ නොවන බව පෙන්වීමට මේ රජය උපක්‍රම දෙකක් යෙදා තිබෙනවා. ඉන් පළමු වන්න නම් මේ රජය යටතේ මේ රටේ සංවර්ධනයක් කෙරෙන බවට විශාල වියදමක් දරමින් ලොකු ප්‍රවාරයක් ගෙන යාමයි. බණ්ඩාරගම ගැ මන්ත්‍රීතුමාත් (ජෝර්ජ් කොනලාවල මයා.) කීවා වාගේ මේ රට දැන් කිරියෙන් පැණියෙන් ඉතිරෙනවාය, ජනතාව සුබෝපහෝගී ජීවිත ගත කරනවාය කියා ප්‍රවාරය කිරීමයි, දෙවැනි උපක්‍රමය.

මේ උපක්‍රම දෙක ගැනම මා කණ්ණාටු වෙනවා. එහෙත් 1965 සිට මේ දක්වා වූ කාලය මේ රටේ මුළුමනත් ඉතිහාසය තුළ තිබුණු අඳුරුම යුගය බව බහුතර ජනතාව දැනටමත් අවබෝධ කරගෙන ඉවරයි. මේ රටේ සංවර්ධනයක් තිබෙනවා යයි, මේ රටේ ජනතාව සුඛිත මුදිත ජීවිත ගත කරනවා යයි කවුරු කීවත් එවැනි ප්‍රකාශයක් කර සැනසෙන්නට මුදල් ඇමතිතුමාට නම් පුළුවන්කමක් නැහැ. ඒ අනෙකක් නිසා නොවෙයි, දුඛිත ජීවිත ගත කරන මිනිසුන් ගහණ වන්නියේ නියෝජිතයෙක් වශයෙන් එතුමා මෙහි පැමිණ සිටින නිසායි. එතුමාට නියම තත්ත්වය පිළිබඳව හොඳ අවබෝධයක් තිබෙනවා. එහෙත් ඒ අවබෝධය අනුව කටයුතු කරන්නට එතුමාට පුළුවන්කමක් නැහැ. එතුමා දෙලොවක් අතර අතරම වී සිටිනවා. මේ රජයට ආධාර කරන ලෝක බැංකුව හා ජාත්‍යන්තර මූල්‍ය අරමුදල වැනි ආයතන මෙහෙයවන රටවල දේශ පාලන ප්‍රතිපත්තිවලට මැදි වී ඔවුන්ගේ නියෝග අනුව කටයුතු කරන්නට මුදල් ඇමතිතුමාට එක පැත්තකින් සිදු වී

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[රාජ්‍ය වෙළෙඳ මයා.]

තිබෙනවා. අනෙක් පැත්තෙන්, මේ රජයේ අධාරකාරයන් හෙවත් කොටස්කාරයන් වන ස්වදේශීය හා විදේශීය ධනපති පන්තිය ආරක්ෂා කිරීමටත්, ඔවුන්ට සැපපහසුකම් සැලසීමටත් සිදු වී තිබෙනවා. මුදල් ඇමතිතුමා අතරමං වී සිටින්නේ ඒ දෙලොව අතරයි. එතුමා කොයි තරම් ආශාවක් දක්වමින් සිටියත්, තමන් නියෝජනය කරන ජනතාව වන මේ රටේ සාමාන්‍ය ජනයාගේ ද්‍රෝණි යහපතට අදාළ ලෙස කටයුතු කරන්නට එතුමාට බැරි තත්ත්වයක් මතු වී තිබෙන්නේ අන්න ඒ නිසා බව කියන්නට ඕනෑ.

අද මේ ආණ්ඩුව අනෙක් කාරණය හැටියට බොහෝ දුරට කියා සිටින්නේ ලොකු සංවර්ධනයක් කරගෙන යන බවයි. මා හිතන හැටියට එක්තරා සංවර්ධනයක් තිබෙනවා. ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකුවෙන් නිකුත් කරනු ලබන ලේඛන ආදියෙන් පෙනී නුම් කරන හැටියට දශම ගණන්වලින් නම් සංවර්ධනයක් වෙලා තිබෙනවා. එහෙත් අපේ රටේ දුක් විදින ජනතාව වන සාමාන්‍ය ජනතාව බලාපොරොත්තු වන්නේ දශම ගණන් වලින් කෙරෙන සංවර්ධන නොවෙයි. මහජනයාට අද අවශ්‍ය වී තිබෙන්නේ, ගරු අධ්‍යාපන ඇමතිතුමාගේ වචනවලින් කියනවා නම්, ඇස්පනාපිට සංවර්ධනය දකින්නටයි. සංවර්ධන වැඩ කටයුතුවලින් ප්‍රයෝජන ලැබී තිබෙනවා යයි කියන තමුත් එවැනි සංවර්ධනයක් ජනතාවට පෙනී නුම් කරන්නට ආණ්ඩුවට බැහැ.

මට පෙර කළා කළ විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ කපිකයන් ආර්ථික වැඩ පිළිවෙළේ තිබෙන අඩුපාඩුකම් කදිමට විස්තර කළා. අද සංවර්ධනය ඇනහිට තිබෙන බවත් පෙන් නුම් කර දුන්නා. සංවර්ධනයක් ඇති වෙලා තිබෙනවාය කියන මේ ආණ්ඩුවෙන් මම අහන්නට කැමතියි, මොන අංශයෙන්ද දියුණුවී තිබෙන්නේ කියා. සෞඛ්‍ය අංශයෙන් දියුණුවක් ලැබී තිබෙනවාද? පසුගිය අවුරුදු හතරහමාරක කාලය තුළ මේ රටේ සෞඛ්‍ය අංශය ලබා තිබෙන දියුණුව කුමක්ද? මා එසේ අහන්නේ ඇයි? නිදර්ශනයකින් කාරණය පැහැදිලි කරන්නම්. 1964 වන විට මේ රටේ ආර්ථිකයට බෙහෙවින්ම බල පෑ

දරුණුම වසංගතය හැටියට පැවති මැලේරියාව මේ රටෙන් සම්පූර්ණයෙන්ම පිටම කර තිබුණු බව තමුත්තාත්සේ දන්නවා. 1964 වන විට සම්පූර්ණයෙන්ම තුරන් කර, නැති කර, ඉවත් කර තිබුණු මැලේරියාව ඊට පසු නැවතත් ආවේ මොන තත්ත්වයකටද? 1965, 1966, 1967 පසු කර 1968 ට එන විට මැලේරියාවට ලැබී තිබුණු තත්ත්වය මොකක්දැයි බලන්න. මේ වකවාණුව වන විට ලංකාවේ සම්පූර්ණ ජනගහනය වූ 1,20,00,000 දෙනාගෙන් 40,00,000 ක් දෙනාට මැලේරියා රෝගය වැළඳී තිබුණු බව තමුත්තාත්සේ ලාගේම වාර්තාවලින් අපට පෙනී ගොස් තිබෙනවා. ලක්ෂ 120 න් ලක්ෂ 40 කට මැලේරියා වසන්ගතය ඇති වුණාය කියනවා නම්, මුළු ජනගහනයෙන් තුනෙන් එකකට මැලේරියාව වැළඳුණු බව නොවෙයිද එයින් කියවෙන්නේ? මේ තරම් විශාල පිරිසක් දුකට පත් වෙලා ඉන්නවා නේද?

අද රෝගීන්ට ප්‍රතිකාර කිරීමට අපේ රටේ තිබෙන ආරෝග්‍යශාලාවල නියම තත්ත්වය කුමක්ද? අපේ ආරෝග්‍ය ශාලාවල තත්ත්වය පිරිහී ගොස් තිබෙනවා පමණක් නොව තව තවත් පිරිහෙමින් පවතිනවා. වෛද්‍යවරුන් හිඟයි. ඒ හිඟය එක් අතකින් නිබියදී අනෙක් අතින් ගොඩනැගිලි හිඟයත් දරුණු අතට ඇවිත් තිබෙනවා. රෝහල්වල තදබදය ඒ නිසාම උග්‍රව පවතිනවා. මේ නිසා ඉතා මත් බැරෑරුම් තත්ත්වයක් අද අපේ රෝහල්වල තිබෙන බව අපි දන්නවා. ඔය හැම දෙයක්ම තිබෙන අතර බෙහෙත් හිඟයත් තිබෙනවා. වෛද්‍යවරුන්ගේ හිඟය, රෝහල්වල ඉඩකඩ හිඟය, බෙහෙත් හිඟය එන්න එන්නම වැඩි වෙනවා; රෝගීන් ගණනත් එන්න එන්නම වැඩි වෙනවා. මගේ ප්‍රදේශයේ බ්‍රිත්තල රෝහලේ එක් අවසාවක ඩිස්ට්‍රික් පවා තිබුණේ නැහැ. ගරු ඇමතිතුමාට දන්නවා යවන්නට සිදු වුණා එවැනි බෙහෙතක් පවා ලබා ගන්නට. මේ විධියට ඇඟිල්ලෙන් ඇනලයි වැඩ කරවා ගන්නට සිදු වී තිබෙන්නේ. බ්‍රිත්තල පමණක් නොව ලංකාවේ හැම තැනම වාගේ පවතින්නේ ඔය තත්ත්වයයි.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

අධ්‍යාපනය සම්බන්ධයෙන් මේ රටේ තැනි තත්ත්වයක් මවා පාත්තට ගරු අධ්‍යාපන ඇමතිතුමා සියවස නමින් උත්සවයක් ආරම්භ කළා. ලංකාව පුරාම සියවස උත්සවය පැවැත්වෙනවා. ඒ සදහා කෝටි ගණන් මුදල් වැය කරනවා. මේ දවස්වල කොළඹ රෝයල් කොලීජියත්, තර්ස්ටන් මහා විද්‍යාලයත් සියවස උත්සවයේ මධ්‍යස්ථානය වී තිබෙනවා. මේ උත්සවය නිසා පාසල් දරුවන් මෙන්ම ගුරුවර ගුරුවරියන්ටත් කොයි තරම් කරදර විදින්නට සිදු වී තිබෙනවාදැයි අපි දන්නවා. මේ උත්සවයේදී ප්‍රදර්ශනය කර තිබෙන භාණ්ඩ වලින් බොහොමයක් ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් විසින් නිපදවන ලද භාණ්ඩ නොව ගුරුවර ගුරුවරියන්ගේ භාණ්ඩයි. අද ගරු අධ්‍යාපන ඇමතිතුමා මේ ස්ථානයේ නොසිටීම ගැන මා කණගාටු වෙනවා. මේ විධියට වියදම් කර මේ රටේ අධ්‍යාපනයේ විශේෂ දියුණුවක් ඇතැයි මවා පෑමට ගරු ඇමතිතුමාට සිදු වී තිබෙනවා.

කර්මාන්ත අතින් මේ රටේ සංවර්ධනයක් ඇති වී තිබෙන බවක් පෙන්වන්නට පුවත්පත්වල අතිරේක පවා පළ කරනවා. ඒ සදහා ලක්ෂ ගණන් වියදම් කරනවා. කර්මාන්ත අතින් විශාල සංවර්ධනයක් ඇතැයි කිව්වත්, ඇත්ත වශයෙන්ම තිබෙන්නේ සංවර්ධනයක් නොව අපේ කම්මාන්තවල ඇනහිටීමක් පමණයි. ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ එක්තරා අයවැය යෝජනාවක් නිසා කර්මාන්ත අංශයට ඉතාම අවාසනාවන්ත කාලයක් උදා වී තිබෙනවා. කර්මාන්තවලට සියයට 25 ක පිරිවැටුම් බද්දක් පනවා තිබෙන නිසා අද රටේ කර්මාන්ත කරගෙන යා නොහැකි තත්ත්වයක් උදා වී තිබෙනවා. ඒ වාගේම දේශීය භාණ්ඩ මිළ සියයට 25 කින් වැඩි වීම හේතුකොටගෙන පාරිභෝගිකයාට විශාල කරදර තත්ත්වයකට මුහුණ දෙන්නට සිදු වී තිබෙනවා. අපි ඊට නිදර්ශනයක් ගනිමු. සාමාන්‍ය ජනතාවගේ ප්‍රයෝජනය සදහා ගැනෙන බයිසිකලය අද නිෂ්පාදනය කරන්නේ මේ රටේමයි. 1965 දී එම බයිසිකලයක සාමාන්‍ය මිළ රුපියල් 270 ක් 290 ක් පමණ වුණා. අද එහි මිළ රුපියල් 450 ක් දක්වා නැග තිබෙනවා. සියයට 25 පිරිවැටුම් බද්ද නිසා සාමාන්‍ය මිනිසාගේ

පාවිච්චියට ගැනෙන එවැනි දෙයක්වත් ලබා ගන්නට නොහැකි තත්ත්වයකුයි ඇති වී තිබෙන්නේ. රෙදි පිළි සම්බන්ධ තත්ත්වයත් එයමයි. සවදේශ කටයුතු භාර ගරු ඇමතිතුමා ලොකු උත්සාහයක් දරන බව කියනවා, දේශීය රෙදිපිළි වර්ග ජනතාව අතර ප්‍රචාරය කිරීම පිණිස. එහෙත් සියයට 25 පිරිවැටුම් බද්ද නිසා එම දේශීය රෙදිපිළි නිෂ්පාදනයටත් ලොකු පහරක් වැදී තිබෙනවා. අද රෙදි මිළ ඉතා ඉහළ ගොස් තිබෙන්නේ එම නිසයි. අපේ රටේ කර්මාන්ත පිළිබඳව පවත්නා තත්ත්වය ඒකයි.

ගරු කථානායකතුමනි, සාමාන්‍ය ජනතාවට අවශ්‍ය තවත් දෙයක් තමයි ගමනා ගමන පහසුව. ගමනාගමන ක්ෂේත්‍රය දෙස බලන විට අපට පෙනෙන්නේ කුමන තත්ත්වයක්ද? 1965 වන විට විශාල ලාභයක් ඇතිව පවත්වාගෙන ගිය ලංකා ගමනාගමන මණ්ඩලය අද සම්පූර්ණයෙන්ම සුදු අලියකු බවට පත්ව තිබෙනවා. අද හැම තැනින්ම අපට ඇසෙන්නට ලැබෙන්නේ ලංගමය පිළිබඳ අදෝනාවයි, ගමනාගමන අපහසුකම් පිළිබඳ අදෝනාවයි. අළුත් බස් සේවා ඇති කර නැහැ. අළුතින් බස් 500 ක් යොදවන බව රාජාසන කථාවෙන් නම් එළිදරව් කළා. හැබැයි, අළුතින් බස් 500 ක් යොදන විට පරණ බස් 1,500 ක් පමණ අබල දුබල වී පාරෙන් අසින් කරන්නට සිදු වෙනවා ඇති. මහජනතාව අද ගමනාගමන පහසුකම් නැතුව මේ අන්දමට දුක් විදින අතර, රජය කර තිබෙන්නේ කුමක්ද? අපි අද ජේටි යුගයටත් පා තබා තිබෙනවායැයි ප්‍රචාරය කරනවා. මා සිතන අන්දමට ප්‍රවාහණ ඇමතිතුමා ඊයේද කොහේද ලංකාවේ ජේටි ගුවන් සේවාවක් සදහා මුල පිරුවා. ලක්ෂ 300 ගණනක් වැය කොට ලංකාවට ජේටි යානයක් ලබාගෙන තිබෙනවා. ජේටි ගමන් නිසා සාමාන්‍ය ජනතාවට කොතරම් සේවයක් සිදු වෙනවාද කියා මා අහනවා. අද දුම්රිය ගමනාගමනය පවා හරි හැටියට නොකෙරෙන බැවින් සාමාන්‍ය ජනතාව බොහෝ දුක් පීඩා විදිනවා. කාර්යාලවලට හෝ වෙනත් ආයතනවලට හෝ එන උදවියට කලට වේලාවට එම ස්ථාන කරා පැමිණෙන්නට දුම්රිය නැහැ. තත්ත්වය එසේ තිබියදී ප්‍රවාහණ ඇමතිතුමා ආඩම්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[රාජ්‍ය වෙලේගම මය.]

බරෙන් කියනවා, ලංකාවට ජේට් යුගයක් උදා කළ බව. එයින්ම පෙනෙනවා මෙම රජය කාටද සුව පහසුව සලසන්නේ කියා.

ගරු ඩී. එල්. බී. හුරුල්ලේ (ප්‍රවාහණ ඇමති)

(කෙළරාව අ. எல். டி. ஹுருல்ல—போக்கு

வரத்து அமைச்சர்)

(The Hon. E. L. B. Hurulle—Minister of Communications)

දැන් ඩිසල් යුගයක් උදා වෙනවා.

රාජ්‍ය වෙලේගම මය.

(திரு. ராஜா வெலேகம்)

(Mr. Raja Welegama)

මා විශේෂයෙන් ලංගමය ගැනයි කියන්නේ. ඩිසල් යුගය උදා වෙලායයි තමුන් නාන්සේ ආචම්බරයෙන් කියනත්, ප්‍රගති ශීලී රටවල් ඩිසල් යුගය ඉක්මවා ගොස් අවුරුදු සිය ගණනක් ගතවී තිබෙනවා. ඒ උදවිය අද හදට යන යුගයටයි පා තබා සිටින්නේ.

ඩී. ඩී. තිලකරත්න මය. (රත්ගම)

(திரு. டி. எ. திலகரத்தன—ரத்தம்)

(Mr. D. E. Tillekeratne—Ratgama)

අප යන්නට හදන ගමන තමුන්නාන්සේලානෙ තවත්වත්ට හදන්නේ.

රාජ්‍ය වෙලේගම මය.

(திரு. ராஜா வெலேகம்)

(Mr. Raja Welegama)

ඉඩම් සංවර්ධනය පිළිබඳව ලොකු ප්‍රචාරයක් කරනවා. මේ උදවිය ඒ අතින් විශාල දියුණුවක් බලපායාරොත්තු වෙතත්, වියලි කලාපයේ ඇති වී තිබෙන ඉඩම් සංවර්ධනය පිළිබඳ තත්ත්වය ඉතා කනගාටුදායකයි. මහවැලිගඟ යෝජනා ක්‍රමය ගරු ඉඩම් ඇමතිතුමා විසින් ඇති කළාට පසු මේ රටේ රක්ෂා හිඟය සම්පූර්ණයෙන් නැති වන බවත්, එවැනි තත්ත්වයක් ඇති වූ විට රක්ෂාවලට අළුතින් මිනිසුන් බෝ කරන්නට සිදු වන බවත් කියනවා. එහෙත් අපි දන්න තරමින් නම් කථානායකතුමනි, මහවැලි ගඟ යෝජනා ක්‍රමය සම්පූර්ණ කර ගැනීමට අවුරුදු 20ක් පමණ ගත වෙයි. එම යෝජනා ක්‍රමය සම්පූර්ණ කිරීම සඳහා විශාල බැරකින් යොදන්නට සිද්ධ වෙනවා.

ඒ සඳහා අපේ රටේ මුදල් නැහැ. සමහර විට පිරටටලින් ණයට අරගෙනයි එය සම්පූර්ණ කරන්නට පුළුවන් වන්නේ. ඒ අනුව මා මෙම රජයෙන් අහනවා තමුන් නාන්සේලා රුකිරක්ෂා ප්‍රශ්නය විසඳන්නට බලාපොරොත්තු වන්නේ අවුරුදු 20 කින්ද කියා.

ගරු හුරුල්ලේ

(கௌரவ ஹுருல்ல)

(The Hon. Hurulle)

නැහැ, අවුරුදු තුනකින් මහවැලි ගඟ අනුරාධපුරයට යනවා.

රාජ්‍ය වෙලේගම මය.

(திரு. ராஜா வெலேகம்)

(Mr. Raja Welegama)

තමුන්නාන්සේලා පසු ගිය දවස්වල උත්සවයක් පවත්වා කලා වැව බැම්ම උස්සන්න ලැහැස්ති වුණා. එසේ උස්සන්න ලැහැස්ති වුණේ මහවැලි ගඟේ ජලය රඳවාගන්නයි. එහෙත් මම අහනවා, ඈළ කපන්න කලින්—අවුරුදු 20 කට උඩදී—වේල්ල උස්සන්නෙ මොනවාටද කියා.

ගරු හුරුල්ලේ

(கௌரவ ஹுருல்ல)

(The Hon. Hurulle)

ඔකනෝබර් මාසෙ ආරම්භ කරනවා.

රාජ්‍ය වෙලේගම මය.

(திரு. ராஜா வெலேகம்)

(Mr. Raja Welegama)

තමුන්නාන්සේලා තවමත් ආරම්භ කරනවා. 1965 දී තමුන්නාන්සේලා ප්‍රකාශ කර සිටියේ තමුන්නාන්සේලා බලයට පත් වුණ වහාම මේ රටේ ජනතාවගේ අසහනය නැති කරනවාය, රුකිරක්ෂා ප්‍රශ්නය විසඳනවාය, ආහාර ද්‍රව්‍ය සුලභ කරනවාය, ජීවන වියදම පහත හෙළනවාය කියායි. එහෙත් බලයට පත් වී අවුරුදු හතරහමාරක් ගත වුණාට පසුවත් දැන් කියනවා, අපි මේ මේ දේවලට පා තබනවාය, මේ මේ විධියේ දේවල් කරන්නට බලාපොරොත්තු වෙනවාය කියා. කලින් පොරොන්දු වූ දේවල් නොකර තිබියදී තමුන්නාන්සේලාගේ ඔය පොරොන්දු තවදුරටත් විශ්වාස කිරීමට මේ රටේ ජනතාව එය ඔප්පු වන

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වරකියවීම .

කදිම නිදර්ශනයක් තමයි, පසු ගිය කාලයේදී පැවති ගම්කායාරී සහ මැතිවරුණ. එම ඡන්ද විමසීම් අනුව ජනතාව පැහැදිලිව ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා, මේ රජය කෙරෙහි ඔවුන් තුළ විශ්වාසයක් නැති බව. ගම්කාරිය සහ 100 ක පමණ ඡන්ද විමසීම් පැවැත්වූ අතර එයින් 78 ක පමණ බලය විරුද්ධ පක්ෂයට නොහොත් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය ප්‍රමුඛ සමග පෙරමුණට අයත්ව තිබෙනවා. එයින් පෙනී යනවා, අද ගම්බද ජනතාව කුමන අදහසක් ඇතුළුවද, කුමන බලාපොරොත්තුවක් ඇතුළුවද, කුමන අයිතියක් ඇතුළුවද සිටින්නේ කියා. එවැනි තත්ත්වයක් තිබියදීත් අද තමුන් නාන්සේලාට සිද්ධ වී තිබෙනවා එහෙම දෙයක් නැත කියා අපට පෙනේ වන්න. අර ඉංගිරිසි කියමනක් තිබෙනවා, “There are none so blind as those who will not see.” කියා අන්න ඒ විධියේ තත්ත්වයක් අද තමුන් නාන්සේලාට සිද්ධ වී තිබෙන්නේ.

අවසාන වශයෙන් කථානායකතුමනි, මා කියන්න කැමතියි මේ රටේ ජනතාව, අති කුන් රටවල ඇති වන සංවර්ධනය සහ දියුණුව සම්බන්ධව දැනීමක් සහ පැහැදීමක් ඇතුළුව සිටින ජනතාවක් බව. අපේ රටේ එවැනි දියුණුවක් ඇති වීම නතර කර තිබීම පිළිබඳව වගකිය යුත්තේ මේ ජාතික රජයයි. ඒ නිසා මේ වන්ද්‍රිකා යුගයේ නොහොත් වන්දුගාමී යුගයේ මේ රටේ ජනතාවට බොරු පොරොන්දු දී ජනතාව මුළාවට දමා අසහනයට පත් කර තිබෙන මේ පාලක පිරිස, තමන්ට අවසානව ලැබුණ වහාම හඳව වුවද පිටත් කර යැවීමට මේ රටේ ජනතාව සූදානම්ව සහ බලාපොරොත්තුවෙන් සිටින බව ප්‍රකාශ කරමින් මගේ වචන ස්වල්පය සමාප්ත කරනවා.

පූ. හා. 10.23

එන්. ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා. (මිහමුව)

(ති. ආ. ගණ. ධෙනසිල් පෙරිනාන්දො—
நீர்கொழுப்பு)

(Mr. N. Denzil Fernando—Negombo)

I am glad that I am able to speak a few words on the Budget for 1969-70.

The Hon. Minister of Finance in introducing this Budget stated that this is the last Budget of the National Government. He also quoted chapter and verse to show in what a severe crisis the financial position of the country was when the National Government took over office in 1965. During the course of this Debate not a single hon. Member of the Opposition gave thought to the position the country was in financially when we took office. They went on to criticize the Government on the footing that when they handed over the reins of office the financial position of the country was very sound, or, shall I say, that they handed over a big dowry to this Government. The legacy that was handed over to us was a financial crisis. From this crisis the National Government had to build up the economy, and it can be proud of the fact that it has succeeded in doing so. The World Bank has accepted the position that Ceylon's economy is now set on the correct path. It is a hard task to build up the economy of a country, from the position of financial crisis, within a matter of three to four years.

This is an agricultural country and our economy depends on our three major products—tea, rubber and coconut. Accordingly, the National Government expanded these three industries acreage-wise and in output. The Central Bank Report gives the figures in this respect and the Hon. Minister of Finance himself has given the necessary statistics. This means that the Government has developed the country agriculturally. It has been mindful of the fact that an impetus must be given to these three major industries which bring into this country the necessary foreign exchange and it has done so. When we take into account the expansion in acreage and in output of these three products, it is clear that the efforts of this Government in this direction have been a success.

Of course, ours is a small island 25,000 square miles in extent, and so

විසිජ්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[බෙන්සිල් ප්‍රකාන්ද මය.]

far as our three major agricultural products are concerned, it cannot compete with the vast extents of land available in Africa, Malaya and Northern Australia for growing these crops. We have to be satisfied with the small extent of land available to us for the cultivation of these three items. But, we can be proud of the fact that we produce premier tea, rubber and coconut in the world and fetch higher prices for them than does any other country in the world which produces these items.

Therefore, Sir, taking into account our efforts during the last four and a half years for the improvement of these three agricultural products, we can tell the people that we have done our best to improve the position of these products in the world market.

We are all aware that a vast sum of money is being drained out of this country by way of foreign exchange to bring in our requirements of rice and subsidiary foodstuffs. The National Government has during the past four and a half years given such an impetus to the production of rice and paddy that we are able today to say with authority on the statistics available from every part of this country that rice production has gone up by nearly 150 per cent. since 1965.

We have today reached the point of seventy-five per cent self-sufficiency in rice. This I should say could be considered a world record, for within this short period of four and a half years there has been an increase in rice production to the extent of 150 per cent. We have been saying and we will say that by 1972 this country will be made self-sufficient not only with regard to rice but with regard to subsidiary foodstuffs as well.

I do not think any hon. Member of this House or for that matter any citizen of this country would have believed four or five years ago that the cultivation of red onions in

Jaffna was going to be a money spinner, or that potatoes were going to be a money spinner for the farmers in the up-country. The position today is that we do not import potatoes and that we are practically self-sufficient in onions and in dry chillies grown in the Wannai.

A vast sum of money is being drained every year on the import of foodstuffs and clothing. This money could be used for the industrialization of the country. The policy of the National Government is to progressively industrialize and once we achieve fifty per cent. of our present target in the field of industrialization, the problem of unemployment and under-employment will vanish from the shores of this country.

The economic progress this country has made during the last four and a half years is an authoritative index to what the National Government has achieved during this period; it has taken this country on the correct path to economic development.

Therefore we have reason to be happy with the progress we have made in agriculture, in the food drive and in industrialization. We know that when the Thulhiriya Textile Mill comes into production at the end of this year, and when the Ambalangoda textile project turns out cloth probably by 1971, we will be self-sufficient in regard to cloth as well.

Then, all the money that is drained to other countries on the purchase of food and clothing will be available for use in the further industrialization of this country. I can assure this House that the transformation which has taken place in West Germany and Japan during the past twenty years or so will take place in this country before long. We are proud that even the fisherman today has been put on a sound footing. I thank the Minister of Fisheries for this, but it is a shame that it was only in 1969 that we laid foundation stones and built fisheries harbours all over the Island. These fisheries harbours should have been built a century ago,

so that we could have put the fishing industry on a sound footing. I am glad the mechanization of fishing has gone apace. We have mechanized most of the traditional craft of the fishing industry in this country.

The next step to be taken by the Minister is to see that the fisheries harbours which have been built right round the Island start functioning in the near future. Once that is done, we will see that all the fish necessary for this country is caught here.

I remember, while arguing a case in 1963, I had the opportunity of going into this matter. Even in 1963, for nine months of that year Ceylon imported Rs. 93 million worth of fish, including dried fish and salted fish, from other countries. On this one item of food, Rs. 93 million of foreign exchange has been spent for nine months of a year. All this money could be conserved and utilized to buy the necessary implements, machinery and other accessories, for the industrialization of this country.

Sir, it is true that the National Government has helped not only the farmer but also the fishermen in every material respect.

The coalitionists outside this House quite often say, "Why should they build fisheries harbours now?" I would only reply that it is like asking a man to build a house without a foundation. The fisheries harbour is the foundation for the improvement and expansion of the fishing industry. Without fisheries harbours we can do nothing. Therefore the National Government has taken the correct steps for improving the fishing industry also.

When they speak of food production in this country, most of the Opposition Members confine themselves to agriculture. Six months ago the new condensary at Polonnaruwa was opened. Today we are producing practically all the tinned milk—sweetened milk—that is necessary for this country. Foreign exchange which was being sent out

to Australia and Denmark to import our condensed milk is being conserved. Very soon when the Pallekelle condensary starts work and the Milk Board sets up its own factory in the Nugegoda area, I am sure not only will we have all the condensed milk and other milk products to meet our country's requirements, but we will produce more than enough, so that we will be in a position to export them and earn valuable foreign exchange.

With regard to canned fish, I need not say much. The canned fish factory at Pesalai was opened for commercial production only a few days ago. So, by the end of this year we will be having our canned fish also. These are industries which the Government has embarked on for the improvement of the fishing industry in this country.

Although the Opposition Members confine themselves to agricultural production, we have expanded production all round to cover every type of food that is wanted in this country and provide for every aspect of our people's life.

If you go along the Negombo Road up to Ragama, you will find two or three factories, including a milk-powder canning factory which has gone into production lately. Very soon our young children will drink milk canned in this country. We will be saving foreign exchange in that respect also. The Members of the Opposition vilify the Government and say that the price of milk foods consumed by the children, the younger generation, is going up. No doubt when you stop imports that is likely to happen. There is the trader and there is also the blackmarketeer. The blackmarketeer without any heart for the poor will raise the price of imported milk. We do not deny that. But how long is that going to last?

When the rice ration was cut a measure of rice went up to Rs. 2.50. Today a measure of rice can be bought in any part of this country

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[බෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මය.]

for about 90 cents. We hope next year when we go to the polls it will be 75 cents or even less. That is because production has gone up and the farmer is willing to accept that price although the guaranteed purchase price is Rs. 14 per bushel of paddy.

This shows that, given time, the National Government will take this country on the path of development and progress and every aspect of man's life will be looked into. Our goal will be to reach the stage when we can say that our financial position is very good and we can now pay attention to the other necessary things in this country.

Yesterday the hon. Member for Agalawatta (Dr. Colvin R. de Silva) quoted a passage from page 5 of the "Daily News" of the 16th instant and said that most farmers' earnings fell below the poverty-line. I cannot see the Hon. Minister of Agriculture and Food here. I would request the Hon. Minister to table this report if it is available. This report has been undertaken after a survey by the university undergraduates and we are sure they have stated the facts correctly. This is a report for 1967-68, taking the minimum income level of a farmer as Rs. 250 a month in the nine colonization schemes mentioned therein. This works out to Rs. 3,000 a year. This is the income of a lower middle-class urban family. So without contradiction one can say that the standard of living of the farmer has been raised from that of a peasant to that of a lower middle-class urban family. This is the secret of that report. We have raised the standard of the peasant to that of a lower middle class family within a short space of time. Two-thirds of the farmers were earning below this figure of Rs. 250.

Today in the Ceylon Transport Board a double-decker driver gets Rs. 200, the Tyre Corporation and the Veyangoda Textile Factory give their workers a salary of Rs. 135 a month, a clerical servant who passes the

General Clerical Service gets Rs. 145 a month, a sub-inspector of police gets about Rs. 175 a month, but the monthly income of a farmer has been correctly fixed at Rs. 250 by the National Government. Two-thirds of the farmers earned an income which was below this Rs. 250. Then, the tea plantation worker, the rubber plantation worker, and the coconut plantation worker get a daily wage of about Rs. 2.72 a day subject to certain adjustments. This is the income that any one of these plantation workers gets for a day. If it is Rs. 3 per day a plantation worker will get an income of Rs. 72 a month. If the wife of a plantation worker is also employed she will get less than Rs. 72 a month, but even if we consider her wage as Rs. 72 a month the total earning of the husband and wife for a month is less than Rs. 170.

You will, therefore, see that the standard of life of the peasant farmer in these nine colonization schemes has been brought up to that of an urban middle-class family. I am sure the gratitude for that will be shown by the farmers at the general election in 1970. The farmer will remember that the National Government raised his standard of life from a peasant farmer to that of a middle-class urban family.

This is the correct analysis of the article appearing in the "Daily News" of 16th August. This article is very important. If we had quoted this article I am sure the Members of the Opposition would have said, "It is like the devil quoting scripture." But, fortunately, today we have an authoritative statement from one of the leading lights of the Lanka Sama Samaja Party. May I say that the Deputy Leader of the Lanka Sama Samaja Party has quoted this article in a way to show that the farmers are earning less than what we say they earn. We have fixed the farmer's income at Rs. 250 a month. In a village area where practically most of the items of goods are cheap a farmer

can lead a very satisfactory and comfortable life if he has an income of Rs. 250 a month.

I would, therefore, earnestly request the Hon. Minister of Agriculture and Food to table this report and give it the publicity that is necessary so that the farmer will know that what we say within this House is what we do outside. We do not say one thing on the Floor of this House and another thing outside this House. What we say here we are willing to repeat in the North, in the South, in the East and in the West. We do not say one thing to the people of the North, another thing to the people of the South and still another thing to the people of the West. The Hon. Prime Minister in the Throne Speech Debate told us emphatically that in developing the country he will not develop only particular areas but develop the country as a whole for the benefit of this country.

I must also say a few words about inflation, to which my good Friend the hon. Member for Agalawatta (Dr. Colvin R. de Silva) referred. He quoted two senior Ministers of the National Government, the Hon. Minister of State and the Hon. Minister of Scientific Research and Housing, both of whom are Advocates of the Supreme Court just as much as the hon. Member for Agalawatta is.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මය. (මුල්කිරිගල)

(திரு. ஜோஜ் ராஜபக்ஷ—முல்கிரிகல)
(Mr. George Rajapaksa—MulKirigala)

And you are !

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මය.

(திரு. டென்சில் பெர்னாண்டோ)
(Mr. Denzil Fernando)

Yes. Thank you. Those two Hon. Ministers were not arguing the pros and cons of inflation; they were stating facts; they were making their contribution to the Budget Debate. What the hon. Member for Agalawatta said about inflation was not correct. There are many aspects of

inflation which have to be considered in a discussion on inflation. Inflation has its good effects as well as its bad effects.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මය.

(திரு. ஜோஜ் ராஜபக்ஷ)
(Mr. George Rajapaksa)

What ? Inflation ?

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මය.

(திரு. டென்சில் பெர்னாண்டோ)
(Mr. Denzil Fernando)

One good effect is that there is plenty of money in the hands of the people, and their buying power is reduced because goods are not available. That is one good aspect of inflation. People who have plenty of money in their hands find that their buying power is reduced. That is inflation and we are willing to debate that aspect of it. But there is no inflation today because there are plenty of goods available for the people to buy with the plenty of money that they have in their hands. Our citizens have everything that they want to buy. There are plenty of goods available and, also, there is plenty of money in the hands of the people. Those are two aspects of inflation we are willing to debate. There is plenty of money in the hands of the poor peasant. There is plenty of money in the hands of the poor fisherman. Every poor citizen has plenty of money. If only one calculates the amount of goods bought by the people in the two festive weeks in April 1969 and the Christmas week in 1968 one will see that the people had plenty of money to spend and plenty of good things to buy.

කතානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Speaker)

Unfortunately, I do not have plenty of time and there are plenty of hon. Members to speak today.

ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මය.

(திரு. டென்சில் பெர்னாண்டோ)
(Mr. Denzil Fernando)

I have a number of things to say but I shall cut short my speech.

பேரவை மன்றம், 1969-70

உறுப்பினர்

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

The Whip gave the hon. Member 25 minutes but I have given him 30 minutes.

உறுப்பினர் உறுப்பினர்.

(திரு. டென்சில் பெர்னாண்டோ)

(Mr. Denzil Fernando)

I have a number of things to say but I shall now close my speech.

பி. டி. 10.50

கா. பே. ரத்னம் (கிலினோச்சி)

(திரு. கா. பொ. இரத்தினம்—கிலினோச்சி)

(Mr. K. P. Ratnam—Kilinochchi)

சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தேசிய அரசாங்கத்தின் ஐந்தாவது வரவு செலவுத் திட்டமெனக் கூறி மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தமது உரையை நிகழ்த்தத் தொடங்கினார்கள். தமிழரசுக் கட்சி அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்து இயங்கியபோது இந்த அரசாங்கம் தேசிய அரசாங்கமாக இருந்தது என்பதை எவரும் ஏற்றுக் கொள்வர். ஆனால் இப்பொழுது தமிழ் அரசுக் கட்சி பிரிந்தபின் குற்றயுயிரில் இயங்கும் அரசாங்கத்தை—ஆறு பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் ஆதரவில் மட்டும் ஆட்சியில் இருக்கும் அரசாங்கத்தை—நியமன உறுப்பினர்களை நீக்கிக் கழித்தால் மூன்று உறுப்பினர்களால் உயிர்பிழைத்து இருக்கும் அரசாங்கத்தைத் தேசிய அரசாங்கம் என்று கூறுவது பொருந்துமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

பாலும் அரிசியும் சேர்த்து ஆக்கும் சோற்றைப் பாற்சோறு எனலாம். பால் இல்லாமல் ஆக்கும் சோறு பாற்சோறு ஆகுமா? அது வெறும் சோறுதானே? வெறும் சோற்றைப் பாற்சோறு என்று நிதி அமைச்சர் தமது உரையிற் கூறியிருக்கின்றார். தமிழ் மக்களின் தனிப் பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த கட்சி தமிழ் அரசுக்கட்சி என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். கற்குடாத் தொகுதியில் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரையும் சேர்த்து இந்தச் சபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பதினேழு உறுப்பினர்களில் இப்போது பன்னிரண்டு பேரைக் கொண்டுள்ளது தமிழ் அரசுக் கட்சி. இது எழுபது சதவீதத்துக்கு மேல் இயங்குவதே அதன் ஓர் அலகாக இயங்கு

—மேலே 26 கிலோ

பட்ட பிரதிநிதித்துவமாகும். ஆளும் கட்சியாகிய ஐக்கிய தேசியக் கட்சி சிங்களப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் ஐம்பத்துநான்கு சதவிகித பிரதிநிதித்துவத்தையே உடையது என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தமிழ் அரசுக் கட்சி தமிழ் மக்களின் தனிப் பெரும் கட்சி மட்டுமன்றி இந்தச் சபையில் உள்ள மூன்றாவது பெரிய கட்சியுமாகும். தமிழரசுக் கட்சி, அரசாங்கத்தின் பெலனினத்தையும், ஏமாற்று வித்தையையும், பிற்போக்குக் கொள்கைகளையும் கண்டு எதிர்க்கட்சியாக இயங்கத் தொடங்கியபின் எஞ்சியுள்ள அரசாங்கத்தைத் தேசிய அரசாங்கம் என்று கூறலாமா?

இப்பொழுது இங்கே சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டம் தேசிய அரசாங்கத்தின் ஐந்தாவது வரவு செலவுத் திட்டம் ஆகாது. தேசிய அரசாங்கம் தேசியத்தின் தன்மையை இழந்து விட்டபின் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட முதலாவது வரவு செலவுத் திட்டம் என்றும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் முதலாவது வரவு செலவுத் திட்டமென்றும் கூறலாம். இந்த அரசாங்கத்தைத் தேசிய அரசாங்கம் என்றும் கூற முடியாது. ஒரு கூட்டரசாங்கம் என்றும் கூற முடியாது. தேசிய அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட்ட நேரத்திலே அரசாங்கத்தில் ஏழு கட்சிகள் சேர்ந்து இருக்கின்றன என்று எதிர்க்கட்சியினர் வர்ணித்தார்கள். திரு. கே. எம். பி. ராஜரத்தினம் அவர்களுடைய ஜாதிகவிமுத்தி பெரமுனையும், தமிழ் அரசுக் கட்சியும் இன்று அரசாங்கத்திலிருந்து விலகி விட்டன. ஏனைய ஐந்து கட்சிகளில் மாண்புமிகு அமைச்சர் சி. பி. டி. சில்வா அவர்களுடைய கட்சி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் இணைந்துவிட்டது. மாண்புமிகு அமைச்சர் கலாநிதி டபிள்யூ. தகனாயக்கா அவர்களது கட்சியும் மாண்புமிகு அமைச்சர் டி. பி. ஆர். குணவர்தன அவர்களுடைய கட்சியும் இன்று தனித்து இயங்கவில்லை. இப்பொழுது தேசிய அரசாங்கத்தில் கட்சிகளாகத் தோற்றம் அளிப்பவை ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியுமேயாகும்.

தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலே வடக்கு மாகாணத்தில் மட்டுமே பிரதிநிதித்துவம் பெற்று இயங்கி வருகிறது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியோடு சேர்ந்து இயங்குவதே அதன் ஓர் அலகாக இயங்கு

விசேஷ உணர்வு கைபினை, 1969-70

—தேவன் வர, கிசலி

வதே—அதனுடைய நோக்கம் 8.6.68 இல் இந் தச் சபையிலே உரை நிகழ்த்திய யாழ்ப்பாணப் பிரதிநிதி (திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம்) தங்களுடைய கட்சியாகிய தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் சேர்ந்து இயங்கும் என்பதைத் தெட்டத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். ஆகவே, தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி ஒரு கட்டையிலே கட்டிய மாட்டைப் போல ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் சேர்ந்து இயங்குகிறது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியாகிய கட்டையை அது சுற்றிக் கொண்டேயிருக்கிறது. கட்டியிருக்கும் கயிறை அறுத்து விட்டாலும் பழக் கத்தால் அது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் சேர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். ஆகவே, இப்பொழுதுள்ள அரசாங்கத்தை ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் என்று கூறுவதே பொருந்தும். எனவே இப்பொழுது சமர்ப்பிக் கப்பட்டிருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டம் ஐக் கிய தேசியக் கட்சியினுடைய முதலாவது வரவு செலவுத் திட்டமென்று கூறலாம். ஆனால் இன்று இலங்கையின் அரசியல் இருக்கும் நிலையில் இதுதான் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் கடைசி வரவு செலவுத் திட்டமாகவும் ஆகலாம் என்றும் கூற விரும்புகிறேன்.

இன்று மக்கள் விடுதலையடைந்து விட்டார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் பொருளாதார விடுதலையும் சமூக விடுதலையும் சிறுபான்மை இனத்தவர்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களுடைய உரிமை விடுதலையும், அரசியல் விடுதலையும், மொழி விடுதலையும் இன்னும் கிடைக்கவில்லை என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. இந்த நாட்டை ஆள விரும்பும் கட்சிகள் எல்லாம் “நாட்டை நல்ல வழியில் நடத்துவோம்; நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் வாழ வழி வகுப்போம்; இந்த நாட்டு மக்களுக்கு வேண்டிய உணவு, உடை, உறையுள் என்பனவற்றையெல்லாம் இலகுவாகப் பெறத் தக்கதாக வழி செய்வோம்; ஏழை-செல்வன் என்கிற, முதலாளி-தொழிலாளி என்கிற வேறுபாடுகளைக் குறைத்து எல்லோரும் சமமாக வாழத் தக்க ஒரு சம வாய்ப்புச் சம வாழ்வுச் சமுதாயத்தை உருவாக்குவோம்” என்றெல்லாம் கூறுகின்றன. ஆனால் செயலளவில் அவர்கள் எந்தவிதமான ஒரு நன்மையையும் செய்வதில்லை; இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா மக்களும் சமத்துவமாக, சம சந்தர்ப்பத்தோடு சம வாழ்வை நோக்கி முன் செலவுக்கு ஏற்ப உயர்ந்து இருக்கிறது. அதற்

னோக்க் கூடிய பாதையிலே காரியங்களைச் செய்யவில்லை, பணிகளை ஆற்றவில்லை என்பதை நான் எடுத்துக் கூற வேண்டியதில்லை. இதனை நாடு அறியும்.

இந்தத் துறையிலே கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக அரசாங்கம் இந்த நாட்டிலே எல்லா மக்களுக்கும் வேண்டிய சம வாய்ப்புக்களைக் கொடுக்கவோ உரிமைகளைக் கொடுக்கவோ வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை நீக்கவோ இந்த நாட்டு ஆட்சியை—முற்காலத்து வெள்ளையர் காலத்து ஆட்சியாக இருக்கும் ஆட்சியை—மாற்றியமைக்கவோ எந்த விதமான நடவடிக்கைகளையும் எடுக்கவில்லை. இப்பொழுது சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் அதற்கேற்ற வழிவகைகள் வகுக்கப்படவில்லை என்பதை நான் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு அரசாங்க அமைச்சர் தமது உரையின் போது வாழ்க்கைச் செலவைக் குறைக்க முடியாது என்று கூறினார். ‘அபிவிருத்தியடையும் நாடுகளிலே விலைகள் கூடுகின்றன. அதனால் வாழ்க்கைச் செலவும் கூடுகிறது’ என்று கூறினார். அவருடைய கூற்றை நான் இங்கே திரும்பவும் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

“The cost of living cannot be brought down. In any developing country prices go up, and the cost of living goes up.”

இந்தவிதமாக அவர் கூறியிருக்கிறார். அதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஆனால் அவர் தமது உரையில் 1958 ஆம் ஆண்டுக்கும் 1968 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடையில் ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றில்—பிரான்சு, ஒல்லாந்து, இத்தாலி போன்ற பல நாடுகளில்—இவ்வாறு வாழ்க்கைச் செலவு உயர்ந்து இருக்கிறது என்று கூறி அவற்றினுடைய அளவையும் எடுத்துக் காட்டினார். அது உண்மைதான். ஆனால் அந்த நாடுகளிலே வாழ்க்கைச் செலவு எவ்வளவுக்கு உயர்ந்து இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு மக்களுடைய ஊதியம், மக்களுடைய சம்பளம், மக்களுடைய வருவாய் உயர்ந்து இருக்கிறது என்பதை அவர் ஏற்றுக் கொண்டு இலங்கைக்கும் ஏனைய நாடுகளுக்கும் இடையில் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதையும் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். அந்த நாடுகளில் எல்லாம் வருவாய் வாழ்க்கைச்

விசேஷன பனன் கெடுபென, 1969-70

[ஓரன் தினதி ஓய.]

குக்கடவும் உயர்ந்து இருக்கிறது. ஆனால் எங்களுடைய நாட்டிலே சாதாரண மக்களுடைய வருவாய் நடுத்தர வகுப்பினரைத் தவிர, அந்த நடுத்தர வகுப்பினருக்குக் கீழேயுள்ள ஏறத்தாழ 85, 90 வீத மக்களுடைய வருவாய்—வாழ்க்கைச் செலவுக்கு ஏற்ப உயரவில்லை என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த அரசாங்கத்தின் முயற்சியினாலே சிலருடைய வருவாய் கூடியிருக்கிறது. அதாவது, வியாபாரிகளின்—புதிய கைத் தொழில் அதிபதிகளின்—வருவாய் கூடியிருக்கின்றது. அளவுக்கதிகம் கூடியிருக்கின்றது. ஆனால், பொது மக்களின் வருவாய் கூடவில்லை. இதனை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

எனக்கு முன்னர் பேசிய கௌரவ நீர் கொழும்புப் பிரதிநிதி (திரு. டென்சில் பெர்னாண்டோ), நேற்றைய “டெயிலி நியூஸ்” பத்திரிகையில் வெளிவந்திருந்த பல்கலைக்கழக கமத் தொழிற்றுறையைச் சேர்ந்த சிலர் ஆராய்ந்து வெளியிட்ட அறிக்கையைச் சுட்டிக்காட்டி, அதனைத் தமக்கு உதாரணமாகப் பயன்படுத்தி இங்கே பேசினார். அவருக்கும் எனக்கும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. அவர் குடியேற்றத் திட்டங்கள் உள்ள ஒரு தொகுதியின் பிரதிநிதியன்று. ஆனால், குடியேற்றத் திட்டங்கள் பலவற்றைக் கொண்ட ஒரு தொகுதியின் பிரதிநிதியென்ற முறையிலே, அவர் எடுத்துக்கூறிய கருத்துக்கள் எல்லாம் பொருத்தமற்றவை எனக் கூறுகின்றேன். ஏனென்றால், அந்த அறிக்கையிலே ஒன்பது திட்டங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. இரணைமடு, பதவிய, அல்லை, மின்னேரிய, கல்லோயா, மனிப்பே, ஹக்வட்டுன ஓய, இராஜாங்கனை, மகாவிலச்சி ஆகிய அந்த ஒன்பது திட்டங்களிலே முதலாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட இரணைமடு எனது தொகுதியிலே உள்ள ஒரு குடியேற்றத்திட்டமாகும். இஃதொரு பழைய குடியேற்றத்திட்டமாகும்; எனது தொகுதியிலே உள்ள குடியேற்றத் திட்டங்களில் செழிப்புக்கூடிய ஒரு திட்டமாகும். எனினும் இங்கு வாழும் மக்கள் முழு வாழ்வு, நிறை வாழ்வு வாழாமல் அவலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்தச் சபையிலே பல முறை எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறேன். இந்தக் குடியேற்றத்திட்டத்திலே உள்ள குறைகள் பலவற்றை இந்தச் சபையிலே பலமுறை இடித்துக் கூறியிருக்கிறேன். அங்குள்ள மக்கள் எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலத்திலே

—ஹென ௨௦ கியலே

பயிர் செய்கிறார்கள். புதிய முறையிலே நல்ல பசனையிட்டு பயிர் செய்வதனால் இலங்கையிலே நெல் விளைவு கூடியிருக்கின்றதென்பது உண்மைதான். ஆனால், இந்தப் பசனையை உரிய காலத்தில் பெற அரசாங்கம் வாய்ப்பளிக்கவில்லை.

இரணைமடு குடியேற்றத்திட்டத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அங்குள்ளவர்கள் சிலருக்கு ஐந்து ஏக்கர் காணி கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சிலருக்கு மூன்று ஏக்கர்க் காணி கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சிலருக்கு இரண்டு ஏக்கர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த இரண்டு, அல்லது மூன்று ஏக்கர் நிலம் கொடுக்கப்பட்டவர்களின் வருவாயைப் பற்றிச் சிறிது ஆலோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். குடியேற்றத்திட்டங்களிலுள்ள மக்கள் படும் கஷ்டம் அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவதில்லை. இடித்து இடித்துச் சொன்னாலும் அரசாங்கத்தின் செலுகளில் ஏறுவதில்லை. மூன்று ஏக்கர் உள்ள குடியேற்றவாசி, குளத்தில் நீர் இருக்கும் பொழுதுதான் பயிர்செய்ய முடியும். சென்ற ஆண்டிலே நீரின்றி அங்கே பெரும்போகம் பாழடைந்தது. சிறுபோகமும் செய்ய முடியவில்லை. எனது தொகுதியிலும் ஏனைய தொகுதியிலுமுள்ள குடியேற்றத்திட்டங்களில் வாழும் மக்கள் வாழ வழியின்றி, விதை நெல் இன்றி, குடிக்கத் தண்ணீர் இன்றி அல்லற் படும் பொழுது, 250 ரூபா வருமானமுள்ள மத்திய வகுப்பினராக அந்த விவசாயிகள் மாற்றப்பட்டு விட்டார்கள் என்று சொல்வது ஓர் ஏமாற்றுவித்தையன்றி வேறல்ல.

ஓர் ஏக்கர் நிலத்தை உழுவதற்குச் செலவு கூடிவிட்டது. அரசாங்கம் நெல்லின் விலையை பன்னிரண்டு ரூபாவிலிருந்து பதினான்கு ரூபா வாகக் கூட்டியிருக்கின்றது. அதாவது, ஏறக்குறைய 16 வீதம் கூட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால், விவசாயிகள் நிலத்தைப் பயிரிடுவதற்கான செலவு 50, 60, 70 வீதமாகக் கூடியிருக்கின்றது. ஆகவே, அரசாங்கம் நெல்லுக்குக் கொடுத்த அதிக விலை—வருமானம்—உழவுக்கே செலவழிக்கக் காணாமற் போய்விட்டது. அத்துடன் அரசாங்கம் உழவு இயந்திரங்களின் கூலியையும் 50, 60 வீதமாகக் கூட்டி விட்டது. ஒரு ஏக்கர் நிலத்திலே சராசரியாக

விசேஷ உணர்வு கெட்டுப்போன, 1969-70

—தேவன வர் கிவிலே

50 புசல்கள் விளைகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதுவும் குளங்களிலே நீர் இருந்து, பல நோய்களிலிருந்து தப்பி விளையுமானால், 50 புசல்கள் சராசரி விளையுமென்று கொண்டு, ஒரு ஏக்கருக்கு 50 புசல் விளைவதற்கு என்ன செலவு என்று பார்ப்போம். ஒரு ஏக்கருக்கு 100 ரூபாய் வேண்டும். விதை நெல்லுக்கு 36 ரூபா வேண்டும். பசனாக்கும் பசனையிடுவதற்கும் கூலியாக 50 ரூபா வேண்டும். புல் பிடுங்குவதற்கு ஏறக்குறைய 25 ரூபா வரையிலே தேவைப்படும். வெட்டி அதைச் சூடாக அடுக்கி வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு ஒரு ஏக்கருக்கு 100 ரூபா தேவை. 50 புசல் ஒரு ஏக்கரில் விளைந்தால், 700 ரூபா பெறுகிறோம். 700 ரூபாவில் ஏறக்குறைய 350 ரூபா செலவு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. எப்படிக்கணக்குப் பார்த்தாலும் ஒரு ஏக்கருக்கு 350 ரூபாவுக்கு மேலே எந்தக் குடியேற்றத் திட்டத்திலுள்ளவர்களும் பெற முடியாது. எனவே 3 ஏக்கரிலே ஒரு ஏக்கருக்கு 350 ரூபாவாக 1,050 ரூபாதான் கிடைக்கும். இந்த 1,050 ரூபாவை வைத்துக் கொண்டு 12 மாதங்களுக்கு 5 அல்லது 6 பிள்ளைகளுள்ள ஒரு குடும்பம் எப்படிக்காலந்தள்ள முடியுமென்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

சிறுபோக காலத்திலே சில குளங்களிலிருந்து நீர் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஆகையினாலே சிறுபோக வேளாண்மையைச் செய்ய முடியாது. அப்படிக்கொடுத்தாலும் இரணை மடுக்குளத்திலே கால் பகுதிக்குத்தான் நீரைக் கொடுப்பார்கள். 2 ஏக்கர் வைத்திருக்கின்றவர்களுக்கு அரை ஏக்கருக்குத்தான் நீர் கிடைக்கும். எனவே அதனால் வரும் வருவாயைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. எனவே ஒரு குடியேற்றத்திட்டத்தில் 3 ஏக்கர் செம்மையாக விளையுமானால், ஏறக்குறைய 1,000 ரூபாவரைதான் அந்தக் குடியேற்ற வாசியின் கையில் கிடைக்கும் என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது. எனக்கு இது நன்றாகத் தெரியும்; நான் நினைக்கிறேன், வவுனியாப் பிரதிநிதி அவர்களுக்கும் தெரியும். இதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள். நெல்லை விதைக்கும் பொழுது படுகின்ற கஷ்டம், கடனை வாங்குவதற்குப் படுகின்ற கஷ்டம், கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கின்ற பொழுது அடைகின்ற இன்னல்; பங்கீட்டு அரிசிப் புத்தகத்தைப் பறித்துவிட்டால் பின்னர் அதைத் திருப்பி எடுப்பதற்குப் படுகின்ற

கின்ற இன்னல்கள் இவற்றையெல்லாம் பார்க்கின்றபொழுது, உண்மையிலே அரசாங்கம் விவசாயிகளுக்கு உபத்திரவத்தைக் கொடுக்கின்றதா அல்லது உதவியைச் செய்கின்றதா என்றுதான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

நான் அரசாங்க உத்தியோகத்தார்களைக் குறைசொல்லவில்லை. ஏன்? வெள்ளையர் ஆண்ட காலம் போய்விட்டாலும் கூட அவர்களுடைய ஆட்சிமுறைதான் இன்னும் இந்த நாட்டிலே இருக்கின்றது. வெள்ளையர்கள் போய்விட்டார்கள் ஆனால் வெள்ளையர் ஆட்சிமுறைதான் இந்நாட்டிலே இருக்கின்றது. அவர்கள் ஆண்ட காலத்தைய—அவர்கள் அடக்கியாண்ட காலத்தைய ஆட்சிமுறைதான் இன்னும் இருக்கிறது. அந்த ஆட்சி முறையிலே உள்ள சில நிருவாக உருவங்கள் இங்கே இருக்கின்றன. நான் உதாரணமாக D. C. C., D.A.C. யைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே நடக்கின்ற மாவட்ட இணைப்புக் குழுக்கூட்டத்திலே, மாவட்ட விவசாயக் குழுக்கூட்டத்திலே—அவை எல்லாவற்றுக்கும் நான் போய் இருக்கின்றேன்—நாங்கள் பேசுவதுதான் மிச்சம். நாங்கள் செய்யும் மாவட்ட இணைப்புக் குழுத் தீர்மானங்கள்—மாவட்ட விவசாயக் குழுத் தீர்மானங்கள் பெரும்பாலும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதில்லை. இதற்காக நான் உத்தியோகத்தார்களைக் குறைகூறவில்லை. அந்த முடிவுகளெல்லாம் அந்தப் பகுதித் தலைவர்களுக்கு அனுப்பப்படும். தலைவர்களுடைய மேசைகளிலோ அங்குள்ள கோப்புக்களிலோ அவை தூங்கிக் கொண்டிருக்கும். இந்த நாட்டு மக்களுக்கும் ஆட்சியிலே ஒரு உரிமை கொடுக்கிறோமென்று அந்தக் காலத்திலே வெறும் பேச்சளவிலே கூறி, தங்கள் அளவிலே ஒரு திருப்தியைப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும் என்று வெள்ளைக்கார அரசாங்கம் ஆக்கிவைத்த இந்த மாவட்ட இணைப்புக் குழு—மாவட்ட விவசாயக்குழுக் கூட்டங்களை வைத்துக்கொண்டு இந்த நாட்டிலே நல்லாட்சி செலுத்துகிறோமென்றால் உழவர்கள் வருந்தாமல் வேறு என்ன செய்யமுடியும்? எனவே தான் நான் வெளிப்படையாகச் சொல்லுகிறேன்—எனக்கு முன்பு பேசிய அரசாங்க அமைச்சரவர்கள் பயமில்லாமல் சொன்னார்கள்—நான் இப்பொழுது வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன்.

செப்டம்பர் 1969-70

—தேவன் வர் கியலே

[ஓர்னீகரண ஓன்ரீ]

தேன்; வெள்ளையர் ஆட்சி போனாலும் அவர் களுடைய ஆட்சிமுறையை நாங்கள் மாற்றி யமைக்காதபடியால்தான் இந்த நாடு இவ்வ ளவு அல்லல்கள்கல்லாலப்பட்டு, இந்த நாட் டின் உண்மையான அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் எல்லாம் செம்மையாக—குறித்த காலத்திலே —குறித்த முறையிலே நடைமுறைப்படுத்தப் பட முடியாமற் போய்விடுகின்றன.

அடுத்ததாக, ஏழு குடியேற்றத் திட்டங்கள் பற்றி ஆராய்ந்து சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அறிக் கையிலே நீர்ப்பாசனத்திற்குக் கொடுக் கப்படும் நீரைப்பற்றியும் அதன் விநி யோகம் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டிருக் கின்றது. எனக்கு முன் பேசிய நீர் கொழும்புத் தொகுதி உறுப்பினர் இந்த விட யத்தைப் பற்றிப் பேசவே இல்லை. ஏனெனில், இந்த விடயம் அரசாங்கத்தின் குற்றமாக அமைகின்றது என்பதால்தான். இந்த நாட் டில் தண்ணீர் எவ்வளவோ வினாகப் போகின் றது. இதைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கம் முனை யவில்லை. நீர் விநியோகத்தில் உள்ள இடர்ப் பாடுகள் பற்றி நாம் சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துப் போய் விட்டோம். விவசாய மாவட்டக் குழுக்களிலும், அமைச்சர்கள் இடத்திலும், இந்தச் சபையிலும் நாம் நீர் விநியோகத்திலுள்ள குறைபாடுகளைக் காலத் துக்குக் காலம் எடுத்துக் காட்டினோம். இதற்கு எந்தவிதமான பரிகாரமும் தேடப் படவில்லை. இப்பொழுது அதுதான் அந்த அறிக்கையிலே சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருக் கின்றது.

இன்னொரு நல்ல விடயத்தையும் அந்த அறிக்கையிலே சுட்டிக் காட்டி இருக்கின்றார் கள். கடன்படும் விவசாயிகளது துன்பங்கள் அந்த அறிக்கையிலே எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. விவசாயிகளில் சரிபாதித் தொகை யினர் முதலாளிமார்களிடத்தில் கடன்பெறு கின்றார்கள். அப்படித் கடன் பெறுவதற்கும் அவர்கள் காரணம் காட்டி இருக்கின்றார்கள். இப்பொழுது நான் ஆங்கிலத்தில் ஒரு குறிப்பை வாசிக்க விரும்புகிறேன்:—

The “Ceylon Daily News” of Saturday, 16th August, 1969, says:

“The survey attempts to answer the question why farmers borrow from mer- chants when easier credit is available

from co-operatives. The chief reasons are:

The co-operatives do not grant consumption credit and it takes more red- tape to get credit from the co-opera- tives...”

உண்மையிலே கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் கடன் பெறுவதற்கு எமது உழவர்கள் பும்பாடு பெரும்பாடாக இருக்கின்றது. எமது உழவர் கள் களை பிடுங்க, பசளை இட, நெல்லை அறு வடை செய்யக் கடன்படுவார்கள். அவர்க ளுக்குக் கடன் பணம் கிடைக்கமுன்னர் அவர் கள் எந்த வேலைக்காகப் பணம் கொருகிறார் களோ அந்தந்த வேலைக்கான காலம் போய் விடுகின்றது. இவ்விடயத்தில் நான் கண்ட ஓர் உண்மையைச் சொல்லிவைக்க விரும்புகி றேன். என்றைக்கு எமது உழவர்கள் கடன்படு வதற்காக இந்த அரசாங்கத்திடத்திலும், பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளிடத்திலும், கூட் டிறவு ஆணையாளர் இடத்திலும் ஏனைய பல இடங்களிலும் அலைந்து அலைந்து திரிகின்ற நிலை அகல்கின்றதோ, என்றைக்கு அவர்கள் நங்கள் கால்களில் நின்று தங்கள் முதலைக் கொண்டு தங்கள் காணிகளைப் பயிரிடும் நிலை உண்டாகின்றதோ அன்றைக்குத்தான் இந்த நாட்டு ஏழை உழவர்களுக்கு விமோசனம் உண்டாகும்.

இந்த ஆட்சி மாற்றி அமைக்கப்பட வேண் டும். உழவர்களின் துன்பங்களுக்கு அரசாங்க ஊழியர்களை நான் குறை சொல்லவில்லை. அரசாங்க ஊழியர்களால் அரசாங்க முறையை மாற்றி அமைக்க முடியாது. ஒன்றன்பின் ஒன் ருதப் பதவிக்கு வந்த பல அரசாங்கங்கள் இந்த நாட்டிலேயுள்ள நிர்வாக முறையை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று கூறினவே தவிர எதையும் செய்யவில்லை. உழவர்களுக்குக் கடன்கள் வழங்குவதில் பல அல்லல்கள் இருக் கின்றன. இதற்கு அரசாங்க உத்தியோகத்தார் கள் பல காரணங்களைக் கூறுகின்றார்கள். காலம் கடந்து கொண்டே போகின்றது. உழ வர்களின் அல்லல்களை அரசாங்கம் உணராமல் இருப்பதும், உணர்ந்தும் அவற்றிற்குப் பரிகா ரம் தேட நடவடிக்கைகளை எடுக்காமல் இருப் பதும் இந்த நாட்டு உழவர்களுக்குச் செய்யும் தொண்டாகாது என்பது என்னுடைய கருத்து.

இந்த நாட்டிலே தொழிலைப் பெருக்கப் பல கூட்டுத்தாபனங்கள் தொடங்கப்படுகின்றன. ஒரு நாடு உணவில் தன்னிறைவு பெறவேண்டு மானால் பயிரிட நிலமும் நீரும் இருக்க வேண் டும். இது ஒரு அடிப்படைத் தேவை. பழங்

காலத் தமிழ் நாட்டிலே “உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே” என்று அழகாகச் சொல்வார்கள். உணவு என்றால் நெல்லும் மற்றும் பொருட்களும் அல்ல. அதன் காரணமாகத் தான் பழந்தமிழ் மக்கள் “உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே” என்று மிக அழகாகச் சொல்லிப்போந்தார்கள். இன்று இலங்கையில் போதிய நிலம் இருக்கின்றது. ஆனால் போதிய நீர் இல்லை. போதிய நிலத்தொடு அதற்கு வேண்டிய நீரைச் சேர்த்துக் கொடுக்க அரசாங்கம் தகுந்த நடவடிக்கைகளை எடுக்கவில்லை. அதற்கு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலே வழிகள் வகுக்கப்படவில்லை என்று நான் குற்றஞ்சாட்ட விரும்புகிறேன். எத்தனையோ குளங்களைத் திருத்திக் கட்டப் பணம் கடந்த காலத்தில் ஒதுக்கப்பட்டது. ஆனால் வேலைகள் நடைபெறவில்லை. எனது தொகுதியிலே இரணைமடுக் குளத்தை நான்கு அடி உயர்த்தப் போவதாகச் சொன்னார்கள். அப்படியாக இந்தக் குள அணைக்கட்டு உயர்த்தப்பட்டால் இரண்டாயிரத்திற்கும் அதிகமான ஏக்கர் நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதி கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கும். இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதாக அவர்கள் வாக்குறுதி அளித்தும் நான்கு வருடங்களாக அவர்கள் அந்த அணைக்கட்டை உயர்த்திக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள்! எங்களுக்கு அதிகாரம் இருக்குமானால்—எனக்கு அதிகாரம் இருக்குமானால்—எங்களுக்கு ஆட்சியில் செல்வாக்கு இருக்குமானால்—இவற்றையெல்லாம் ஓர் ஆண்டில் செய்து முடிக்க முடியும்.

இந்த அரசாங்கம் எந்தத் துறையில் போதிய கவனம் செலுத்த வேண்டும்; எந்தத் தொகுதியில் அபிவிருத்தி செய்தால் அதன் மூலம் நாட்டுக்குத் தன்னிறைவு உண்டாகும் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் எண்ணுவதில்லை. திட்டங்களையெல்லாம் அமைப்பவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? கொழும்பிலே இருக்கிறார்கள். மிகச் சிறந்த குளிர்ப்பாசன வசதிகளைக் கொண்ட கட்டடத்திலே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலேயுள்ள எந்த ஒரு குடியேற்றத் திட்டத்திலாவது ஒரு மாத காலம் வசிக்கட்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு உழவர்கள் படும் கஷ்டம் தெரியும். இங்கே வெறும் காகிதங்களையும், வெறும் எண்களையும் வைத்துக் கொண்டு நாட்டுக்குத் திட்டமமைக்க முடியாது. நான் இதனை பிரதம அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்கிறேன். அவருடைய

டம் வகுக்கும் பெருமக்களை குடியேற்றத் திட்டங்களிலும் மற்றைய இடங்களிலும் இரண்டு திங்கள்களாவது வாழச் சொல்லுங்கள். அங்கே சென்று, அங்குள்ள மக்களின் கஷ்டங்களை நேரில் பார்க்கச் செய்யுங்கள். அப்படிச் செய்யாமல், வகுக்கும் திட்டங்கள் அரைவாசி திட்டங்களாக, இருக்குமே தவிர உண்மையும் திட்டங்களாக இருக்குமே தவிர உண்மையாக மக்களின் குறைகளை மாற்றும் திட்டங்களாக இருக்க முடியாது.

என்னுடைய தொகுதியிலே பெருங்குளம் என்றொரு குளம் இருக்கிறது. அதைத் திருத்துவதற்காக வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பணம் ஒதுக்கப்பட்டது. ஆனால் இதுவரை எதுவுமே நடக்கவில்லை.

விவசாயப் படையைக் கொண்டு சில நீர்ப்பாசன வேலைகளைச் செய்தார்கள். உண்மையிலேயே இந்தத் திட்டத்தினால் நல்ல அபிவிருத்தி ஏற்பட்டது. என்னுடைய தொகுதியிலுள்ள கரியாலை நாகபடுவான் திட்டத்துக்கு ஒரு விவசாயப் படையை அமைத்து அதன் மூலம் வேலைகளைச் செய்யச் சொல்லி நான் வற்புறுத்தி வந்தேன். ஆனால் அது தமிழ்ப்பகுதி என்ற முறையில் ஒதுக்கப்பட்டிக் கிடக்கிறது. நமது நாட்டிலே நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் எல்லாம் நத்தை வேகத்தில்தான் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைச் செம்மையான முறையில், மிக விரைவாகச் செய்யவில்லை என்று நான் இந்த அரசாங்கத்தைக் குற்றஞ்சாட்டுகிறேன்.

இன்று கமக்காரர்கள் நீர் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். இன்று அரசாங்கம் இறக்குமதி செய்கின்ற மல்லி, மிளகாய் போன்ற உப உணவுப் பொருட்களுக்காக ஏறத்தாழ மூன்று கோடி ரூபாவுக்கு மேல் செலவிடுகின்றது. எங்களுக்குத் தேவையான நீரை நீங்கள் தந்தால் இந்தப் பொருட்களையெல்லாம் எங்களால் உற்பத்தி செய்து தர முடியும். பன்னிரண்டு மாதங்களும் நீரைத் தாராங்கள், அதற்கு ஏற்ற வசதிகளைச் செய்து தாராங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீர் இருக்கிறது. பெய்கின்ற மழை நீரில் பெரும்பகுதி கடலிலே தான் சேருகின்றது.

இஸ்ரவேல், தென்னிந்தியா போன்ற இடங்களில், ஆராய்ச்சியின் பயனாக மக்கள் நலனுக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது நிலக் கீழ் நீர். இந்த நிலக் கீழ் நீர் அதிகம் வரண்ட பிர

பேரீகன பனை கெடுபனை, 1969-70

[ஓர்நீனை மீ.]

தேசங்களுக்குத்தான் தேவைப்படும். வட மாகாணம், வட மத்திய மாகாணம் போன்ற இடங்களிலேதான் இந்த நிலக் கீழ் நீரை நாம் பயன்படுத்த வேண்டும். ஆனால் இந்த நிலக் கீழ் நீரைப் பயன்படுத்த அரசாங்கம் போதிய நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். தென்னிந்தியாவிலே நூறு கிணறுகள் வரை வெட்டப்பட்டு ஒவ்வொரு கிணற்றின் மூலமும் 5, 10 ஏக்கர் நிலம் வரை பயிரிடப்பட்டு வருகிறது. அதைப் போல, யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலோ அல்லது வவுனியா மாவட்டத்திலோ அல்லது மன்னார் மாவட்டத்திலோ அல்லது அனுராதபுரம் மாவட்டத்திலோ உள்ள நிலக் கீழ் நீரைப் பயன்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் வழிவகுக்கவில்லை.

எனது தொகுதியிலேயுள்ள உருத்திரபுரத்திலே ஒரு கிணறு வெட்டினார்கள். 200 அடி வரை வெட்டினார்கள். நல்ல தண்ணீர் கிடைத்தது. இப்பொழுது மழையில்லாத காலத்திலே கூட பதினைந்து, பதினாறு அடியிலிருந்து இருநூறு அடிவரை நிலக் கீழ் நீர் அந்தக் கிணற்றிலே இருக்கிறது. இதனை இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் வெட்டினார்கள். இந்த இரண்டு ஆண்டுகளும் நான் அடுத்தடுத்து இந்தக் கிணற்றை மக்கள் பயன்படுத்தக் கூடியதாகச் செய்து கொடுங்கள் என்று கேட்டேன். இதன் மூலம் ஏழு, எட்டு ஏக்கர் நிலத்துக்கு வருடம் முழுதும் நீர்ப்பாய்ச்சலாம். ஆனால் என்ன நடக்கிறது? இதுபற்றி அமைச்சருக்குச் சொன்னேன். அந்தத் திணைக்களத் தலைவருக்குச் சொன்னேன். ஒன்றும் நடக்கவில்லை. இதற்கு யார் பொறுப்பு என்று கேட்கிறேன்? ரெக்கட் காலத்திலே “வளவனேவா வான ஆர்தி” காலத்திலே வாழ்கிற நாம் கட்டை வண்டிக் காலத்திலே ஊர்வது போல நடக்கிறோம். உழவர்களுக்கு, கமக்காரர்களுக்கு, இந்த நாட்டு மக்களுக்கு செய்ய வேண்டிய நிலக் கீழ் நீர் வசதிகளைச் செய்யாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு அரசாங்க அமைச்சர் பேசும் பொழுது இங்கே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற ஆடை வகைகள் விலை கூடுதலாக இருக்கின்றன; வேறு இடங்களிலிருந்து இறக்குமதி செய்தால் இந்த விலையிலும் பார்க்கக் குறைய முடியும் என்று குறிப்பிட்டார். நான் கேட்க

—தேவன ௨௪ கிசலீல

நேன், இப்படியாக நாட்டிலே எத்தனையோ ஆயிரக் கணக்கான கைத்தறிகள் இருக்கின்றன; அவையும் போதாவென்று இப்பொழுது நூற்றுக்கணக்கான மின்தறி நிலையங்கள் தொடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் பல பெரிய நெசவாலைகள் இங்கு இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் இருக்க ஏன் புதிய ஆலை யொன்றைத் தொடக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். அதனை வேண்டாமென்று நான் கூற வில்லை. அதற்காகச் செலவழிக்கப்படும் பணத்தை ஏன் நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்குச் செலவழிக்கக் கூடாது? எதற்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும், எது அதிக பயனளிக்கும் என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு அரசாங்கம் செயலாற்றவில்லையென்பதுதான் எனது குற்றச்சாட்டு.

இன்று இந்த நாட்டிற்குத் தேவையான நூல் வெளிநாடுகளிலிருந்தே இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றது. அம்பாந்தோட்டையிலே பருத்தி உற்பத்தி செய்யப் பணம் ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. ஆனால், இந்த ஆண்டு அதற்காகப் பணம் ஒதுக்கப்படவில்லை. மூலப் பொருட்கள் இந்த நாட்டிலே இல்லாமல் அவற்றை வெளிநாடுகளிலே இருந்து வரவழைத்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் தொழிற்சாலைகளைத் திறப்பதனால் என்ன பயன்? அம்பாந்தோட்டையில் விளையும் பருத்தியைக் கொண்டு எத்தனை ஆலைகளை இயக்கத்தக்கதாக இருக்கின்றது? ஆண்டுதோறும் முப்பதுகோடி ரூபாவை நூல் இறக்குமதிக்காக வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புவதிலும் பார்க்க, அவ்விதம் இறக்குமதி செய்து நெசவாலைகளைத் தொடங்குவதிலும் பார்க்க, அவற்றில் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை முதலீடு செய்வதிலும் பார்க்க, அந்தப் பஞ்சை இங்கே உற்பத்தி செய்து அது பயன்படக்கூடிய முறையிலே தொழிற்சாலைகளை நிறுவலாம். அல்லது நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களிலே அந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்து நாட்டின் நீர்வளத்தைப் பெருக்க, மக்கள் தன்னிறைவை அடைய அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

பரந்தனிலே இருக்கின்ற இரசாயனத் தொழிற்சாலைகளை எடுத்துக் கொள்வோம். ஏறக்குறைய பத்து இலட்சம் ரூபா பெறுமதியான கோஷ்டிக் சோடா இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றது. அது உப்பிலே இருந்து செய்யப்படுகின்றது. ஆனையிறவிலே உப்புக் கிடைக்கின்றது. ஆகவே, அந்தத் தொழிற்சாலைகளைப்

பெருப்பித்தால் இந்த நாடு கோஷ்டிக் சோடாவிலே தன்னிறைவு பெற முடியுமென்பதைப் பலமுறை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறேன். ஆனால் அது செய்யப்படவில்லை. அதே நேரத்தில் மூலப் பொருட்கள் இல்லாத இடங்களிலே தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். மூலப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதற்காகச் செலவழிக்கப்படும் பணத்தில் பரந்தன் இரசாயனத் தொழிற்சாலையை விருத்திசெய்யுங்கள் என்று கேட்டால்—மூலப்பொருட்கள் கிடைக்கும் இடத்தில் தொழிற்சாலை நிறுவுங்கள் என்று கேட்டால்—அதனை மறுக்கிறார்கள். இதுதானா நாம் கைத்தொழிலைப் பெருப்பிக்கும் முறை என்று கேட்கிறேன்.

தமிழ்ப் பகுதியைப் புறக்கணிக்கவில்லை என்று கூறுவதில் மட்டும் என்ன பயன்? பரந்தன் தொழிற்சாலையின் நிர்வாகம் சீர்குலைந்து போய் இருக்கின்றது. தொழிற்சாலைப் பொறியியலாளர் ஒருவரை அங்கு நியமித்திருந்தார்கள். அங்கு இருக்க வசதியில்லை, தமக்குச் சம்பளம் கூட்டித்தர வேண்டுமென்று அவர் கேட்டிருந்தார். பின்னர் அவருக்குச் சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கொடுத்து கொழும்பில் வந்து கடமைபுரிய வைத்திருக்கிறார்கள். தொழிற்சாலை பரந்தனிலிருக்கிறது; அதனை நிர்வகிப்பவர் கொழும்பில் இருக்கிறார். நிலைமை இவ்வாறாயின், அந்தத் தொழிற்சாலையின் நிர்வாகம் எப்படி நடக்கின்றதென்பதை நீங்கள் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். ஆகவே, உத்தியோகத்தார்களின் வசதிக்காக நிர்வாகங்களை நடத்தாமல் மக்களின் நன்மைக்காக அரசாங்கம் கடமைபுரிய வேண்டுமென்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்ததாக, இராஜாங்க அமைச்சர் அவர்கள், வாழ்க்கைச் செலவைக் குறைக்க முடியாதென்று கூறினார்கள். ஏனைய நாடுகளிலே வாழ்க்கைச் செலவு கூடித்தான் இருக்கின்றது. ஆனால், அங்கு மக்கள் வேலை வாய்ப்பில்லாமல் தெருக்களிலே சுற்றித் திரியவில்லை. இலங்கையிலே பட்டதாரிகள் வேலையின்றித் தவிக்கிறார்கள். இன்று பத்திரிகையில் படித்தேன், கோப்பாயிலுள்ள பட்டதாரிகள் இறக்கும்வரைக்கும் உண்ணாவிரதம் இருக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள் என்று.

பட்டதாரிகளுக்கு வேலை வாய்ப்பளிக்கக் கூடிய எதுவித நடவடிக்கையையும் இந்த வரவு செலவுத்திட்டம் மேற்கொள்ளவில்லை. கல்வி அமைச்சர் அவர்களை நான் இந்தப் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்ட பொழுது, தமிழ்ப்பகுதியில் 376 ஆசிரியர்களுக்கு இடம் இருக்கின்றதென்றும் 275 தலைமையாசிரியர்களுக்கு இடமிருக்கின்றதென்றும் 72 அதிபர்களுக்கு இடமிருக்கின்றதென்றும் குறிப்பிட்டார்கள். இந்த வெற்றிடங்களை நிரப்பினால் நூறு தமிழ்ப் பட்டதாரிகளுக்கு வேலை வாய்ப்பளிக்கலாம். ஆனால், அரசாங்கம் என்ன செய்கின்றது? பட்டதாரிகளுக்கு வேலைவாய்ப்பளிக்கப் போகின்றோம் என்று பத்திரிகைகளிலே அறிக்கை விட்டுவிட்டால் போதாது. இதோ நான் கேட்கின்றேன்; பிரதம அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்கின்றேன்; இப்பொழுது என் முன்னேயிருக்கின்ற அமைச்சர்களைச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்கின்றேன். ஏறக்குறைய 700 க்கு மேலான வெற்றிடங்கள்—ஆசிரியர்களுக்கான வெற்றிடங்கள்—தமிழ்ப் பாடசாலைகளிலேயிருக்கின்றன. ஒரு ஆண்டில். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக இருக்கின்றன. இதிலே 100 பட்டதாரிகளுக்கு உடனடியாக வேலை கொடுக்கலாமே? பணம் இல்லையென்று சொல்லமுடியாது, இவையெல்லாம் வெற்றிடங்கள். ஆனால் என்ன நடக்கிறது? நாங்கள் தமிழ்ப் பகுதிகளைப் புறக்கணிக்கவில்லை என்று சொல்லுவது நியாயமா? இப்படிப் பல இடங்களிலே சிங்களப் பாடசாலைகளிலும் வெற்றிடங்கள் இருக்கலாம். ஆகவே இருக்கின்ற அந்த இடங்களுக்குரிய உத்தியோகத்தர்களை நியமிக்காமல் இந்த அரசாங்கம் காலங்கடத்துவது பொருத்தமற்றது என்று நான் இங்கு கூறவிரும்புகிறேன்.

இன்னுமொரு விடயத்தைப் பற்றிக் கூறி எனது உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த நாட்டிலே ஒரு சம வாழ்வு, சம வாய்ப்பு சமசந்தர்ப்பமுள்ள ஒரு சமுதாயம் உருவாகப்படவில்லை என்பதற்கு இன்னுமொரு பெருங்குறை என்னவென்றால்—இந்த அரசாங்கத்தின் பிற்போக்கான செய்கைகள் என்னவென்றால்—சாதாரணமான கிராமங்களிலே தபால் வசதியோ, தந்தி வசதியோ செய்து கொடுக்காதிருப்பதுதான். எனது தொகுதியிலே 12 உப தபால் நிலையங்களுக்கு தந்தி வசதியில்லை. பல்லவராயன் கட்டிலே தந்தி இருக்கின்ற மக்கள் 17-18 மைல்கள் நடந்து

[ඉරන් තිනම් මයා.]

வந்துதான் ஒரு தபால் நிலையத்தை அடைந்து தந்தி அனுப்பவேண்டியிருக்கின்றது. இப்படியாக இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் இருக்கின்ற 400 க்கு மேற்பட்ட உபதபால் நிலையங்களுக்கு ஒரு கோடி ரூபாவரையில் செலவழித்தால் இலகுவாகத் தந்தி வசதியைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையிருக்க, இந்த அரசாங்கம், தொலைத்தொடர்பிலே பெருங் கொடும்பு வட்டாரத்திலுள்ள சிலருக்கு மேலதிக சேவை செய்வதற்காக 5 கோடியே 75 இலட்சம் ரூபா செலவு செய்கிறது. பெருங் கொடும்பு வட்டாரத்துக்கு வெளியேயுள்ள மக்களுக்கு நேரே பேசுகிற ஒரு வாய்ப்பைக் கொடுக்க 6 கோடியே 80 இலட்சம் ரூபா செலவு செய்கிறது. ஆனால் ஒரு கோடி ரூபா செலவு செய்தாலும் ஏறக்குறைய 400 கிராமங்களிலேயுள்ள தபால் நிலையங்களுக்குத் தந்தி வசதி கொடுக்கலாம். என்னுடைய தொகுதியிலேயுள்ள சில குடியேற்றத்திட்டங்களிலே பாடுபடுகின்ற சில கமக்காரர்கள் தபால் நிலையத்துக்குப் போய்த்தான் தபால் எடுக்க வேண்டும். 10 அல்லது 15 தபால் சேவர்களை நியமியுங்கள் என்று 4, 5 வருடங்களாக நெருக்கிக் கொண்டு வருகிறோம். இது என்னுடைய குடியேற்றத்திட்டத்தில் மட்டுமல்ல, இலங்கையிலேயுள்ள எல்லாப் பகுதிகளிலும்தான்—தமிழ்ப் பகுதியிலும்தான், சிங்களப் பகுதிகளிலும்தான்—இந்த நிலைமை இருக்கின்றது.

இங்கே கொழும்பிலேயிருக்கின்ற ஒருவர் பதுனையிலே யிருக்கின்ற ஒருவரோடு நேரே தொலைத்தொடர்பு கொள்ள வசதி செய்து கொடுக்கிறீர்கள். தந்தியடிக்க ஏழை மக்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. இதுதானா சம சந்தர்ப்பத்தையளிக்கின்ற அரசாங்கமென்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். எனவேதான் பொதுமக்கள் இந்த அரசாங்கத்தை ஒரு பிற்போக்கான கொள்கையுள்ள அரசாங்கமென்று கருதிக் கொள்கிறார்கள். இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் முடிந்த உடனேயே இந்தப் பாராளுமன்றத்தைக் கலையுங்கள். கலைத்துவிட்டு மக்களிடம் இந்த நாட்டுக்கு உகந்ததான ஒரு அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தி அமைக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லுங்கள். அரசியல் சட்டத்தை ஆக்குவது மட்டுமல்லாமல் இந்த நாட்டிலே வெள்ளையன் விட்டுச் சென்ற நிருவாக முறையையும் நாங்கள் மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லுங்கள். இப்படியாக ஓர் அரசியல்

அமைப்பை நீங்கள் இந்த நாட்டிலே ஆக்கிக்
கொண்டால்தான் இந்த நாடு முன்னேற்றப்
பாதையிலே செல்லும். அன்றே இந்த நாட்
டிலே நீங்கள் ஏழை மக்களுக்கு—பொது மக்
களுக்கு நன்மை செய்கிறோம் என்று சொல்லு
வது சொல்லாளிலேதான் இருக்குமென்று
கூறி எனது உரையை முடித்துக் கொள்ளுகி
றேன்.

ප්‍ර. හා. 11.29

එම්. එච්. එම්. නයිනා මරික්කාර් මය.
(අධිකරණ ඇමතිගේ පාර්ලිමේන්තු
ලේකම්)

(ஜனாப் எம். எச். எம். நயினா மரிக்கார்—தீதி
அமைச்சரின் பாராளுமன்றக் காரியதரிசி)

(Mr. M. H. M. Naina Marikar—Parliamentary Secretary to the Minister of Justice)

Mr. Speaker, I was rather amused by the opening remarks of the last speaker, the hon. Member for Kili-nochchi (Mr. Ratnam). I was reminded of the saying about the tail wagging the dog. He said that the present Government ceased to be a national Government when the Federal Party went out of it. The hon. Member spoke as if the Federal Party is the only spokesman of the Tamil-speaking people of this country. This is a matter that has been recently raised on the Floor of this House, and I wish to assure the hon. Member—and I am quite confident about it—that the Federal Party is not the only party which represents the Tamil-speaking people of this country. There is the Tamil Congress. There is our party which counts among its supporters a large number of Tamils. There is the Sri Lanka Freedom Party also which has among its supporters a number of Tamils.

එස්. ආර්. සයස් බණ්ඩාරනායක මයා.
(දොම්පෙ)

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க—
தொம்பே)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike—Dompe)

Hear ! hear !

விசேஷப் பதவி கெட்டுப்பத, 1969-70

—தேவன் வர கிண்பி

நயினா மரிகார் மஹ.

(ஜனாப் நயினா மரிகார்)

(Mr. Naina Marikar)

So that it is boastful and even provocative for the hon. Member to say that this Government has ceased to be a national Government simply because the Federal Party is not in it.

ரத்னம் மஹ.

(திரு. இரத்தினம்)

(Mr. Ratnam)

I placed it on the number of representatives in this House.

நயினா மரிகார் மஹ.

(ஜனாப் நயினா மரிகார்)

(Mr. Naina Marikar)

So long as the Federal Party was a constituent party of the Government, the members of that party were not heard to complain. They appeared to be quite content. They did not then complain about discrimination against them as a minority community. In fact, I think the people who suffered were the members of our community, the Muslim community, because they used to refer to us whenever they wanted to get something. I am not complaining about that.

What I want to show is that this Government which has been in power since 1965 has established communal unity, which is really praiseworthy, which has contributed in large measure to the peace and stability that the country enjoys today.

In such a situation it is provocative for the hon. Members of the Federal Party to say, merely because they are not in the Government, that this Government has ceased to be a national Government. Such a statement is provocative; it is misleading.

I do not want to comment on all the matters that the hon. Member for Kilinochchi referred to in the course of his speech, but there are certain matters on which I would like to comment.

The hon. Member complained that nothing has been done by way of agricultural development in the North. I think the correct answer to that will be given by the Hon. Minister of Agriculture and Food. If the hon. Member only took the trouble to read through the reports submitted from time to time by the Ministry of Agriculture and Food and by the Planning Secretariat, he would have known the tremendous agricultural development that has taken place in Jaffna. The hon. Member should not come out with such wholly erroneous statements on the Floor of this House in order to appease some of his followers. In fact, in his own electorate, Kilinochchi, there is a fine farm where people are given a training and where a great deal of work is being done in the field of agriculture.

Then, again, the hon. Member said that post offices had not been established in certain areas and that there had been a failure to supply water in his area. That is not a complaint which is restricted to any particular electorate.

The Planning Ministry has planned out all the development projects, and works are carried out according to plans; it is not possible for the Government to undertake everything at the same time.

This Budget is really a continuation of the work that was started four years ago, work which has contributed so much to the economy of the country that the rate of economic growth today stands at 8.3 per cent.

I think it is true to say that this Budget of the Hon. Minister of Finance is a historic budget. It is historic in the sense that it is the fifth Budget presented by the same Finance Minister—a record since independence. It is historic in the sense that it is a consolidation of the work started four years ago to improve the economy of this country, on the basis of development. It is a historic budget in the sense that it is solid, sane and objective and also

විසුද්ධ පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[නයිත මරික්කාර් මය.]

conservative in that it seeks to preserve what we have so far achieved in order that we may move forward as it were into the future.

I think there was a great deal of criticism by hon. Members opposite mainly on the questions of unemployment, high cost of living and the rice cut. These are three matters which we have debated on the Floor of the House from time to time and I think hon. Members of the Government who preceded me have given explanations and answers to this criticism. I do not think it is necessary for me to enter into a discussion of those matters as they have been debated over and over again, but I want to reiterate one important truth. The Hon. Minister of State has already explained it in simple words and any person who understands simple economics will appreciate it, namely, that in a developing economy you cannot bring down the cost of living—the cost of living must go up—but we have to offset it by providing employment opportunities, development of industry and agriculture, so that people may have sufficient purchasing power in order to meet the rising cost of living. Now, that is what the present Budget attempts to do, and that is the plan of our Hon. Minister of Finance.

It is true that we are here to discuss the Budget Speech of the Hon. Minister of Finance. It is not merely the responsibility of the Government; it is also the active participation of the Opposition, I think, that will enable us to develop the economy of this country, so that, in the future our people will be able to enjoy a higher standard of living which will assure to them the guarantee or the security of their future.

I find that in the course of this Debate a large number of irresponsible statements have been made. I do not want to go into each one of them, but I do think that when Members, on the Floor of this House, discuss a Budget they must at least go into what the Minister of Finance has

stated in it. What are his assumptions? Are they correct assumptions? Could he have done better? And what are the consequent results of the action taken on those assumptions?

I want to draw the attention of the hon. Members of this House to the opening paragraph of his Budget speech in 1965, where he said that the country at the time was going through a very severe economic crisis. He pointed out that production in the vital sectors of the economy had slowed down as a result of scarcities of capital and intermediate goods, largely on account of the shortage of foreign exchange; that the transport system was on the verge of breakdown. The manufacturing industries, he rightly pointed out, were working below capacity; that the country's capital assets had undergone considerable deterioration; and that, therefore, we were faced with a terrible economic crisis. And he posed the question: How are we going to get this economy moving?

That was really the challenge he faced, and I think he has answered that challenge in the right way. In the first place as he said, our objective has been to have a higher rate of economic growth than in the past. Without a high rate of growth, Mr. Speaker, it is impossible for any economy to meet the growing needs of the people, particularly of a country with a growing population such as Ceylon. Either we must develop or perish. I think that has been the real theme, the real central and decisive principle upon which he has based his Budget. Nobody can deny that, nobody can challenge that. Along with that, he has sought to stabilize prices and living costs as far as possible. It is useless having a high rate of growth in the economy unless you are able also to stabilize prices and bring down the living costs, or at least contain them.

These are the measures the Hon. Minister of Finance has taken in the face of tremendous difficulties: our

foreign exchange position was run down; our external trade had suffered and we had lost nearly Rs. 1,024 million; we had to depend to a very large extent, on foreign aid. This is pointed out at page 9 of his Budget speech. We also had to make use of the inflow of foreign assistance, particularly from the Aid Group. Our main strategy, as he points out, was to make ourselves free from dependence on imports.

Now, these are assumptions which I do not think anybody can say were wrong assumptions. The only criticism that anybody could make is: Are these assumptions the basis upon which he has worked out his Budget? Have they borne fruit?

It is true that one can always doubt these figures. I have heard a number of hon. Members quote figures and statistics here, trying to show that in certain fields we have not achieved as much as we claim to have achieved. But the really important point we have to remember is, what is the overall impact of the measures envisaged in the Budget by the Hon. Minister of Finance in order to meet the challenges of unemployment, of the growing population, of being able to conserve cultural and social institutions?

I think that most of us do not understand or appreciate how fortunate we are in this country. This is the one country which is like an oasis, an oasis of peace surrounded by troubled waters. When you look at the whole of South-East Asia, at India, Pakistan, Malaysia, Indonesia, you find the social order is—I shall not say, on the verge of collapse—shaky. People do not seem to know in which direction they are moving. There is no understanding among the people.

We all know what happened, for instance, in Indonesia. Thousands of people were killed. There was no question of language, no question of race, no question of religion. It was just a political turmoil.

So, political stability, and peace are the basic foundation upon which the economy of a country can be built. And I think that in Ceylon we have achieved that to a large measure under, I may say, the inspiring leadership of the Prime Minister, and also, I must say, by the tolerance, sympathy and understanding of the people of this country whether they be Sinhalese, Muslims or Tamils. We are fortunate in that we have been able to maintain and develop that sense of mutual trust and understanding. And that is the greatest asset we can have for the development not only of our economy but also of our political and social institutions.

That is a fact which we must bear in mind, and I do trust and hope that the Opposition, in spite of its occasional irresponsible utterances and misleading of the common masses—the masses, however, are very sensible and it is not easy to mislead them—will remember that we are all aiming at developing this country economically so that the people of this country can have a high standard of living, so that they can live together in peace, observing their particular cultures and their particular religions.

I posed the question, Sir whether the measures taken by the Hon. Minister of Finance have succeeded. The only way one can really test the achievements gained by these measures is by finding out what their effects have been on the various sectors of the economy such as agriculture, industry and so on.

I think that in the course of his Budget speech the Hon. Minister of Finance pointed out—I do not want to keep on reading in detail—that there has been a growth in every sector of economic activity, whether it be agriculture or industry. In fact there has been a tremendous growth, which is astounding considering the great disadvantages, the great difficulties, and crises that have taken place.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[නයිත මරික්කාර් මය.]

Without going into all the facts and figures, he has shown in the course of his speech that the achievements during this five-year period are due to careful thinking and planning. Of course, the Planning Ministry has decided the priorities. We cannot expect them to do wonders. They have got to work with the materials they have. There are a number of imponderables which they themselves may not be able to anticipate, and therefore considering what we have achieved in the five years, with a Planning Ministry which started to work only recently, I think we have done extremely well. And it is a happy thing that we have a Planning Ministry which can plan on a wide basis, giving a great deal of thought and attention to the development of agriculture and industry.

I read an article in "The Ceylon Daily News", and I think it is appropriate that I should cite it here. This article, which appears in the issue of 16th August is headed "Allround upsurge in production". It points out that in the agricultural field in the first half of 1969 chilli production has shown a 503 per cent increase, potatoes a 212 per cent increase, groundnut a 92 per cent increase, maize a 31 per cent increase, red onions a 21 per cent increase. The increase in paddy production is 6 per cent: in spite of bad weather conditions there was an increase of three million bushels over the figure for 1968. The Fisheries Corporation has increased its catch of wet fish by nearly 700 tons, and dried fish production has gone up by 260 tons. The output of the National Textile Corporation has been 1.2 million yards of textiles and about 600,000 yards of yarn more than that of last year. The Oils and Fats Corporation has produced about 1,000 tons more of cattle feed and about 5,000 tons more of poultry feed. Salt production has shown an increase of 10,000 tons. The Ceramics Corporation has turned out about 100 tons more of sanitaryware. The Eastern Paper Mills Corporation,

the Plywood Corporation, the Cement Corporation, the Paranthan Chemicals Corporation and the Leather Corporation have all increased their output.

I have given this information from this article to show that this policy of emphasis on agricultural and industrial production as a means of saving ourselves from dependence on imports—apart from imports of essentials goods—is really paying large dividends because quite a lot of money that would normally have been spent by way of subsidy in order to import these foodstuffs, is now being channelled to help the farmers and small industrialists build up our economy so that we can be self-sufficient.

As the Hon. Prime Minister has repeatedly told us, without economic freedom there cannot be political freedom, and therefore the first duty of any stable and acceptable government to the people by and large is to create conditions in which every person in the country will feel he is not dependent on outside sources.

I enumerated the figures of production given in this article to show the way in which the agricultural development of this country on the basis of what the Hon. Minister had planned out in his Budget has borne fruit.

Now I want to confine myself to three or four matters which I think are of more immediate concern from the point of view of my electorate. I do so because it is part of the larger question of economic development of this country, to which this Government has given a great deal of thought and concern. I thought it would be right and proper that I should raise these matters at this stage of the Debate rather than at some other time.

The first matter is in regard to the salt industry. Really, although salt is one of the most important products of human life, it has caused us very little trouble. Nobody discusses

salt in this House. This is one industry that has never let us down, except in the year 1961 when, as a result of bad weather, we had to import 9,620 tons of salt from Pakistan. It cost us Rs. 165 per ton. The consumption of salt in this country is expected to reach nearly 10,000 tons by 1975.

I am dealing with the question of salt at this time because there is a matter of importance that I want to raise in connection with it. As you know, salt was first produced by the Salt Department. It handled the production and distribution of salt. In 1957 we set up the National Salt Corporation with a capital of Rs. 5.57 million, the object of which was to produce nearly 500,000 tons of salt and export it to countries like Japan. It was said that it had a potential for nearly 15,000 employees. But that scheme was abandoned, as you know, and in July 1966 salt production in this country was handed over to the Salt Corporation. It was a necessary and wise move, because, when one looks at these figures one finds that the cost of maintaining the department was nearly Rs. 1 million and the profit made was about Rs. 1.6 million. Certainly, the corporation has a better and more efficient way of managing and organising the production of salt because they have a larger capital and greater freedom of enterprise. One can see that, as a result of the corporation taking it over, there has been a tremendous increase in the output of salt.

As a result of the merger of the department and the corporation there have been many difficulties in regard to conditions of employment. I think the Hon. Minister is looking into these complaints and he has, to a large extent, succeeded in smoothing away the difficulties of merger.

My point in raising this matter is to ask the Hon. Minister to consider the price. When the Salt Corporation started handing over the salt to the department they asked for a

price, and the department said they were only prepared to pay Re. 1.25. The corporation agitated on the ground that they were producing the salt, and they were allowed to sell at Rs. 2.50 from, I believe, 1963. Now what is happening is that the manufacturers of salt are paid Rs. 1.25 for a hundredweight of salt. The private manufacturers in Puttalam, where the production, as you know, is fairly high compared to Palavi, have been asking for an increase in the price. Their contention is that salt is bought at Re. 1.25 but sold by the Government at Rs. 6.50. Therefore they are asking that they be paid Rs. 2.50. This is a fair request and the Government would not undergo any risk or liability. I think the Administration Report of the Salt Commissioner for the year 1968-69 gives the cost of production as Rs. 2.38.

It is a matter the Government should carefully go into because it is a just demand. It is a demand which will promote the maintenance of the industry and provide employment to a large number of people. It is one industry which requires highly intensive labour, where the people have to work very hard and under very gruelling conditions. The cost of production has gone up, and this is a fair and equitable demand by the manufacturers. Considering that the Government has done so much for agriculture and for the fishing industry, and so on and so forth, I would urge the Hon. Minister to look into this. He is looking into it, in fact. He has already sent the Commissioner to discuss the matter with the manufacturers, and I am sure the demand will be gone into and an adequate amount fixed. Otherwise, you would be throttling an industry which provides employment and which has once again made us self-sufficient in salt.

Therefore I think it is not an unjustifiable demand but a legitimate and reasonable one. I hope the Hon. Minister will look into this and give the manufacturers, if not the

විකුණන පහත් කෙටුම්පත, 1969-70

[නයින මරික්කාර් මයා.]

price they have asked for, at least Rs. 2 for every hundredweight of salt purchased.

The second matter I want to raise is about cement. I want to thank the Hon. Minister for having reached the near completion of stage of the Cement Factory at Puttalam. Stage I of the Puttalam Cement Factory, which is planned to produce 220,000 tons per year, is being put up at a cost of Rs. 94.95 million and should be completed by the end of this year.

I want to thank the Hon. Minister of Communications too in this connection for the very prompt and efficient laying of the line, and I am sure that by the end of this year we shall have Stage I of the Cement Factory coming into production and bringing in a great deal of revenue to the Government and saving the foreign exchange that now goes on imports. This factory has given employment to a large number of people. Stage II should be completed by 1971, and another 220,000 tons will be produced then at Puttalam. The cost of Stage II would be Rs. 89.7 million.

I am pointing this out not merely to thank both the Hon. Minister of Industries and Fisheries and the Hon. Minister of Communications but in order to show that the Government is developing various areas and is not communal or racial, is not caste conscious and has no religious bias. Where development is concerned, the activities are not narrowed down by sectarian issues. It has brought a great deal of benefit to the country, it has changed the whole face of the country, and economically I think it will bring much benefit to the people of the country.

I do want to say one thing more, and that is that in the establishment of an industrial factory of this kind it is necessary that the Government should also look into what is known as the community life of the people engaged in that industry. We are bringing in new people from outside,

people with different loyalties, people of different ideas, and there can be a clash of interests. Therefore one has to build up a society around that particular industry, and for that you may need a community centre, and also should provide them with a proper school and other facilities. I do hope that the Hon. Minister will look into this matter and make necessary provision for the well-being of the workers of this cement factory.

I wish to record my deep appreciation of the work done by the Hon. Minister in the matter of the inauguration of the fisheries harbour at Kalpitiya. It is a great boon for the people of the area. The Japanese Consultants stated in their report that Kalpitiya is one of the best fisheries harbours in the whole Island. I do not want to go into the details of this project for I have been asked to curtail my speech. However, it is going to cost nearly Rs. 8.67 million, and serve as an incentive to bring in a bigger catch of fish, and further it will provide a large number of people with employment. The Hon. Minister has promised to give us a repair workshop and an ice factory. I should say it is also an excellent place to establish a school for fishing because I know that more and more young men will take to fishing. They are very keen about it. People who have never been doing fishing are very much interested in fishing today because it provides them with a vocation to earn a decent livelihood and to have a sense of independence. I thank the Hon. Minister once again for inaugurating this fisheries harbour and for very many things he has done for improving the fishing industry, viz., the issue of bigger and better boats for deep sea fishing, granting of loans, provision of housing schemes and various other things. By this means he is stepping up the industry so that a large section of our people will be able to earn a livelihood, and this will result in the development of the economy of the country.

The hon. Member for Kilinochchi (Mr. Ratnam) a little while ago referred to deep-well pumps and said

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

that nothing has been done in regard to it. As far as I know we have started deep-well pumping experiments in my area at Vantavillu. Already nine pumps have been established. One will be amazed at the quantity of water found underneath. Almost 45,000 acre feet of water is found underneath and one can utilize nearly 4,500 acre feet of water to irrigate almost one thousand acres of land. Now, in a sense this is a phenomenon. It is just what the cultivator wants. We are now in the throes of a big drought and one of the big problems of the agriculturists, particularly the small-holders in my area, is the non-availability of an adequate supply of water. We have now established nine wells but we want some more of these wells. I am afraid it is really not the fault of the Hon. Minister for he has been asking for pumps and other materials in order to distribute this water to various allottees at the rate of only sixty cents per thousand gallons. I have never known of a country which has done so much for the agriculturists. Water at sixty cents per thousand gallons is a gift from Santa Claus. I do urge the Hon. Minister to expedite this matter because I know that at least two pumps have been running for nearly two years continuously without water being utilized. This has a great potential. You can grow fruits of various kinds. In fact he has started a canning factory in that area. I do once again urge the Hon. Minister to take steps to distribute this water to the large number of allottees who are asking for it for well over two years. Any more delay would certainly be detrimental to the cultivators who are very keen and enthusiastic, and who have suffered a great deal of loss economically owing to the severe drought in that area.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

I thought the hon. Parliamentary Secretary had finished his speech. He has exceeded his time, and I am not

in a position to give him any more time. There are twenty other hon. Members who wish to speak.

නයිනා මරිකාර් මයා.

(ஜனப் நயினா மரிக்கார்)

(Mr. Naina Marikar)

In deference to your wish, I shall conclude my speech. I am sorry that I have not been able to examine in detail these statistical figures. All I want to say is this, I appeal to hon. Members on both sides of this House who are all interested in building the economy of this country, to work together. We have set our economy on the right lines. We have established the necessary conditions for peace and stability among the various communities. I do hope and trust that the Opposition will lend its hand for us to build this country, and not start agitating on trivial matters.

අ. හා. 12.07

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(திரு. ஜோஜ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapaksa)

ගරු කථානායකතුමනි, මුදල් ඇමතිතුමා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද මේ අයවැය ලේඛනය ඓතිහාසික අයවැය ලේඛනයක් හැටියට මේ ගරු සභාවේ කිහිප වතාවක් සඳහන් වුණා. එහෙත් මේ රටේ මහජනතාව මේ අයවැය ලේඛනය ගැන කිසි උනන්දුවක් නොදක්වන බව මේ ගරු සභාව දෙස බැලුවත්, ගැලපී දෙස බැලුවත්, ජනතාව දෙස බැලුවත් අපට පැහැදිලි වෙනවා. මේ අයවැය ලේඛනය තුළින් මහජනතාවගේ අත්‍යවශ්‍ය ප්‍රශ්න විසඳන්නට මං සලසා තිබෙන්නේ කොසි ආකාරයෙන්ද යන්න සලකා බැලීමෙනුයි, මෙහි හොඳ තරක මතින්තට පුළුවන්කම තිබෙන්නේ. ඒ අයුරින් බලන විට අවසාන වශයෙන් මේ ව්‍යවස්ථාපිත ගරු මුදල් ඇමතිතුමා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද අයවැය ලේඛනයෙන් තම මේ රටේ සාමාන්‍ය දුක් විඳින ජනතාවට බලපාන ප්‍රධාන ප්‍රශ්න විසඳීමට අබමල් රේණුවක ප්‍රමණවත් ක්‍රියාමාර්ගයක් ඉදිරිපත් කර තැනි බව කියන්නට පුළුවනි. මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුව බලයට පත් කරන අවස්ථාවේදී මහජනතාව බලාපොරොත්තු වුණේ,

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.]

අපේ රජයට වඩා හොඳින් මොවුන් දුන් පොරොන්දු අනුව රට පාලනය කරමින් ජන ජීවිතයට බලපාන ප්‍රශ්න හරියාකාර විසඳයි කියයි. එහෙත් ධනපතියන් රංචු වක් එකතු වෙලා හත් හවුලක් හදාගෙන ජනතාව රවටන්න [බාධාකිරීමක්] තමුන් නාන්සේ ඉස්සර වෙලා ඉන්කම් ටැක්ස් ගෙවල කපා කරන්න. නොගෙවා සිටින ඉන්කම් ටැක්ස් ගෙවන්න. බංකොලොත් ආණ්ඩුවට විකක් හරි සල්ලි ලැබෙයි. මම කපා කරන විට තමුන් නාන්සේ කට වහ ගෙන ඉන්න. ගරු කථානායකතුමනි, නුවරඑළියේ ධනපති මන්ත්‍රීතුමාගේ (ඩොනල්ඩ් ජේ. රණවිර මයා.) කට වස්ස වන්න අපට බොහොම ලෙසෙසියෙන් පුළු වන් වුණත් මේ අවස්ථාවේ දී මගේ කාලය මිඩංගු කරන්නෙ නැහැ, එවැනි උදවියගේ හරස් කැපිම්වලට පිළිතුරු දෙන්න.

ඩොනල්ඩ් ජේ. රණවිර මයා. (නුවර එළිය)

(ති.රු. டொனால்ட் ஜே. ரணவீர—நுவரேலியா)

(Mr. Donald J. Ranaweera—Nuwara Eliya)

මම කිව්වෙ ඇත්තනෙ.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(ති.රු. ஜோஜ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapaksa)

මමත් කිව්වෙ ඇත්තයි. තමුන් නාන්සේ කී ලක්ෂයක් ගෙවන්නට තිබෙනවාද?

රණවිර මයා.

(ති.රු. ரணவீர)

(Mr. Ranaweera)

තමුන් නාන්සේගෙනුත් මම අහන්න ලැහැස්තියි.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Please stop these interruptions. You can speak to him afterwards.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(திரு. ஜோஜ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapaksa)

ගරු කථානායකතුමනි, කෙසේ වෙතත් මේ අයවැය ලේඛනයෙන් ජනතාවගේ මූලික ප්‍රශ්න විසඳන්නට කිසියම් ප්‍රයත්න යක් දරා නැහැ. ඒ විධියේ සදහනක්වත් කර නැහැ. පසුගිය මැතිවරණ කාලයේදී මේ රටේ තරුණ කොල්ලන්ට, කෙල්ලන්ට සැම දෙනාටම රැකී රක්ෂා සපයා දෙනවා යයි එතුමන්ලා කී බව නුවරඑළියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට මතක ඇති. එහෙත් රැකී රක්ෂා ප්‍රශ්නය ගැන මුදල් ඇමතිතුමා පමණක් නොවෙයි, මේ ආණ්ඩුවම විශාල වාර්තාවක් පිහිටුවා තිබෙනවා. මේ රටේ රැකී රක්ෂා රහිත වූවන්ගේ ප්‍රශ්නය ලංකාවේ කවදාවත් නොවූ තරමට උග්‍ර වී තිබෙනවා. අද මේ රටේ උපාධිධරයන් 15,000 ක් තරම රැකී රක්ෂා නැතිව සිටිනවා. රැකී රක්ෂා නැති ජ්‍යෙෂ්ඨ සම තුන් ලක්ෂ ගණනක් සිටිනවා. තවත් රැකී රක්ෂා නොමැති ගම්බද තරුණ තරුණියන් ලක්ෂ ගණනකුත් සිටිනවා. මේ රජයේ එකම අයවැය ලේඛනයකින්වත් ඔවුන්ට යන එන මං සලසා නැහැ.

ලංකාවේ මින් පෙර කවදාවත් නොවූ විරූ අන්දමට මේ රටේ ජීවන අංකය හා ජීවන වියදම නැග තිබෙන බව නුවරඑළියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා පිළිගන්නවා ඇති. එය මහමේරු පර්වතයටත් වඩා උසට නැගී තිබෙනවා. [බාධාකිරීමක්]

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Please do not address him ; address me. Your talk with him can be conducted outside Parliament.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(திரு. ஜோஜ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapaksa)

Yes, Sir, it is useless talking to fools.

ගරු කථානායකතුමනි, මේ ආණ්ඩුව බලයට පත් කරන විට ජනතාව බලා පොරොන්තු වුණේ ඔවුන්ගේ පොරොන්දු ප්‍රකාර ජීවන වියදම විකක් අඩු කරයි

විසිජ්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[පෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.]

මොකක්ද මේ අවුරුදු හතර හමාර තුළ තමුන් නාන්සේල කළේ? 1965 සිට වර්ෂයක් වර්ෂයක් පාසා මා මේ ගරු සභාවේදී මේ ආණ්ඩුවෙන් ඉල්ලා සිටියා කරුණාකර කුඹුරු පනතට අවශ්‍ය සංශෝධන ඉදිරිපත් කර අද අයිතිය නැති වුණ අද ගොවීන්ට තාවත අද අයිතිය ලබා දීමට කටයුතු කරන්නා කියා. ඊට අවශ්‍ය සංශෝධන මේ ගරු සභාවට ඉදිරිපත් කරන්නා කියා මා කීප විටක්ම ඉල්ලා සිටියා. ගොවියන් රජ කරවනවා යයි කියන තමුන් නාන්සේලාට අද ගොවියාගේ අද අයිතිය ලබා දීම සඳහා කුඹුරු පනතේ මූලික සංශෝධනය ඇති කිරීමට තවමත් බැරි වුණා. සමීක්ෂණ මණ්ඩලයෙන් තීන්දුවක් අරගත් අද ගොවියාට තාවත කුඹුරු භාර ගැනීමේ අයිතිය ලබා දීමට තවමත් මේ ආණ්ඩුව අපොහොසත් වී සිටිනවා. ඇයි තමුන් නාන්සේලා මිනිසුන් රවටන්න නිකම් බොරුවට මේ විධියට කතා කරන්නේ? ගොවියා රජ කරවනවා කියා කියන්නේ ඇයි?

ඊළඟට තමුන් නාන්සේලාට මතක ඇති තීන්දුගම්වල සිටින වැසියන්ට තීන්දුගම් කොටස් කර එහි අයිතිය ලබා දෙන්නට පොරොන්දු වුණ බව. පැල්මඩුල්ල අතුරු මැතිවරණයෙන් ජය ගැනීම සඳහා එවැනි පොරොන්දුවක් දුන්නා. ඒ පොරොන්දුවට අනුව තමුන් නාන්සේලා කටයුතු කළේ කොහොමද? තීන්දුගම් පනතක් ගෙන ආවා. තමුන් දැන් ඒ තීන්දුගම් පනත නිදිවැදිලි තිබෙන බවයි පෙනෙන්නේ. පරාජයට පත් වුණ සිතා සෙනෙවිරත්න මහත්මියට නම් සෙනෙවි සභාවේ තනතුරක් ලැබුණ. තීන්දුගම් පනත නිදිවැදිලි තිබෙනවා. එකම එක තීන්දුගමක්වත් වැසියන්ට අයිති කර දී නැහැ. තීන්දුගම් පනත ක්‍රියා විරහිතයි. තීන්දුගම් පනත යටතේ අවශ්‍ය රෙගුලාසි එකක්වත් මේ ගරු සභාවට ඉදිරිපත් කර නැහැ. තවමත් තීන්දුගම් පනත ක්‍රියාත්මක වී නැහැ. තීන්දුගම් පනතට තීන්දු ගිහිත්. මේවා ගැන කල්පනා කරන විට ආණ්ඩු පක්ෂයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් ගොවියා රජ කරවන්නට කපා කිරීම මහා විහිළුවක් බව අපට පෙනෙනවා.

ඊළඟට අතින් පැත්ත ගැන කල්පනා කර බලන්න. ගොවීන්ට ගොවි කම්මානය කර ගැනීමට අවශ්‍ය දේවල් සපයා දී තිබෙනවාද? මේ අණ්ඩුව ගොවීන්ට සපයා දී තිබෙන්නේ මොනවාද? තමුන් නාන්සේලා ගොවීන්ට දී තිබෙන ආධාර මොනවාද? කිසිම දෙයක් නැහැ. ඒ වෙනුවට වැක්ටරි ගාස්තු වැඩි කර තිබෙනවා. අමුඩ ලේන්සු වේ මිළ නංවා තිබෙනවා. පැලට යන කොට ගෙන යන විදුලි පන්දමට වුවමනා කරන බැටරි කැල්ලේ මිළ නංවා තිබෙනවා. 1965 සිට අද දක්වා ක්‍රමයෙන් මේ ද්‍රව්‍යවල මිළ ඉහළ ගොස් තිබෙනවා කටු කම්බි හොණ්ඩරයක මිළ ඉහළ ගොස් තිබෙනවා. රසායනික පොහොරවල මිළ ඉහළ ගොස් තිබෙනවා. කෘමි නාශක බෙහෙත් වර්ගවල මිළ ඉහළ ගොස් තිබෙනවා. උදාල්ලේ මිළ ඉහළ ගොස් තිබෙනවා. ගොවියාගේ අඹු දරුවන් කන බොන සෑම ද්‍රව්‍යයකම මිළ ඉහළ ගොස් තිබෙනවා. ගොවියාගේ අඹු දරුවන් අදින වස්ත්‍රයේ මිළ ඉහළ ගොස් තිබෙනවා. ගොවියා රජ කරවනවා කියන තමුන් නාන්සේලා ගොවියාට සලකා තිබෙන්නේ එහෙමයි. ගොවියාට අත්‍යවශ්‍ය සෑම ද්‍රව්‍යයකම මිළ වැඩි වී තිබෙනවා. ගොවියාගේ එදිනෙදා ජීවිතයට වුවමනා කරන දේවල මිළ වැඩි වී තිබෙනවා. ගොවියාගේ දරුවා පාඨශාලාවට යන විට අදින වස්ත්‍රයේ මිළ වැඩි කර තිබෙනවා. ගොවියාගේ දරුවා පාඨශාලාවට ගෙන යන පොතේ, ඉරේසර් එකේ—රබර් කැල්ලේ—පැන්සලේ මිළ වැඩි කර තිබෙනවා. එවැනි තත්ත්වයක් තිබියදී මේ ආණ්ඩුව ගොවියා රජ කරවනවා කියා කපා කරන්නේ කොහොමද? මෙහෙමද ගොවියා රජ කරවන්නේ? අන්න ඒ ප්‍රශ්නවලට තමයි අප පිළිතුරු බලාපොරොත්තු වෙන්නේ.

කෙනෙකුගේ කපාව මනින්නේ ඔහුගේ ක්‍රියාවෙන්. ගොවි ජනතාව මනින්නේ එහෙමයි. මහ ලොකුවට මහවැලි ගඟ උතුරට හරවා ලක්ෂ හතරකට රැකිරක්ෂා දෙනවා කිව්වාට ගොවි ජනතාව මුළු කරන්නට බැහැ. ගොවි ජනතාව මනින්නේ ඒවායින් නොවෙයි. එමනිසා මේ ආණ්ඩුවෙන් ගොවි ජනතාවට කිසිම සේවයක් සිදු නොවූ බව අපට පැහැදිලි බලයෙන්ම ප්‍රකාශ කරන්නට පුළුවනි.

තමුත්තාන්සේලාට එකක් කියන්නට පුළුවනි. සහතික මිල ක්‍රමය යටතේ වී බුදුල කට ගෙවන මිල රුපියල් දෙකකින් වැඩි කර තිබෙනවාය කියන්නට පුළුවනි. ඔව්, ඒකත් පික් පොකට් ගහන ආකාරයටයි තමුත්තාන්සේලා කළේ. රුපියල් දෙකක් වැඩි කරන්නට ප්‍රථමයෙන් තමුත්තාන්සේලා රුපියල බාල්දු කළා; රුපියලේ අගය සියයට 20 කින් අඩු කළා. එසේ නම් ඉස්සර ගෙවූ රුපියල් 12 න් අද ගෙවන රුපියල් 14 ට වඩා වැඩි ප්‍රයෝජනයක් ගොවි ජනතාව ලබා ගත්තා. තමුත්තාන්සේලා රුපියල් දෙකක් වැඩි කළේ එහෙමයි. ඔය රුපියල් දෙකේ කපාව හැරුණු විට වෙන මොකක්ද තමුත්තාන්සේලාට කියන්නට තිබෙන්නේ? මේ රටේ දුප්පත් ගොවි ජනතාවට තමුත්තාන්සේලා සැලැස් වූ සහන මොනවාද? අන්න ඒ ප්‍රශ්නයට පුළුවන් නම් පැහැදිලි පිළිතුරක් දෙන ලෙස අප අභියෝග කරනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, මා දිගින් දිගට කථා කරන්නට අදහස් කළේ නැහැ. ආණ්ඩු පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරු ගොවීන් ගැන කථා කරන විට ඇති වූ හිතේ අමාරුව ඉවසා ගන්නට බැරි වූ නිසයි, මා මේ වචන ස්වල්පයෙන් ප්‍රකාශ කළේ. මිගමුවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් (එන්. ඩෙන්සිල් ප්‍රනාන්දු මයා.) අද ගොවීන් ගැන බොහොම වෙනයෙන් කථා කළා. උපන්නට පසු ගොවි යකු දකලවත් නැතිව ඇති. හැබැයි, රජ වූ ගොවීන් නම් දකල ඇති. ඉන්දියාවට යන ගොවීන් දකල ඇති. කුඹුරේ මඩ පැහැ ගොවීන් නම් එතුමා දකල නැහැ. දකල තිබෙනවා නම් ඔහොම කථා කරන්නේ නැහැ. අද ගොවියා ලග ඔහුවටත් වඩා මුදල් තිබෙනවාය කියා එතුමා කිව්වා. අනේ, කොයි රටේද ඔය ගොවීන් ඉන්නේ? අප ජීවත්වන්නේ ගොවීන් වාසය කරන ප්‍රදේශවලයි. හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කය, තිස්සමහාරාමය, ගිරුවාපත්තුව, මාගම් පත්තුව ආදී ප්‍රදේශවල නම් ඔය කියන ගොවීන් නැහැ. එහෙ ගොවීන්ට මුදල් නැහැ. එහෙ මුදල් තිබෙන්නේ ගම්හාර සිත්ටයි; ඉඩම් හිමියන්ටයි; ධනපති ධන කුවේරසිත්ටයි. සමහර විට නුවරඑළියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාටත් (රණවිර මයා.), මිගමුවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාටත් මුදල් තිබෙන නිසා ගොවීන් ලගත් මුදල් තිබෙනවාය කියා එතුමන්ලා කල්පනා කරනවා ඇති.

රණවිර මයා.

(ති.රු. රාණවිර)

(Mr. Ranaweera)

වගාව නිසා නුවරඑළියේ ගොවීන් ලග නම් මුදල් තිබෙනවා.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(ති.රු. ஜோஜ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapaksa)

ඒවා ගැන මේ අවස්ථාවේදී මා විවාද කරන්න අදහස් කරන්නේ නැහැ, කාලය ගත වන නිසා. අපේ ප්‍රදේශවල ගොවීන් ලග නම් ඒ තරම් මුදල් නැහැ. එමනිසා තමයි ඉඩම් නැතිව, කරන්නට දෙයක් නැතිව, ඉන්නට හිටින්නට තැනක් නැතිව තවමත් ඒ ප්‍රදේශවල මිනිසුන් පිං පඩි ලබා ගෙන ජීවත් වෙන්නේ.

ගරු කථානායකතුමනි, මේ ආණ්ඩුව ගොවීන්ට ආධාර කරනවාය කියනවා. තමුත් මා එකක් කියන්නට සතුටයි. ඉඩම් ඉඩම්, වාරිමාර්ග සහ විදුලිබල ඇමතිතුමාගේ දොළොස් අවුරුදු පාලනයෙන් පසු මාතර දිස්ත්‍රික්කයේ පමණක් නොවෙයි මේ රටේම වාරිමාර්ග සියල්ලක්ම කාබාසිනියා වී මකබැ වී ගොස් තිබෙනවා. එතුමාගේ වරදින් මාතර දිස්ත්‍රික්කයේ කුඹුරු හමදාමත් ගංවතුරෙන් පාළු වෙනවා. ජලය වැඩි කම නිසා කුඹුරු වැඩ කර ගන්නට ගොවීන්ට බැරි වෙනවා. අපේ ආණ්ඩුව තිබුණු කාලයේදී ඒ විධියට කුඹුරු පාළු වූ විට ගංවතුර ආධාර වශයෙන් ගොවීන්ට රු. 60, 70 දුන්නා. මේ අණ්ඩුව ගොවීන්ට ආධාර දී තිබෙන්නේ කොහොමද? රුපියල් 5.00 යි; සිලිම් 5 යි; රුපියල් 7.50 යි; වැඩිම ගණන රුපියල් 10 යි. පින් පඩි දෙන්නාක් මෙන් මෙවැනි සුළු මුදලක් දෙනවා මිස ගොවීන්ට වූ අලාභ තක්සේරු කරන්නේවත් නැහැ. මේ ආණ්ඩුව ගොවීන්ට ඔවුණු පළන්දන්නේ මෙහෙමයි.

මේ අශ්වය ලේඛනය ගැන සමහර ගරු මන්ත්‍රීවරුන් ගරු මුදල් ඇමතිතුමාට ප්‍රශංසා කළත් මට නම් එතුමා සමග ඉවසන්න බැරි තරම් කේන්ද්‍රිකයක් ඇති වී තිබෙනවා. පැහිරි ගොවියාට ලබා ඇති තරක කල දසාවෙන් ඔවුන් බේරා ගන්නා ලෙස, මා මෙම ගරු සභාවට පැමිණි දා ජීවත් අද වනතුරුත් නොයෙක් විධියේ

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.]

ඉල්ලීම්, යෝජනා, ආයාචනා, අභියාචනා ඉතා බැහැපත්ව මේ රජයට ඉදිරිපත් කළා. මැතිවරණ කාලයේදී එක්සත් ජාතික පක්ෂය දුන් පොරොන්දුවක් අනුව, පැතිරවලට සහතික මිලක් ඇති කොට පැතිරී තෙල් බෝතලයක මිල අඩු වශයෙන් රු. 20 දක්වා වත් වැඩි කරන ලෙස මා පෞද්ගලික යෝජනාවක් මෙම ගරු සභාවට ඉදිරිපත් කළා. එය ඒකමතිකව මෙහිදී සම්මත වුණා. එහෙත් මොකද වුණේ? අපේ ආණ්ඩුව පැවති කාලයේදී පැතිරී වගාවෙන් අය කරමින් තිබුණු බද්ද ඉවත් කොට පැතිරී වලට හොඳ මිලක් ලබා ගැනීමට අප කටයුතු කළා. දැන් සිටින කර්මාන්ත ඇමතිතුමා කෘෂිකර්මාන්ත ඇමතිව සිටියදී, අප පැතිරී ගොවීන්ගේ නියෝජිත පිරිසක් කැටුව බොහෝම අමාරුවෙන් එතුමා හමුවීමට ගියා. “මේ මොන මළ ඉලව්වක්ද, මළවුන් නැගිටුවන්න පුළුවන්ද” කියමින් එදා එතුමා අප එළවා ගත්තා. ඊළඟට අප නියෝජිත පිරිස ඉඩම් සංවර්ධන ඇමතිතුමා ලඟට ගියා. “පැතිරී උගුල්ලා පොල් හිටවාපල්ලා” යි එතුමා කිව්වා. කෙසේ හෝ තාවකාලික සහනයක් ලැබුණු නිසා ඒකත් කළා. එහෙත් තවමත් පැතිරී ගොවීන් පැතිරී වගා කරනවා. දහස් ගණනක් දෙනා එයින් ජීවත් වෙතවා. මේ විධියට කලක් ගත වීමේදී, ජාත්‍යන්තර වෙළඳ පොළේ අවශ්‍යතාවන් නිසා හෝ වේවා, විවිහිස ක්‍රමය නිසා හෝ වේවා, රුපියලේ අගය බාල්දු කිරීම නිසා හෝ වේවා, වෙන කිසියම් හේතුවක් නිසා හෝ වේවා පැතිරී වගාවටත් හොඳ අවස්ථාවක් ආවා. එහෙත් පැතිරී තෙල් බෝතලයේ මිල වැඩි වුණු ප්‍රමාණය අනුව එහි නිෂ්පාදන වියදමත් වැඩි වුණු නිසා ගොවියාට එයින් වැඩි වාසියක් සලසුණේ නැහැ. ඒ කෙසේ වුවත්, මැරී යන්නට තිබුණු කර්මාන්තයක් නැවත වරක් පණ ගසා ආවා. ඒත් අනේ, අන්තිමට මොකද වුණේ? අවුරුදු 10 ක් 12 ක් නිෂ්පේ රුපියල් 3.50 ට තිබුණු පැතිරී තෙල් බෝතලය යාන්තම් රුපියල් 10 ට 11 ට 12 ට නැග්ගා පමණයි, මේ මුදල් ඇමතිතුමාට හෙණ ගහන්න, පැතිරී ගොවියා පිට සියයට 10 ක බද්දක් දැමීම.

කථානායකතුමා

(ආපාත්‍යායකර් අවාර්ඝ්)

(Mr. Speaker)

I think the hon. Member should withdraw that

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(කි. රු. ග්‍රොෂ් රාජපක්ෂ)

(Mr. George Rajapaksa)

එහෙම නම්, මා ඒ වචනය ඉල්ලා අස් කර ගෙන, මේ ආණ්ඩුව හෙණගැහිලා යන්නය කිව්වොත් හරිනේ. මේ හත් හවුලට හෙණ හතම වදින්න ඕනෑ ඒ කළ අපරාදෙට. මෙපමණ කාලයක් තිබුණු මිල දැන් පහළ බැහැලා.

ගරු එම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන (විද්‍යාත්මක පර්යේෂණ හා නිවාස ඇමති)

(කෙළරාමු ආර්. ඩී. ආර්. ඉයාචාර්—බිලි)

(The Hon. M. D. H. Jayawardena—Minister of Scientific Research and Housing)

විවිහිස ක්‍රමය යටතේ වැඩිපුර සියයට 55 ක් ලැබෙනවා.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(කි. රු. ග්‍රොෂ් රාජපක්ෂ)

(Mr. George Rajapaksa)

ඒ වාසිය පැතිරී තෙල් පිටරට යවන මිනිසුන්ටයි. අන්න ඒක තමයි මට මේ ආණ්ඩුවට එල්ල කරන්න තිබෙන ලොකුම චෝදනාව. ගිරුවාපත්තු ගම් දොළොස් දහනේ ජීවත් වන පැතිරී ගොවීන්ට මේ අය වැය ලේඛනයෙන් මරු පහරක් ගසා තිබෙනවා. මේ බද්දෙන් විශාල ලාභයක් ලැබෙන්නේ නැහැ. මැරෙන්නට යන කර්මාන්තයක් නැවත වරක් සංවර්ධනය වීමට ඉඩ දීම සඳහා මේ සියයට 10 බද්ද ඉවත් කරගෙන පැතිරී ගොවීන්ට සහනයක් සලසන ලෙස මා ඉල්ලා සිටිනවා.

ඊළඟට, හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ ධීවර කාර්මිකයන්ට විශාල සේවයක් සිදු වන පරිදි තංගල්ලේ ධීවර වරායක් මේ රජය විසින් ඇති කරන ලද බව රාජ්‍ය ඇමතිතුමාගේ ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමා කියා තිබෙනවා. තංගල්ලේ තානායම පැත්තට ගිහින් බැලුවොත් ඔය කියන ධීවර වරායේ රඟ තමුන්නාන්සේට

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

පෙනෙයි. එක්තරා සැලැස්මක් අනුව “ඒ” ශ්‍රේණියේ නැතිනම් නොමිමර එකේ වරායක් තංගල්ලේ හදන්න අප යෝජනා කළා. නමුත් ඒ සැලැස්ම වෙනස් කර “සී” ශ්‍රේණියේ නැතිනම් තුන්වන පංක්තියේ වරායක් සෑදා තිබෙනවා. වරාය සෑදා හමාරයි. නමුත් දැන් වරායේ වැලි පිරිලා ඉවරයි. දැන් මහ මුහුද මැද ගෙවල් හදන්න, කෙහෙල් වවන්න පුළුවන් තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා. ඒ තරමට වැලිවලින් ගොඩවෙලා. ඔන්න කළ හපන්කම ! පරම්පරා ගණනාවක් තිස්සේ ඒ ප්‍රදේශයේ ධීවර කර්මාන්තයෙන් ජීවත්වුණු ධීවරයන්, තමන්ගේ යාත්‍රා වෙරළේ නැවර කර තැබුවා. නමුත් ගල් ගොඩවල් දමා වරාය හැඳීමෙන් පසුව ඒකත් කරන්න අපහසු වී තිබෙනවා. රූපියල් ලක්ෂ ගණන් වියදම් කළා. දැන් ඉස්සර වගේ නාන්න බැහැ. විදේශික සංචාරකයන්ට දැන් මුහුදට බැස නාන්න අපහසුවක් තිබෙනවා, ඒ තරමට වැලි පිරිලා ; මුහුදට බැස්සොත් වැලි නාන්න පුළුවනි. ඔන්න ඔය අන්දමට විශාල මුදලක් නාස්ති කරනවා. ඒකත් මහ ලොකු ආඩම්බරයක් හැටියට රාජ්‍ය ඇමතිතුමාගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමා සලකනවා ; ආඩම්බරයෙන් ප්‍රකාශ කරනවා.

රිළඟට, එතුමා ප්‍රකාශ කළා, මුරුතවෙල
යෝජනා ක්‍රමයෙන් අක්කර දහතුන්
දහසක් සංවර්ධනය කරන්න සැලැස්මක්
සකස් කර තිබෙනවාය කියා. ඒ සැලැස්ම
සාදා නම් දැන් බොහොම කල්. නමුත් ඒ
සැලැස්ම ක්‍රියාත්මක කරන්න නොදෙත්
තේ අපේ ආණ්ඩු කාලයේදීත් ඉඩම්, වාරි
මාගී හා විදුලි බල ඇමතිවරයාව සිටි වර්ත
මාන ආණ්ඩුවෙන් ඒ ඇමති ධුරයම දරන
ඇමතිවරයා නිසා බව මට කියන්න සිදු වී
තිබෙනවා. ඇමතිතුමාට ඕනෑ කර තිබෙත්
තේ ගහ භරස් කර වෙල්ලක් බිඳින්න
ටයි. ඇලවල් කපන්න ඕනෑ කරන්නෙ
පස්සෙ. එයට අවුරුදු තුනක් හෝ පහක්
හෝ දහසක් හෝ ගත වුණත් කමක්
නැහැ. වෙල්ලක් බැඳ උත්සවයක්
පවත්වා, “මම තමයි පැරකුම්බා” කියන්නයි
එතුමාට වුවමනා කර තිබෙන්නේ. උරු
බොක්ක හරහා වෙල්ලක් බැඳ වතුර පුරවා
තිබෙනවා, තවම ඇලවල් කපා නැහැ. මහ
හද්ද මූලලානේ, නයි පොළොං, කොටි
වලසන් ඉන්න කැලවේ පවුල් පුත්සිය

යක් පමණ පදිංචි කර තිබෙනවා. ඒ මිනිසුන්ට කන්න නැහැ; අදින්න නැහැ; නාන්න වතුර නැහැ; කොටිත්ම බොන්න වත් වතුර නැහැ. දවසට එක පවුලකට පනිවිටුවක් පමණ වතුර බවුසර්වලින් ගෙනවිත් දෙනවා. දරුවන්ට උගන් වන්න නැතක් නැහැ. මුරුතවෙල ජනපද වාසීන් අප්‍රමාණ ප්රදක් විදිනවා, ඉඩම් ඇමතිතුමා නිසා.

ගරු කළායායකතුමනි, මෙම අයවැය
ලේඛනයට කවුරු ප්‍රශංසා කළත්, මේ
ආණ්ඩුව බලයට පත් වුණදා සිට අද
දක්වාම ඉදිරිපත් කළ අයවැය ලේඛන
වලින් මේ රටේ ජනතාව පිට බදු බර පැට
වුවා මිස සහනයන් සලසා නැති බව
කියන්න සිදු වී තිබෙනවා. කොසි අන්දමේ
පුරසාරම් දෙවුවත් හත් හවුල ඉදිරිපත්
කරන ලද අවසාන අයවැය ලේඛනය මෙය
නිසාත්, මින් ඉදිරියට කවදාවත් ඒ හත්
හවුල් ආණ්ඩුවට අයවැය ලේඛනයක්
ඉදිරිපත් කරන්නට නොලැබෙන නිසාත්
මේ රටේ මහජනතාවට සැනසෙන්නට
පුළුවන් බව ප්‍රකාශ කරමින් මගේ වචන
ස්වල්පය අවසන් කරනවා.

കലാനുഷകമൃതി

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Order, please! The Sitting is suspended till 2 P.M.

රැස්විම ටිව් අනාකුලව නාවකාලිකව අත්සිටුවන ලදිත්, අ. හා. 2 ට නැවත පවත්වන ලදි.

அதன்படி அமர்வு பி. ப. 2 மணி வரை இடை
நிறுத்தப்பட்டு, மீண்டும் ஆரம்பமாயிற்று.

Sitting accordingly suspended till
2 P.M. and then resumed.

වි. සිවසිතම්පරම් මයො. (වවුනියාව)

(திரு. ரி. சிவசிதம்பரம்—வவுனியா)

(Mr. T. Sivasithamparam—Vavuniya)

சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலே பேசிய எதிர்க் கட்சிப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும், இந்த வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்தில் பேசிய அரசாங்க பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களை அவர்கள் இச்சபையிலே மேடைப் பேச்சுப் பேசுவதாகக் குற்றஞ் சாட்டினார்கள். அரசாங்கம் செய்தவைகள் அல்லது செய்ய

பெரிய பண வைப்பை, 1969-70

[3. கிணைப்பை உயர்.]

இருப்பவைகள் சரியாக இருந்தாலென்ன, அவ்வுலகு பிழையாக இருந்தாலென்ன அவற்றை வரும் பொதுத் தேர்தலுக்கான ஆரம்பப் பேச்சுக்களாக அமைகின்றன என்றும் சிலர் குறிப்பிட்டார்கள். என்னையும் எனது கட்சியையும் பொறுத்த அளவில் நாம் அரசாங்க தரப்பில் இருந்தோம், இருக்கிறோம். நாம் இதற்கு முன்பும் வரவு செலவுத் திட்ட விவாதங்களிற் பேசி இருக்கிறோம். அப்படிப் பேசும் பொழுது வரவு செலவுத் திட்டங்களைப் பற்றியே பேசுவோம்.

தேசிய அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்த காலம் தொடக்கம் கடந்த நான்கு வரவு செலவுத் திட்ட விவாதங்களில் அரசாங்கப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு சில அரசியல்வாதிகள், இந்த ஐந்தாவது வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்தில் எம்மீது நேரடியாகத் தொடுத்த கண்டனங்களுக்கு நாம் பதில் கூற வேண்டி இருக்கின்றது. அவர்கள் அரசாங்க தரப்பில் இருந்த போது கொண்டுவரப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டங்களை ஆதரித்து, உண்மையாக அவை நாட்டிற்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும் உகந்தவை என்று பாராட்டினார்கள். அண்மையில் இவர்கள் வெகு தூரத்திலல்ல—ஒரு சில யார்தூரத்தில் அந்தப் பக்கம் சென்றதற்குப் பிறகு பேசிய பேச்சுக்கள் வித்தியாசமாக அமைந்திருக்கின்றனவென்பதை என்னால் சுட்டிக் காட்டாமல் இருக்க முடியாது. கௌரவ கிளிநொச்சித் தொகுதிப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் (திரு. கா. பொ. இரத்தினம்) இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது எமது கட்சியைப் பற்றியும் எமது நடவடிக்கை பற்றியும் மிகவும் சுருக்கமாக, மிகவும் துட்பமாக சில வார்த்தைகளை குறிப்பிட்டார். செக்கைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும் மாடு போல இந்தக் காங்கிரஸ் கட்சிப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டார். இந்த விதமாக வரவு செலவுத் திட்டத்துக்கு அப்பாற்பட்ட விடயங்களை ஒரு சிலர் பேசும் பொழுது அவற்றுக்குப் பதில் கூறாமல் இருப்பது உண்மையாக முறையற்றது என்பதனால் அது பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

ஒரு சில மணி நேரத்துக்கு முன் இந்த அரசாங்கத்தையும் அரசாங்கத்தினுடைய சொன்கைகளையும் பற்றித் தவறாகவும் பிழையாகவும் பேசிய கௌரவ கிளிநொச்சித் தொகுதிப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர், நாலாவது வரவு செலவுத் திட்டத்தை அரசாங்கம் கொண்டு வந்த பொழுது என்ன கூறியிருக்கிறார் என்பதைப் பற்றி இரண்டொரு நிமிட நேரம் கவனிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சென்ற வரவு செலவுத் திட்டத்திலே அவர் பேசும் பொழுது கீழ்க்கண்டவாறு கூறினார்:

“இந்த அரசாங்கத்தின் செயல்களை எவர் கண்டித்தாலும் இந்த அரசாங்கம் விவசாயத் துறையில் செய்துள்ள சேவைகளை அறிந்த மக்கள்—பண்புள்ள மக்கள்—அதைப் பாராட்டவே செய்வர். உண்மையிலேயே பல ஆண்டுகளாக விவசாயம் நல்ல முறையிலே வளர்ச்சியடையவில்லை. சிறப்பாக, பிரதம அமைச்சரினது முயற்சியினாலும் நீர்ப்பாசன திணைக்களத்தின் விரைவான, விறுவிழப்பான முயற்சிகளினாலும் இப்பொழுது வேளாண்மையில் பல துறைகளிலும் விருத்தியைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆமை வேகத்திலே இருந்த நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம் இப்பொழுது மிக நல்ல வேலை செய்கிறது.”

கௌரவ கிளிநொச்சித் தொகுதிப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் சென்ற வருட வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மீது பேசும்பொழுது அரசாங்கத்தைப் பற்றியும், அரசாங்கத்தினுடைய விவசாயத் திட்டங்களைப் பற்றியும், நீர்ப்பாசன இலாகாவைப் பற்றியும் புகழ்மாலை சூட்டினார். ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன் அவர் அரசாங்கத்தரப்பிலிருந்து மாறி எதிர்ப் பக்கத்துக்குச் சென்றதும் விவசாயிகளுடைய முன்னேற்றத்துக்கு இந்த அரசாங்கம் எதுவும் செய்ய வில்லை. நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம் மிகவும் பிழையாக நடந்து கொண்டு வருகிறது என்று கூறுகிறார். அவர் மாத்திரமல்ல, கௌரவ பட்டிருப்புத் தொகுதிப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் சென்ற வருட வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மீது பேசுகையில் என்ன கூறினார்?

“அக்கிராசனாவர்களே, இந்த வரவுச் செலவுத் திட்ட விவாதத்தில் சில வார்த்தைகள் பேசுவதில் நான் மிகவும் சந்தோஷமடைகின்றேன். இந்த நாட்டின் ஆட்சியில் 1956 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1965 ஆம் ஆண்டு வரையில் இருந்த நிலையிலிருந்து ஒரு புரட்சிகரமான மாறுதல் 1965 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்டது. அந்த மாறுதலால் இந்த நாட்டின் சிந்தனைகள், செயல்கள், அபிப்பிராயங்கள், அபிவிருச்சிகள் எல்லாம் ஒரு புதுத் திருப்பத்தை அடைந்தன என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. 1956 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1965 ஆம் ஆண்டு வரையும்

விசேஷ உண்மை கைபிசை, 1969-70

—தேவன 08 கியலி

அமைச்சரவையில், பாராளுமன்றத்தில், அரசாங்க இலாகாக்களில் நடந்த கூட்டங்களிலும் குழுக் கூட்டங்களிலும் இந்த நாட்டின் ஆட்சியை அமைதியாக நடத்துவதற்கு என்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கலாம், எவ்வாறு அமைதியான ஒரு ஆட்சியை நடாத்தலாம், எவ்வாறு குழப்பமான நிலையைச் சமாளிக்கலாம் என்ற ரீதியில் தங்களுடைய நேரத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் 1965 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்று வரையும் தேசிய அரசாங்கம் ஆட்சி பிடித்துக்கு வந்த காலத்தில் அமைச்சரவையின் சிந்தனையும் பாராளுமன்றத்தின் சிந்தனையும் அரசாங்க இலாகாக்கள் பலவற்றின் சிந்தனையும் இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்தை எவ்வாறு முன்னேற்றலாம், உணவு உற்பத்தியை எவ்வாறு முன்னேற்றலாம், இந்த நாட்டின் சுபிட்ச நிலையை எவ்வாறு முன்னேற்றலாம் என்ற நிலையில் சென்று கொண்டிருப்பதை நாம் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. நமது கௌரவ பிரதமரும் அவருடைய அரசாங்கமும் உணவு உற்பத்தியில் சிந்தனையையும் செயலையும் செலுத்துவது மாத்திரமன்றி அதில் பலனையும் கண்டிருக்கிறார்கள்.....”.

நான் அவருடைய பேச்சைத் தொடர்ந்து வாசிக்க விரும்பவில்லை.

“Mr. Speaker, not only have the Hon. Prime Minister and the Government contemplated devising ways and means of developing food production in this country but we have seen and reaped the fruits of such an attempt.”

These were the utterances made by the hon. Member for Paddiruppu (Mr. Rasamanickam), the President of the Federal Party.

கௌரவ வட்டுக்கோட்டைப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் (திரு. ஏ. அமிர்தலிங்கம்), சென்ற ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்திலே கலந்துகொண்டபோது குறிப்பிட்டதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். சென்ற ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் மாத்திரமல்ல அதற்கு முன்னும் நடந்த வரவு செலவுத் திட்ட விவாதங்களிலும் அவர் கலந்துகொண்டிருக்கிறார். சென்ற ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்திலே, “இந்நாட்டுக்கு, குறிப்பாக வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்குத் தேசிய அரசாங்கம் என்ன முன்னேற்ற வேலைகளைச் செய்திருக்கிறது” என்று கௌரவ ஊர்காவற்றுறைப் பிரதிநிதி (திரு. வி. நவரத்தினம்) கேட்டார். உத்தியோகத் துறையிலும் தொழில் துறையிலும் என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறார்கள் என்று தாம் அறிய விரும்புவதாகக் கூறினார். அக் கேள்விக்கு கௌரவ பிரதமர் அவர்கள் பதில்கள்

வில்லை. ஆனால், அரசாங்க தரப்பிலே இருந்த கௌரவ வட்டுக்கோட்டைப் பிரதிநிதி கூறிய பதில் இதோ :

“உபபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தேசிய அரசாங்கத்தின் நான்காவது வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு சில வார்த்தைகள் பேச வாய்ப்புக் கிடைத்ததையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எந்த அரசாங்கம் ஒரு வரவு செலவுத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் அதை எதிர்க்கட்சியினர் வரவேற்பது கிடையாது. அரசாங்கம் எந்த நன்மையான காரியத்தைச் செய்தாலும் அதற்கு எதிர்க்கட்சியினர் பாராட்டுத் தெரிவிப்பதும் கிடையாது. அதே தோரணையில் தான் இந்த வரவு செலவுத்திட்ட விவாதத்தில் இதுவரை பேசிய அத்தனை எதிர்க்கட்சி அங்கத்தவர்களும் நடந்துகொண்டார்கள். அடுத்த பொதுத் தேர்தலுக்கு ஒத்திகையாக இந்தத் தேசிய அரசாங்கத்தைத் திட்டித் தீர்ப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டு எதிர்க்கட்சி அங்கத்தவர்கள் பேசியதைக் கவனிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.”

அதுமாத்திரமல்ல. அவர் மேலும் கூறினார் :

“1965 ஆம் ஆண்டு இந்த அரசாங்கம் ஏற்பட்டதன் பின்னர், பழைய அரசாங்க ஊழியர் 55 வயதுவரை எதுவித கெடுபிடியுமின்றிப் பணிபுரியக் கூடிய வாய்ப்பையும் பதவி உயர்வுகளையும் சம்பள உயர்வுகளையும் பெற்றுக் கொடுத்தது இந்த அரசாங்கம் என்பதை ஊர்காவற்றுறைப் பிரதிநிதி அவர்கள் மனச்சாட்சியோடு ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்....

அவர் புதிய அரசாங்க ஊழியரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். எங்களுடைய நிலையை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் தெளிவாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இப்பொழுது கூட எதிர்க்கட்சி அங்கத்தவர்கள் சிலர் கூறித் திரிகின்றார்கள், புதிய ஊழியர்கள் சிங்களம் படிப்பதை நாங்கள் எதிர்க்கிறோம் என்று. அது தவறு. தேசிய அரசாங்கம் அரசாங்க ஊழியரைப் பற்றி 1965 ஆம் ஆண்டு எடுத்த முடிவுக்குப் பின்னர் புதிய ஊழியர் சிங்களம் படிக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையை நாம் ஏற்றுக் கொண்டோம்.”

இதுமாத்திரமல்ல. “தொழில் முன்னேற்றங்கள் பற்றி தேசிய அரசாங்கம் என்னசெய்தது; வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு எதை எதைச் செய்தது?” என்று கௌரவ ஊர்காவற்றுறைப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் கேட்டார். “காங்கேசன்துறைச் சீமெந்துத் தொழிற்சாலைக்கு மூன்றாவது சூனையைப் பெற்றிருக்கிறோம்; காங்கேசன்துறைத் துறைமுகத்துக்கு நாற்பது இலட்சம் ரூபாவை அரசாங்கம் தந்திருக்கிறது; பரந்தனிலுள்ள கோஷ்டிக் சோடா தொழிற்சாலை விஸ்தரிப்புக்கு இந்த அரசாங்கம் நிதி உதவி கொடுக்க வில்லையா? இவற்றையெல்லாம் மறந்து, வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அரசாங்கம்

[3. கெடுபெனமேலே மக.]

கம் என்ன செய்திருக்கின்றதென்று ஊர்காவற் றுறைப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் கேட் கிறார்” என்று கௌரவ வட்டுக்கோட்டைப் பிரதிநிதி அன்று பேசினார்.

சபாநாயகர் அவர்களே, இவ்விதமாகக் கடந்த நான்கு வருட காலமாகக் கொண்டு வரப்பட்ட வரவுசெலவுத் திட்டங்களை இவர் கள் பாராட்டிப் பேசினார்கள். ஆனால், இந்த ஆண்டு, இந்த ஐந்தாவது வரவுசெலவுத் திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது, விவசாயத்தைப் பற்றி, வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங் களிலே இன்று நிலவுகின்ற வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் பற்றி, வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலே உள்ள தொழில் முன்னேற் றத்துக்காக அரசினர் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார்கள் என்பதுபற்றியெல்லாம் பேசு கின்றார்கள். இந்த வேலையிலேதான், நாலு ஆண்டுகளுக்குப் பின் நாலாவது வரவுசெலவுத் திட்டத்துக்கும் ஐந்தாவது வரவுசெலவுத் திட்டத்துக்கும் இடைப்பட்ட இந்தக் காலத் திலே என்ன மாறுதல் நடந்தது, என்ன காரணத்துக்காக இவர்கள் இந்த விதமாக அரசாங்கத்தைப்பற்றியும் இந்த வரவுசெலவுத் திட்டத்தைப்பற்றியும் பேசுகிறார்கள் என்று ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் கேள்வி எழு கிறது. என்னைப் பொறுத்த அளவிலே, அவர் களே தங்களுடைய வரவுசெலவுத்திட்டப் பேச்சிலும் இந்த அவையிலே நடந்த பல் வேறு பேச்சுக்களிலும் பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொண்டார்கள்: மாவட்ட சபைகள் பற்றி நடவடிக்கை எடுத்தோம், கிடைக்கவில்லை; அதைத் தருவதற்குக் கௌரவ பிரதம அமைச்சரவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட முயற் சியை அறிவோம்; அதைப் பாராட்டுகின் றோம்; அதனால் எந்தவிதமான மன அதிருப்தி யும் இல்லை என்று கூறினார்கள். மொழி உரிமையைப் பற்றிப் பேசும்போது, தமிழ் மொழி விசேட சரத்துக்கள் மசோதா நிறை வேற்றப்பட்டது; மொழிப் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும்; மொழிப் பிரச்சினையைப்பற்றி இனி எதுவுமில்லை என்று கூறிவிட்டார்கள். அரசாங்க ஊழியர்களைப் பொறுத்தவரையிலே —அவர்களுக்குச் சிங்களம் படிப்பதற்கு காலங்கொடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துள் ளோம்; புதிய அரசாங்க ஊழியர்களைப் பொறுத்தவரையிலே அவர்கள் மூன்று ஆண்டு காலத்திலே சிங்கள மொழியிலே தேர்ச்சி பெறவேண்டுமென்பதை ஒப்புக்கொண்டுள்

ளோமென்று சொன்னார்கள். இந்த விதமாக, எடுத்த நடவடிக்கைகள் அத்தனையையும் பெற்றுக்கொண்டுவிட்டோமென்று கூறியவர் கள்—தேசிய அரசாங்கமும் பிரதமர் கௌரவ ட்வி சேனநாயக்க அவர்களும் நாம் கேட்டதை, நாம் முயற்சி செய்ததையெல்லாம் எமக்குத் தந்துவிட்டார் என்று கூறியவர்கள் —இன்று ஐந்தாவது வரவுசெலவுத்திட்டத் திலே அரசாங்கத்தையும் அரசாங்கத்தின் நட வடிக்கைகள் அத்தனையையும் தங்களுடைய பேச்சை மழுப்பி—தங்களுடைய பேச்சை மறந்து—பேசியதைப் பார்க்கும்போது கவ லைப்படவேண்டியிருக்கின்றது. சபாநாயகரவர் களே, எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நேரம் மிகக் குறைவு. நான் இன்னும் சில முக்கியமான விடயங்களைப்பற்றிப் பேசக் கடமைப்பட்ட வனாகவிருக்கிறேன்.

இந்த நாட்டிலே தமிழ் பேசும் மக்கள், சிங்களம் பேசும் மக்கள், மற்றும் சகல இன மத மக்களும் ஒன்றுபட்டு உழைத்தால்தான் நாட்டின் பொருளாதாரத்தை முன்னேற்றலா மென்று பலமுறை கூறியவர்கள் அந்தவிதமாக சிறுபான்மை இனத்தினதும், தமிழ்பேசும் இனத்தினதும் சில பல பிரச்சினைகளை கட்சி களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில், சர்வ கட்சி களினதும் சம்மதத்துடன் தீர்த்துவைக்க வேண்டுமென்று எடுத்த முயற்சிகளுக்கு இந் தக் கௌரவ சபையிலே எவராவது எதிர்ப் புத் தெரிவித்தார்களா அல்லது மறுத்தார் களா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். சமஷ்டிக் கட்சி ஒன்றைத் தவிரந்த வேறு எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி—ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, இடதுசாரிக் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி அந்தப் பிரச்சினைகளை கட்சி அரசியலுக்கு அப்பால் அகற்றி சர்வகட்சிகளைச் சேர்ந்த ஒரு மகாநாட்டிலே தீர்த்துவிட வேண்டு மென்ற கோரிக்கையை எவரும் மறுக்கவில்லை. சமஷ்டிக் கட்சி ஒன்றுதான் அதை மறுத்தது. செய்தால் நாம்தான் செய்யவேண்டும்; அன் றேல் அந்தப் பிரச்சினை தீராமல் இருக்க வேண்டும்; செய்தால் அல்லது அதைத் தீர்த் தால், தீர்த்து வைத்தோம் என்ற பெருமை எங்களுக்குத்தான் இருக்கவேண்டும்; தீர்த்து வைக்காவிட்டால் அந்தப் பிரச்சினையை முன் வைத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களின் உணர்ச்சி யைத் தூண்டி அவர்களின் வோட்டை வேட்டையாடுவதற்குச் சுலபமாக இருக்கு மென்பதுதான் அவர்களுடைய இலட்சியம்.

விசேஷப் பணம் கெட்டுப்பண, 1969-70

—தேவன வர் கிண்பி

அடுத்ததாக, வடக்கு, கிழக்கிலங்கையிலே யும் மற்றும் பகுதிகளிலேயுமுள்ள தமிழ் பேசும் குழந்தைகளுக்கு சர்வகலாசாலைக் கல் வியைப் பெறுவதற்கு ஒரு சர்வகலாசாலை வேண்டுமென்ற பிரச்சினை இன்றல்ல, இதற்கு முன் இருந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின லும் சிந்திக்கப்பட்டது. வடக்கு மாகாணத் திலே இராமநாதன் கல்லூரியை ஒரு சர்வ கலாசாலையாக மாற்ற வேண்டுமென்று அடை யாளமான்யம் ஒதுக்கப்பட்டது கடந்த ஐந்து ஆண்டு காலமாக. அதனை ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் ஏற்றது; கூட்டணி அரசாங் கம் ஏற்றது; ஐக்கியதேசியக் கட்சி அரசாங்க மும் அதற்கு நிதி ஒதுக்கியது. நான் ஒன்று கேட்கவிரும்புகிறேன்: கௌரவ சபாநாயக ரவர்களே, இந்தப் பாராளுமன்றத்திலே உள்ள அரசியல் கட்சிகளில் சமஷ்டிக் கட்சி யைத் தவிர்த்த வேறு எந்தக் கட்சிகளாவது வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலே அதுவும் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு பெரியார்கள் விட்டுச் சென்ற மூலதனத்தைக் கொண்டு ஒரு சர்வ கலாசாலையை உண்டாக்க எதிர்த்திருக்கிறார்களா என்று கேட்கின்றேன்.

இந்தச் சர்வகலாசாலையைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது, எனது நண்பர் பட்டிருப்பு பிரதி நிதி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார். அவர் தம்மு டைய பேச்சிலே இராமநாதன் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற ஆஸ்தி, ஸ்ரீலங்கா நாவலர் அவர் கள் விட்டுச் சென்ற ஆஸ்தி, மழவராயர் விட் டுச் சென்ற சொத்துக்கள், வீரசிங்கம் விட்டுச் சென்ற சொத்துக்களைச் சேர்த்து ஒரு சர்வ கலாசாலை அமைக்க முயற்சி செய்கின்றார்கள். இந்தச் சொத்துக்களைக் கொண்டு ஒரு பேரா சிரியருக்கோ அல்லது இரண்டு பேராசிரியர்க ளுக்கோ சம்பளம் கொடுக்க முடியுமா? இப் படிச் சம்பளம் கொடுப்பதற்கு இச்சொத்துக் கள் பெறுமதியாக உள்ளனவா? என்று வினவினார்.

சபாநாயகர் அவர்களே, நான் இந்தச் சொத் துக்கள் பற்றிய காணிகளின் பட்டியலை வாசிக்க விரும்பவில்லை. இந்தச் சொத்துக்க ளில் மொத்தம் ஐம்பத்துநான்கு காணிகள் உண்டு. ஒவ்வொரு காணியும் ஒரு ஏக்கர் தொடங்கி 450 ஏக்கர்வரை நிலப்பரப்பைக் கொண்ட சொத்துக்களாக அவை இருக்கின் றன. கடைகளும் பட்டணத்தில் பெறுமதி வாய்ந்த காணிகளும் இவற்றுள் அடங்கும்.

நான் கூறிய பெரியார்கள் விட்டுச் சென்ற முழுச் சொத்துக்களையும் எவரும் அறியார்கள் போலும்! அதற்குப் பதிலாக செக்கு இழக் கும் மாடுகள் பற்றி இங்கு சிலர் பேசினார் கள்.

இந்து பல்கலைக் கழகம் அமைய ஐம்பத்து நான்கு காணிகள் உண்டு. பரமேஸ்வராக் கல் லூரி உண்டு. இராமநாதன் கல்லூரி உண்டு. இந்த சொத்துக்களைக் கொண்டு ஒரு பல்கலைக் கழகம் அமைவதை தமிழரசுக் கட்சியைத் தவிர இலங்கையிலுள்ள எந்த அரசியற் கட்சி யும் மறுக்கவில்லை. ஏன் மறுக்க வேண்டும்? ஏன் அவர்கள் மறுக்க வேண்டும்? ஒரு பல் கலைக் கழகம் அமைவதில் ஏன் எவரும் தடை யாக இருக்க வேண்டும்? இதைத் தமிழ் மக் கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கேட் டிக் கொள்ளுகிறேன். எனவே இச்சந்தர்ப்பத் தில் நான் குறிப்பிட்ட சொத்துக்கள் பற்றிய பட்டியலை இங்கு சமர்ப்பிக்கிறேன்.

கிண்பி

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Is that a certified copy of the inventory?

கி. சிவசிதம்பரம்

(திரு. ரி. சிவசிதம்பரம்)

(Mr. T. Sivasithamparam)

Yes, Sir.

கிண்பி

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

The hon. Member can table it.

கி. சிவசிதம்பரம்

(திரு. ரி. சிவசிதம்பரம்)

(Mr. T. Sivasithamparam)

சபாநாயகர் அவர்களே, நான் இன்னுமொரு விடயத்தைப் பற்றி பகிரங்கமாக இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நீர்ப்பாசன இலா காவாக இருந்தால் என்ன, பொது மராமத்து இலாகாவாக இருந்தாலென்ன அல்லது எந்த இலாகாக்களாகத்தான் இருந்தாலென்ன வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு ஒரு வேலைத் திட்டத்திற்கென ஒரு நிதி ஆண்டில் பணம் ஒதுக்கினால் அந்த நிதி அந்த, அந்த இலாகாக்களினால் அந்தந்த நிதி ஆண்டு

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ପି. ଛବିକିରାବିଜୟ ମିଶ୍ର.]

விலை செலவிடப்படுவது கிடையாது. பல இலாகாக்களில் ஏற்கனவே ஒதுக்கப்பட்ட நிதிகள் பல ஆண்டுகளாகப் பயன்படுத்தப்படாமல் கிடக்கின்றன. உதாரணமாக, நீர்ப் பாசன இலாகா, பணம் ஒதுக்கப்பட்ட பின்னர் எட்டு ஒன்பது வருடங்களை எடுக்கின்றது ஒரு திட்டத்தை நிறைவேற்ற. அதைப்போல பகிரங்கவேலைப் பகுதியும் ஒரு திட்டத்தை நிறைவேற்றப் பல ஆண்டுகள் செல்கின்றன. மஸ்கேலிய ஓயா மின் இணைப்பு வடக்கு மாகாணத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படவில்லை.

Maskeliya Oya Power Project, Stage
I, Transmission and Distribution
Facilities, Contract No. 6, Route of
line from Paranthan to Maho.

I am tabling an extract from the contracted document. This Maskeliya line has been included in the original contracted document but subsequently a letter has been sent by the General Manager, Department of Government Electrical Undertakings, to delete the line from the contracted document.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கெனத் திட்டமிடப்பட்ட சில வேலைகளை சில இலாகாக்களில் உள்ளவர்கள் வேண்டுமென்றே தடை செய்கிறார்கள். இவ்வித வேலைகளை சுணக்குகிறார்கள். இதனால் வடக்கு, கிழக்கு மாகாண விவசாயிகளும் மற்றும் பொது மக்களும் வீணாக அரசாங்கத்தைப் பழி சொல்ல வேண்டி இருக்கின்றது. இவ்வித குறைகள் நிவர்த்தி செய்யப்பட வேண்டுமென்று கேட்டு எனக்குச் சில நிமிட நேரம் பேச அனுமதி தந்த கௌரவ சபாநாயகர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து எனது உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ဇ. ဖာ. 2.25

රත්නවත නෙ මිය.

(திருமதி றத்வத்தை)

(Mrs. Ratwatte)

ගරු කථානායකතුමනි, අද අපි සහභාගී
වන්නේ මේ රජයේ අවසාන අයවැය විවා
දයටයි. මෙහි දී අපි ඉතා උනන්දුවෙන්
සලකා ගත යුතු කරුණක් තිබෙනවා.
එනම් මේ රටේ මහජනයා පිට මෙම රජය
පටවා තිබෙන බර ගැනයි. විශේෂයෙන්ම

මම සදහන් කරන්නේ රජයේ ණය ගැනයි. මෙම ආණ්ඩුව මේ රටේ වර්තමාන පරම්පරාව උගසට තබා තිබෙනවා පමණක් නොව අතැගත පරම්පරා ගණනාවකගේම අයිතිවාසිකම් විකුණා දමා තිබෙනවා. රට සරු සාරයයි හඟවන පුහු ආටෝපය නම් හැම පැත්තෙන්ම දකින්නට පුළුවන්. 5 ශ්‍රී කාර් දන් පන්දාස් කාණ්ඩයන් පසු කරලා. පිට රටින් ගෙන්වපු අරමුද්‍රැසම් බඩුවලින් සාප්පු පිරිලා. අවුරුදු ගණනක් නිදාගෙන සිටි ජනතාව දන් පිබිදිලා යයි ආණ්ඩුව කීවත් ඇත්ත මොකක්ද? 1956 දී අපේ ආණ්ඩුවේ ණය තිබුණේ කෝටි 100 යි. එය 1964 දී කෝටි 300 දක්වා වැඩි වුණා. 1968 දී මෙම ගණන කෝටි 566 ක් දක්වා වැඩි වී තිබෙනවා. මෙම රජය අවසාන වන විට මෙම ගණන කෝටි 700 ක් ඉක්මවන්නට පුළුවන්.

ගරු කථානායකතුමනි, ගරු මුදල් ඇමති
තුමා ණයට ලබා ගත් මුදල්වලින් පොදු
ලක්ෂණ පින්තූරයක් මවා පෙන්වා තිබේ
න බව මෙයින් පෙනෙනවා නේද? මේ
රජයේ සම්පූර්ණ ණය ප්‍රමාණය මේ රටේ
දළ දේශීය නිෂ්පාදන ප්‍රමාණයට සමානයි.
ඇත්ත වශයෙන්ම එම ණය ප්‍රමාණය
අපේ රටේ වාර්ෂික ආදායම වගේ තුන්
ගුණයක් වෙනවා. මෙම තත්ත්වය යටතේ
රටක් තව කොපමණ කල් ඔරොත්තු දේ
විද කියා මම අහනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, යටත් විජිත ආණ්ඩුව මේ රටේ මහජනයාගේ ඉඩම් මුඩු බිම් පනත යටතේ කොල්ලකෑ හැටි අපට මතකයි. ඒ අන්දමේ හොල්මනක් යළිත් මේ රටේ හොල්මන් කරන්නට පටන් ගෙන තිබෙනවා. මෙම රජය ආර්ථික දියුණු ව හැන කථා කළත් ඒ දියුණුව ලැබී තිබෙන්නේ පසුගිය රජය ආරම්භ කළ ව්‍යාපාරවල ප්‍රතිඵල හේතුකොට ගෙනයි.

වී නිෂ්පාදනයේ සහ අතිරේක ආහාර ද්‍රව්‍යවල විශාල දියුණුවක් ඇති වී තිබෙන බව රජය නිතරම පවසන කාරණයක්. ඇත්ත තමයි දැන් ගොවියාට තරමක සරු සාර බවක් හා පෙරට වඩා හොඳ ජීවිත තත්ත්වයක් තිබෙන බව. එහෙත් ගොවියාගේ උත්සාහයේ නියම ප්‍රයෝජනය ගන්නේ ගොවියා නොව අලුත් කාර්වල එහා මෙහා යන අලුත් මාලිගාවල වාසය

කරන උදවියයි. රටේ නියම කොළ ඇටය වන ගොවියාට ලැබෙන සම්පත් මොනවාද? ගොවියාට තරමක් හොඳ කෑම, ඇළම් සහ නිවාස තිබෙන බව ඇත්ත වන්නට පුළුවන්. එහෙත් අළුත් කාර්, අළුත් මාලිගා භුක්ති විඳින්නේ කවිද? පිටරට සචාරියන්ගේ කවිද? ගොවි රජවරුන් කීප දෙනෙකු ඉන්දියාවට කැඳවාගෙන ගිය බව ඇත්තයි. එහෙත් විජයානන්ද වෙළඳ ව්‍යාපාරිකයන් විඳින සැප සම්පත් සමග සංසන්දනය කරන විට එතරම් දෙයක් නොවෙයි.

මේ රටේ විශාල ලෙස කපා කරන වගා ව්‍යාපාරය ගැන මේ රජයේ සැලකිල්ල යොමු කරවන්නට මා අදහස් කරනවා. වගාව ඉතා සාර්ථකය කියා මේ ආණ්ඩුව කියනවා. එහෙත් උඩවලවේ මිටියාවතේ කට යුතු මේ රජය අතපසු කර දමා තිබෙන බව කියන්නට කණගාටුයි. පසුගිය රජය මේ ව්‍යාපාරය ආරම්භ කොට, ගොවීන්ගේත්, කම්කරුවන්ගේත් සහයෝගය ඇතිව, කොන්ත්‍රාත් කාරයන්ගේ උනන්දුවත් උඩ නියම කාලයට අවුරුද්දකට කලින් ඒ වැඩ සම්පූර්ණ කළා. දෙවියන්ගෙන් ඉල්ලා සිටි අන්දමින් ලක්ෂ ගණනක් ඉතිරි කර ගන්නට පුළුවන් වුණා. එහෙත් කුඹුරුවලට සහ ඉඩම්වලට වුවමනා වතුර ලබා ගැනීමට අවශ්‍ය අතිරේක වැඩ කොටස නිම කිරීමට මේ රජයට බැරි වී තිබෙනවා. මේ වැඩ කොටස ප්‍රමාද වීම නිසා අක්කර 50,000 ක් වගා කිරීම තව අවුරුදු දෙක කින් පමණ අතපසු වී තිබෙනවා. එහෙත් ක්‍රම සම්පාදක අමාත්‍යාංශයේ පඩිවරුන් අපේ රට විකුණා රට රටවල් ගණනේ හිඟ මනේ යනවා. මේ රටේ ජනතාවගේ ජීවන තත්ත්වය උසස් කර ලීමට මේ ආණ්ඩුවට බැරිවා පමණක් නොව එවැනි දෙයක් කිරීමට මේ ආණ්ඩුවට වුවමනාවක් නැති බවද මෙයින් මහජනයාටත්, රටටත් හොඳ හැටි පෙනී යනවා.

ගරු කපානයකතුමනි, පිටරටවලින් ණය සහ ආධාර ලබාගෙන රට ගෙන යාම ආරම්භ කළේ 1965 සිටයි. පසුගිය මාස කීපය තුළ මෙම ක්‍රමය තව දුරටත් තහවුරු වුණා. මේ හේතුවෙන් ආණ්ඩුවේ ණය සම්බන්ධයෙන් මෙතෙක් කල් නොතිබුණු වාර්තාවක් පිහිටුවා තිබෙනවා. මෙම ණය වෙනුවෙන් ගෙවන්නට තිබෙන පොලී ගෙවීමට පමණක් මිලින අය වැය ලේඛන

වලින් විශාල මුදලක් වෙන් කරන්නට සිදුවන බව කිව යුතුයි. ක්‍රම සම්පාදන සහ ආර්ථික කටයුතු පිළිබඳ අමාත්‍යාංශයේ ප්‍රධාන කටයුත්ත වුණේ මාස කීපයකට වරක් තම නිලධාරීන් ලෝකය වටේ හිඟ මනේ යැවීමයි. අප විදේශ ආධාර ලබා ගත යුතු බව ඇත්තයි. විශේෂයෙන්ම කාර්මික ආධාර ලබා ගත යුතුයි. එහෙත් මෙම ආධාර පාවිච්චි කරන අන්දම ගැන දෙපාර්තමේන්තුවේ කිසිම වැටහීමක් නැහැ. වෙනත් රජයේ දෙපාර්තමේන්තුවලට අවශ්‍ය අ.ධාර මොනවාදැයි ඒ දෙපාර්තමේන්තු සමග සාකච්ඡා කොට තීරණවලට එළඹීම සහ ඒ අනුව විදේශ ආධාර තෝරා ගැනීම විදේශ ආධාර දෙපාර්තමේන්තුව කරන්නේ නැහැ. එම හේතුවෙන් වෙනත් රටවල් තම සංවර්ධන කටයුතු සඳහා අපට වඩා විදේශ කාර්මික අ.ධාර ලබා ගන්නවා. එක්සත් රාජධානියේ—Tropical Products Reserach—ට්‍රොපිකල් ප්‍රොඩක්ට්ස් රිසර්ච්—ආයතනයේ ආධාර අප්‍රිකානු රටවල් වැඩි වැඩියෙන් ලබා ගන්නා අතර අප එයින් ප්‍රයෝජනයක් නොගැනීම ගැන ලඟදී ප්‍රතිත්‍යාවලත් සඳහන් වී තිබුණා. විදේශ ආධාර දෙපාර්තමේන්තුවේ නිලධාරීන්ගේ නොදැනුවත්කම නිසා කාර්මික දියුණුවෙන් අප අනෙක් රටවලට වඩා පසුබෑ තිබෙනවා. නිකරුගේ පිටරට සචාරියාම දැන් මෝස්තරයක් වී තිබෙනවා. පුවත්පත් වාර්තාකරුවන් පවා ලොව පුරා සැරිසරනවා. මේ අයට ටිකෙටි ලැබෙන්නේ කොහොමද, ඒවාට ගෙවන්නේ කවුද යන්න රහසක් වී තිබෙනවා. ලංකාවේ ඒ ඒ ප්‍රදේශවල සේවය සඳහා යොදවා සිටින දිසාපතිවරුන් පවා මේ ආණ්ඩු කාලයේ දී අඩු ගණනේ දෙනුත් මාසයක කාලයකටවත් පිටරට සචාරි ගොස් තිබෙනවා. ග්‍රාමීය පරිපාලනය ගැන ඉගෙන ගැනීමට ඒ දිසාපතිවරුන් ඉන්දියාවට හෝ පාකිස්තානයට හෝ යැව්වා නම් එහි වැදගත්කමක් අපට පෙන්නට තිබෙනවා. ලන්ඩන්වලින් නිතියෝක්වලින් ඔවුන් ඉගෙන ගන්නට යන්නේ මොනවාද? මේ අන්දමට ඔවුන්ට කට යුතු කිරීමට ඉඩ දීමෙන් පෙනී යන්නේ ඔවුන්ගේ උදව් ලබා ගැනීම පිණිස රජය ඔවුන්ට අනියම් වශයෙන් පහාව දෙන බව නොවේදැයි අසන්නට කැමතියි.

විශාල විදේශ විනිමය හිඟයක් තිබෙනවායයි ආණ්ඩුව කියනවා. එහෙත්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[රත්වත්තෙ මිය.]

රාජ්‍ය අංශයෙන්, පොදු ගලික අංශයෙන් බොහෝ දෙනා පිරිසට සවාරි යනවා. 1964 දී 112 ට තිබුණු ජීවන වියදම 1968 දී 127 දක්වා වැඩි වුණා. මහජනයා පිට පැටවී ඇති බර අඩු කිරීම සම්බන්ධයෙන් මෙම රජය කුමන පියවරක් ගෙන තිබෙනවා දැයි අසන්නට කැමතියි. පිරිවැටුම් බදු වැඩි කිරීම නිසා මෙම තත්ත්වය ලබන මාස කීපය තුළදී තවත් උග්‍ර අතට හැරෙන්නට පුළුවනි. පසුගිය අවුරුද්දේ සිට රජයේ සේවකයන්ගේ වැටුප් වැඩි කිරීමට පොරොන්දු වුණත්, දැන් ඒ සඳහා මේ අවුරුද්දේ ඔක්තෝබර් මාසය තෙක් බලා ගෙන සිටින්නට රජයේ සේවකයන්ට සිදු වී තිබෙනවා. තනි පුද්ගලයකුගේ ආදායම වැඩි වී තිබෙනවා යනාදී වශයෙන් ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකුව ඉදිරිපත් කරන වැරදි ගණන් හිලවවලින් මේ රටේ ජනතාව රටටත්තට නොහැකියි. ගම්බද පළාත්වල ජීවත් වන අය සමග ආශ්‍රය කරන උදවිය පමණයි, දුප්පතාගේ අමාරු කම් දන්නේ. අද රුපියල් 10 ක් කඩේට අරගෙන ගියත් මල්ල පිරෙන්නට බඩු ගන්නට බැහැ. රජයේ වගා ව්‍යාපාරය නිසා ගොවියන්ගේ අත මිට සරුසාර බව ආණ්ඩුවේ උදවිය කියනවා. එහෙත් සමහර ගොවීන්ට එදිනෙදා වියදමටවත් මුදල් නැති නිසා ඔවුන්ගේ දුදරුවන් පාසල් වලට පවා යවන්නට බැරි වී තිබෙන බව අප දන්නවා.

මේ රටේ ජනතාවට ඇපල් මිදි, කිරි පැණි දෙන්නටයි, ආණ්ඩු පක්ෂයේ උදවිය පසුගිය මහා මැතිවරණ කාලයේ දී කාලයේ දී පොරොන්දු දුන්නේ. ඒ වාගේම පෝලිම් නැති කරන බවත් කීවා නේද? තමන්ගේ පැත්තේ සිටින ධනපති ආධාරකරුවන්ගේ සිත් රිදවන්නට මේ ආණ්ඩුවට බැරි නිසා තමයි, දුප්පතාට මේ දුක ලැබෙන්නේ. ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ පස් වන අයවැය ලේඛනයෙන් හෙළි වන්නේ හතර අවුරුද්දක කඩවුණු පොරොන්දු සහ සුන් වී ගිය බලා පොරොන්තු රැසක් පමණයි. පළමුකොටම සුන් වී ගිය බලාපොරොත්තුව නම් ජීවන වියදම පහත හෙළිමයි. එය පහත හෙළනවා වෙනුවට දැන් එය තිබුණාටත් වඩා ඉහළ ගොස් තියෙනවා. ඊළඟ 4 කිරක්ෂා ප්‍රශ්නය විසඳන්නට ඔබ

පොරොන්දුවට මොකද වුණේ? ඒ ප්‍රශ්න යත් තිබුණාට වඩා උග්‍රයි නේද? ඒ හැම දේකටම වඩා මහා ආඩම්බරයකින් කලා කළ ජාතික සමගියට මොකද වුණේ කියා මා අහනවා. තේවලින් ලැබෙන විදේශ ආදායමටත් වඩා වැඩි ආදායමක් සංචාරක ව්‍යාපාරයෙන් ලැබෙනවා යයි ඒ දිනවල අගමැතිතුමා පවා කීවා අපට මතකයි. ඩොලර් කෝටි ගණන් ලැබෙනවා යයි කී සල්ලි කෝ කියා අප දැන් අහනවා. සංචාරක ව්‍යාපාරය, අපට පෙනෙන අන්දමට නම්, 1964 තිබුණ තැනමයි, තවම තිබෙන්නේ. සිංගප්පූරුව වැනි රටවලට සංචාරකයන්ගේ ඇදී ඒම සියයට 50 කින් පමණ වැඩි වන විට ලංකාවට ඇදී එන ගණන ඉතාම අඩුයි. එහෙත් සුළු වැඩි වීමක් ඇති වුවහොත් විශාල වශයෙන් ඒ ගැන කැ ගහනවා. සංචාරක ව්‍යාපාරය අසාර්ථක නිසාද, මුදල් ඇමතිතුමා ඒ ගැන අයවැය කලාවේ වැඩි යමක් සඳහන් නො කළේ? විදේශ මුදල් ජාවාරම්ත් කළකඩේ එන්න එන්නම තර වන නමුත් රජය ඒ ගැනවත් යමක් කරන බවක් පෙනෙන්නේ නැහැ. හෝටල් අයිතිකරුවන්, වෙනත් ජාවාරම්කාරයන් සංචාරක ව්‍යාපාරය මුඩාවෙන් හොඳ හැටි තර වෙනවා. එහෙත් අපේ රට, තිබුණ දුගි දුප්පත් තත්ත්වයේමයි තවම.

මෙම කරුණු අනුව මෙම ආණ්ඩුවට ජනතාවගේ ප්‍රශ්න විසඳීමට නොහැකි බව අපට පැහැදිලියි. ජනතා ප්‍රශ්න විසඳන්නේ නැති මෙම අයවැය ලේඛන යට මගේ සහයෝගය නොලැබෙන බව ප්‍රකාශ කරන අතර, මෙපමණ වේලාවක් මට කලා කරන්නට අවස්ථාවක් දුන් තමුත්තාත්සේට ස්තුති කරමින් මගේ කලාව මෙයින් අවසාන කරනවා.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Hon. Minister of Finance, the hon. Member for Balangoda was accusing you of breach of promise!

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

අ. සා. 2.42

එම්. අබ්දුල් බකීර් මාකර් මයා. (බේරුවල)

(ஜனாப் எம். அப்துல் பாக்கீர் மாக்கார்—
வேருவலை)

(Mr. M. Abdul Bakeer Markar—Beru-
wala)

Mr. Speaker, I am very happy to follow the hon. fair Member for Balangoda in spite of the accusation she made, as you put it, against the Hon. Minister of Finance, about breach of promise.

While listening to her speech I was wondering whether I was living in the year of our Lord One Thousand Nine Hundred and Sixty Nine, or in the year of our Lord One Thousand Nine Hundred and Sixty Three or Four because of the manner in which she enumerated details about the disorder in the country, the economic crisis that we are facing, so many things in short supply, the cost of living index going up, the price index going up, and so on and so forth. Listening to all that, I was, as I said wondering whether she had forgotten the age or the era in which she was living. It would have been quite appropriate if she came out with a tale of woe of that sort before the National Government came to power. We are quite aware of the administration that was there when her relation, the hon. Leader of the Opposition, was in charge of the administration of this country as Prime Minister. We know the difficulties the masses experienced during that period.

The hon. fair Member spoke about the "disunity and disharmony" that prevailed among the different communities in this country. I do not think it is necessary for me to remind her of the policies that were followed by the late Mr. Bandaranaike: how, while talking of peace and unity, while talking about the need for understanding between the different communities, he was responsible for the blood bath we had in the year 1958. We are also quite aware of the manner in which he brought about a feeling of unrest among the different minority communities in this country; how he,

while in power, was particularly careful to see that power rested in the hands of a few, in the hands of those who were near and dear to him. We are also aware, besides the differences that existed among the various communities, of how the cleavage between the majority community and the minority communities was fast widening. There were also at that time differences of opinion, different views, even amongst the members of the majority community. There were also clannish elements taking shape either in the form of *udarata* or *patha rata*, Kandyan or non-Kandyan, Sinhala Buddhists or Sinhala Catholics or Sinhala Christians. That was the manner in which the late Mr. Bandaranaike, as Prime Minister, administered the affairs of this country. I am only sorry the hon. fair Member has forgotten all that.

The hon. Member went into details about the luxury goods that are available in the market and about the number of 5 Sri cars on the roads. I wish to point out to her that whatever the nature of the goods that are available, we are a prosperous nation at the moment. Besides progressing in economic affairs, we do not experience the scarcity of goods that we did experience under the Sirimavo Bandaranaike Government. Today we do not go about searching for certain essential commodities that we require in our day to day life. We do not have to go from place to place hunting for one item of food or another, or for an essential item like clothing, or for spares for our vehicles. Those days are no more. Today we are no longer a bankrupt race; we are no longer a bankrupt country. We are a developing nation, we are progressing.

Financially, too, we are making progress. The hon. and Fair Member for Balangoda (Mrs. Mallika Ratwatte) said that we have borrowed tidy sums from foreign countries as loans, and we have to set apart a large sum of money to pay interest on them. Let me point out to the fair lady who is unaccustomed to

විකල්ප පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[අබ්දුල් බකීර් මාකර් මය.]

business, to commerce and trade, that when one starts a new venture one does not always have enough capital in hand. One invests what one has and raises capital by way of loans. Why? Because out of the return you get from your investments you can not only pay the interest on your loan but also improve and develop your business. As the capital value of your business improves, more money comes in, and it is only a small sum that you have to pay out.

I think it is on that same principle that this Government and governments all over the world are asking for aid from other countries. Is it necessary that I should point out to the fair lady and to the other hon. Members in the Opposition who are of her way of thinking that Pakistan for instance has made giant strides in this way and has become a sound nation economically? I think it is a prosperous and progressive country.

These people shouted from the house-tops that we are borrowing and burdening future generations with interest which they have to pay. I must say that with all these investments once the country has turned the corner, we should be in a position to meet all our obligations. Probably we will be in a position to help others who are less fortunate. We might be able to give them aid too. That is the purpose of this country taking loans.

The hon. and fair Member for Balangoda was kind enough to say that the peasants are happy today. She was fair enough to pay a compliment to the Minister of Finance when she said that the peasants are happy, they are contented, they are progressing and they have more money in their hands. How has that come about? What were the factors that contributed towards making our farmers wealthy and prosperous? Were they not the steps taken by this National Government?

You know that as soon as the Minister of Finance assumed office he

had a tough job to do. He was taking over a country that was almost bankrupt; he was taking over a Treasury which did not have money. As so often said on the Floor of this House and outside by so many, particularly people who knew the position that existed at that time, we did not have money even to purchase our food for a couple of days or weeks.

ඩී. බී. ඉලංගරත්න මය. (කොලොන්නාව)

(திரு. பி. பி. இலங்கரத்ன—கொல்லொனாவ)

(Mr. T. B. Ilangaratne—Kolonnawa)

How is it now?

අබ්දුල් බකීර් මාකර් මය.

(ஐனப் அப்துல் பாக்கீர் மாக்கார்)

(Mr. Abdul Bakeer Markar)

Should I tell you how it is now? I would ask the hon. Member for Kolonnawa (Mr. Ilangaratne) to read the Central Bank Report for 1963. You have got facts and figures and statistics there. The Hon. Member said that the statistics could lie. Perhaps the lie is in the manner in which he quoted the statistics in this House but the statistics themselves brought out by the Central Bank cannot lie. May I ask the hon. Member for Kolonnawa what he did with his "sunshine Budget"? Before I forget I must make a few comments on that too.

ඩී. පී. ආර්. වීරසේකර මය. (දෙහිවිට)

(திரு. டி. பி. ஆர். வீரசேக்கர—தெகியோவிற)

(Mr. D. P. R. Weeraseskera—Dehiowita)

Better than the "moonshine budget"!

කමානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Please do not listen to interruptions.

අබ්දුල් බකීර් මාකර් මය.

(ஐனப் அப்துல் பாக்கீர் மாக்கார்)

(Mr. Abdul Bakeer Markar)

I like those interruptions.

—දෙවන වර කියවීම

(Mr. Speaker)

(Mr. Abdul Bakeer Markar)

May I tell the hon. Member that it was they who indulged in wishful thinking, for where are they now? They are in the Opposition.

That was when you were in power.

විශේෂ පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

ඉලංගරත්න මයා.

(திரு. இலங்கரத்ன)

(Mr. Ilangaratne)

Read the imported flour record also !

අබ්දුල් බකීර් මාර්කර් මයා.

(ஜனப் அப்துல் பாக்கீர் மாக்கார்)

(Mr. Abdul Bakeer Markar)

The hon. Member for Kolonnawa, as I said, wants to misquote figures. As far as production of paddy goes, are you not satisfied that we have doubled the quantity that was produced when you were in power? And, today, we import less than half the volume of rice that you imported during your time. My hon. Friend was speaking about the amount of money invested in rice imports forgetting the fact that we had to pay double the amount the previous Government paid when they were in power. The cost of imported rice was £35 per ton at that time; now it is £ 70 or £ 72 per ton. That is the difference. That is why I said the hon. Member was misquoting figures.

In the course of the Budget Debate last year I mentioned in more detail what the hon. Member for Yatiyantota had to say about the industries during Mrs. Bandaranaike's Government. We are now in a happier position despite whatever the Opposition may say about the progress we have made.

On Industry this is what the booklet "Economic and Social Progress 1965-1969" states, at page 34 :

"Between 1965 and 1968 the economic environment and the investment climate for industry have been transformed substantially by a series of policy measures which were designed to give a sense of purpose and direction to this important sector of the national economy. Since 1965 there has been a growing trend towards increasing productivity in most sectors of the economy. This was mainly due to the policy measures adopted by the Government in promoting industrial development, expansion of the domestic market consequent to a rise in incomes particularly after 1966 and a higher rate of plant utilization. The

acute shortage of foreign exchange had caused a slowing down of industrial production in 1964 and early 1965. But impressive increases in production were observed soon after, mainly due to larger foreign exchange allocations, fuller utilization of productive capacity and entry of new industries."

So, that is the manner in which the country has progressed industrially. Most of this progress, I might point out, was due to the fact that there has been an understanding among the different communities in this country. There has been co-operation by all elements in this country towards achieving progress and the ultimate prosperity of the people in this country.

The last Government came into power not to work for the substantial upliftment and improvement of the lot of the people of this country. They came into power on certain emotional issues. Going back a little into the past history of our political life one sees that the late Hon. S. W. R. D. Bandaranaike came into power in 1956 on the question of language, by trying to bring about a certain disunity among the people of the country, by laying emphasis on the important position he was proposing to give to the Sinhala language. Subsequently, when Mrs. S. W. R. D. Bandaranaike, the fair Leader of the Opposition, came into power in 1960 she did so on issues of a similar nature, trying to win the support of the people by appealing to their sympathy and by promising to carry out the policies of her late husband.

Having come to power in that way, what was the policy her Government followed? I might tell you, Sir, that they had no policies at all to put forward. They had no plans or schemes formulated for the progress of the country. Their whole idea was to take revenge, to punish their opponents and crush those who had opposed them. It is with that one purpose in mind that they acted during their entire regime.

பிசுர்பன பதன் கெடுதலுடன், 1969-70

—தேவன் வர் கிசுரீத

I was present in the House yesterday when certain Opposition speakers spoke proudly about the Insurance Corporation, the Petroleum Corporation and various other corporations. If the decisions they had taken to set up those corporations were promoted by very honest motives, I would have been the first person to say, "Thank you." But the question is, were those decisions taken in all sincerity or honesty of purpose?

You came into power. You knew the part that certain companies played in the politics of 1960. Your aim was to take revenge. You formed the Government and wanted to punish those who had worked against you.

What more did you do? You did not want to pay some of your opponents even the value of the property you had taken over. You took their property away and did not want to pay for what you had taken. What was the result of all this? You were pressed on all sides by powerful elements from other countries.

Then, what further did you do? You knew that in the 1960 elections, certain communities were ranged against you because of the difficulties they had to undergo as a result of your actions. When you came back to power you started a campaign with the objective of punishing them. For instance, you took over the denominational schools. For what purpose?

ஒலேரன் மெ.

(திரு. இலங்கரத்ன)

(Mr. Ilangaratne)

Why do you not hand them back? That is your election promise.

அப்துல் அகீர் மகீர் மெ.

(ஜனாப் அப்துல் பாக்கீர் மாக்கார்)

(Mr. Abdul Bakeer Markar)

It is very easy to destroy but very difficult to restore. You took over the schools not for the purpose of having

a national system of education. That was not your motive. Your motive was to punish the Catholics.

ஒலேரன் மெ.

(திரு. இலங்கரத்ன)

(Mr. Ilangaratne)

Nonsense! Damned lies!

கலாநாயகர்

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

The hon. Member should not use such language.

அப்துல் அகீர் மகீர் மெ.

(ஜனாப் அப்துல் பாக்கீர் மாக்கார்)

(Mr. Abdul Bakeer Markar)

If you wanted to take over the schools, there was a way of doing it. You did not even allow them to have cadet platoons. Your intention was to destroy.

அன் ஹன் மெ.

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

Why do you not hand them back?

அப்துல் அகீர் மகீர் மெ.

(ஜனாப் அப்துல் பாக்கீர் மாக்கார்)

(Mr. Abdul Bakeer Markar)

Nationalization of the bus services was a good measure. But why did you do it? What was your motive? Your motive was to punish the bus owners. That is the fashion in which the previous Government acted when it was in power.

வேலையாபாசு எஸ். சி. விஜயசிங்கம் (அகீர் மகீர்)

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்கம்—அகீர் மகீர்)

(Dr. S. A. Wickremasinghe—Akuressa)

I think the hon. Member is a case for Angola.

கலாநாயகர்

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

You will soon have some people going to the moon.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ
(දොරාදර් ග්‍රේ. ඒ. වික්‍රමසිංහ)
(Dr. S. A. Wickremasinghe)
He is moonstruck.

අබ්දුල් බකීර් මාර්කර් මයා.
(ඉරාජ් අබ්දුල් බාක්කීර් මාර්කාර්)
(Mr. Abdul Bakeer Markar)

Nobody in his senses would make an assertion like that. The place for the hon. Member for Akuressa (Dr. S. A. Wickremasinghe) is either Angoda or Russia. After his return from Russia he has lost his balance. The proper place for him is Angoda.

As a result of the policies of the previous Government the economy of the country deteriorated. There was no progress. We were just slipping down. When this Government took over there was an economic crisis. Fortunately we had in Mr. Wanninayake a man of vision and experience in matters economic. He had a five-year plan. If one reads through and studies carefully the Minister of Finance's first Budget one will see that it is a five-year plan. In his first Budget he introduced certain measures and in that way the country has been progressing.

But I might say this, that in spite of the progress that we have made, there have been certain difficulties. Whatever plan is chalked out it has to be executed by the bureaucracy, and unfortunately the bureaucracy is still what it was in the colonial days. The administration is not geared to the needs of a developing economy. As a result of this the rate of progress has not been what it was expected to be. Some persons in government service have no honest intention of helping the Government to carry out its policies. They are more concerned about themselves. I think there are a large number of officials who are prepared to help the Government and they work day and night to see that our policies are implemented. Unfortunately there are others who are more concerned about themselves, about their comforts, about their own family affairs, and as such we find that in certain

—දෙවන වර කියවීම

parts of the country and in certain departments progress is not being made in the manner we want.

I thank you, Sir, for giving me the opportunity of making my comments on the Budget. I only hope that hon. Members on the other side will see sense in the Budget—

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරාම අභිකල්පයක් ඉටුකර)
(An hon. Member)

In the first place, there must be sense in it.

අබ්දුල් බකීර් මාර්කර් මයා.

(ඉරාජ් අබ්දුල් බාක්කීර් මාර්කාර්)
(Mr. Abdul Bakeer Markar)

—and not look at it with the blind eye. If you really study the Budget, study the progress we have made, then you will know that there is no other government which can place a concrete policy before the country in which the people will have confidence. Watch, we will come back to power.

අ. හා. 3.14

සෝමවීර චන්ද්‍රසිරි මයා. (කැස්බෑව)

(තිල. සොමවීර චන්ද්‍රසිරි—කෙස්බෑව)
(Mr. Somaweera Chandrasiri—Kesbewa)

ගරු කථානායකතුමනි, මා බොහෝම ආදරය කරන පිරිසක් තමයි මේ මුසල් මාන සහෝදරයෝ. මොකද? අපේ සිංහල ජාතියේ, සිංහල රජ කාලයේ සිටම, බොහෝම හොඳ සාමාන්‍යතර පවා දරමින්, යුද හමුදාවලත් කටයුතු කරමින්, වෙළඳ ව්‍යාපාරවලත් යෙදෙමින්, ජීවත් වන පිරිසක් තමයි මුසල් මානයෝ. ඒ අයට අපේ ජනයා බොහෝම ගෞරවයෙන් සලකනවා. ඒ කොයි හැටි වෙතත්, ඇත්ත වශයෙන්ම ඒ අය අතරත් එක්තරා දුර්වල කමක් තිබෙනවා. දුමිකුඩු පට්ටිය එහෙම ගෙනෙන්න අමතක වුණොත් තමන් කියන්නේ මොකක්දැයි කියන්නට ඒ උදවිය දන්නේ නැහැ. දුමිකුඩු හෙප්පුව තැන්නම් පට්ටිය ගෙදර තියලා ආවොත් ඒ කරදරය ඇති වෙනවා. අද අපේ

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

බේරුවල ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් එතුමාගේ දුම් කුඩු පටිය ගෙදර නියලා ඇවිත් තියෙනවා වගෙයි පෙනෙන්නේ. මොනවා කියනවද කියල දන්නේ නැහැ. උන්නාහෝ මෙහේ ඉදන් කපා කළාට මොකද, ජීවත් වන්නෙ හදේ වගෙයි පෙනෙන්නෙ. තමන් තාත්සේ දන්නවා නොවැ දන් හද බොහොම දෙනකුට හොඳ තැනක් වෙලා තියෙන බව. පුළුවන්කමක් තිබෙනවා නම් නිල් ආම්ස්ටරෝට ලියුම් ලියා හෝ හදට යාවි.

අද මේ ගරු සභාව ඇමතු බේරුවල ගරු මන්ත්‍රීතුමා මේ රටේ ජීවත් වන සාමාන්‍ය ජනතාවගේ ජීවන තත්ත්වය ගැන කිසි වක් නොදන්න, ධනපති පංක්තියේ ජනතාව ජීවත් වන ආකාරය ගැන පමණක් හොඳාකාර දන්න, කෙනකු හැටියටයි කපා කෙළේ. අද මේ රටේ ධනපති පංක්තියේ උදවිය ජීවත් වන්නේ මෙහෙමයි කියන්නා වගෙයි එතුමා විශාල විස්තරයක් කරමින් ආණ්ඩුව පිළිබඳව මුව නොසැහෙන සේ සතුව පළ කෙළේ, එතුමගෙ කපාවෙන්. ඒක පැත්තක තිබුණාවේ. මට රොකට්ටුවක් එහෙම තියෙනවා නම්, ඔය ආම්ස්ටරෝලා වුවමනා කරන්නේ නැහැ, කෙලින්ම යවනවා හදට. කොයි හැටි වෙතත්, එතුමාගේ කපාවෙන් පසු මට කපා කරන්නට ලැබීම ගැන මා ප්‍රීති වෙනවා.

කපානායකතුමනි, මේ අයවැය ලේඛන කපාවටත්, මිට පෙර පවත්වන ලද අය වැය කපාවල් කීපයකටත් ඇහුම්කන් දෙන්නට අපට පුළුවන්කම ලැබුණා. මේ ආණ්ඩුවේ අයවැය ලේඛන පහකටම ඇහුම්කන් දෙන්නට පුළුවන්කම ලැබුණා. 1947 දී පළමුවැනි අයවැය ලේඛනයට පාර්ලිමේන්තුවේදී ඇහුම්කන් දෙන්නට මට අවස්ථාව ලැබුණ. ඒ අය වැය ලේඛනය පිළිබඳ විවාදයේදී කළ කපා මට මතකයි. 1948 සැප්තැම්බර් මාසයේදී පවත්වන ලද අයවැය කපාව මට මතකයි. එදා අයවැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කළ, එවකට සිටි ගරු මුදල් ඇමතිතුමා තමයි අද මේ ආණ්ඩුවේ රාජ්‍ය ඇමතිතුමා හැටියට ඉන්නේ.

ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා මේ රටේ මුදල් ඇමති වශයෙන් එතුමාගේ පළමුවන අය වැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කරමින් බොහොම දිර්ඝ කපාවක් කළා. එදා එතුමා අපට පාළි ගාථාවකින් හිටපු කළා. දැන් ඒ පාළි ගාථා ව මට හරියට මතක නැහැ. හයියෙන් නොවෙයි, හෙමින් කිව්වෙ. ඒකයි හරියට මතක තැත්තෙ.

බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් දේශනා කරන ලද පාළි පාඨයක් කිව්වෙ. මොකක් ද එයින් අදහස් කරන්නේ? කෙනෙකුගේ ආදායම කොටස් හතරකට බෙදනවා. ඒ කොටස් හතරෙන් එක් කොටසක් පවුලේ තඩත්තුව පිණිස යොදා ගත යුතුයි. ඉතිරි කොටස් තුනෙන් දෙකක් හෙවත් මුළු ආදායමෙන් අඩක් සංවර්ධන ව්‍යාපාර ආදී දේවලට—නොයෙක් කර්මාන්ත ආදියට—යොදා ගත යුතුයි. ඉතිරි හතරෙන් පංගුව ආපදාවකදී ගැනීමට තබා ගත යුතුයි. මම ඒ ගාථා පාඨය කියන්නම් :

“ඒකේන භෝගේ භුඤ්ජය්—
විහි කම්මං පයෝජයේ
චතුත්ථස්ස ච නිධාපෙය්—
ආපදස්ස භවිස්සති.”

ආපදාවකදී, විපතකදී ගන්නට හතරෙන් පංගුවක් තියා ගන්නට ඕනැ. තවත් හතරෙන් පංගුවක් තඩත්තුවට ගන්නට ඕනැ. දෙපංගුවක් සංවර්ධන වැඩට යොදන්නට ඕනැ. “ඒකේන භෝගේ භුඤ්ජය්” කියන්නේ එක් කොටසක් ගැපීමට ගත යුතු බවයි. එහෙත් ඒ ආණ්ඩුවත්, මේ ආණ්ඩුවත්, කරන්නෙ “ඔක් කොම භෝගේ භුංජය්”. 1947 දී බලයට ආ ආණ්ඩුව එහෙමයි කරනවා කිව්වෙ. දැන් කර තිබෙන්නේ, ණයට හුංජී. ඒ නිසා ආයෙන් ආවත් එහෙම තමයි.

පළමුවැනි පාර්ලිමේන්තු වාරය මට මතකයි. ඒ කාලයේ ගරු කපානායක ධුරයේ සිටි මොලමුරේ මැතිතුමාගෙන් කවියක් කියන්නට මම අවසරය ඉල්ලුවා. මට ඊට ඉඩ දුන්නේ නැහැ. යම්තමින් වචන ටික පමණක් පොඩ්ඩක් තේරෙන හැටියට කියන්නට ඒ අවස්ථාවේ මට පුළුවන්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[සෝමේර වන්දසිරි මයා.]

වුණා. 1947 දෙසැම්බර් මාසයේ 9 වැනිදා මා ඉදිරිපත් කළ කවිය මෙයයි :

“ බාසනයේ හැටියට නැති සාදනය
මෙහෙමද කරන්නේ අප රට පාලනය
දුප්පත් මිනිසාට ගෙන දෙන පීඩනය
ඉලක්කම් ගොඩකි අයවැය ලේඛනය ”

ඒ කවිය කියලා දැන් අවුරුදු 21 ක් වෙනවා. ඒ අයවැය ලේඛනයට වඩා වෙනසක් මේ අයවැය ලේඛනයේ තිබෙනවාද? කිසිම වෙනසක් නැහැ. මේකත් ඉලක්කම් ගොඩක්; ඒකත් ඉලක්කම් ගොඩක්. එයින්ම මහජනයාට සෙනක් වුණේ නැහැ. මෙයින්ම වන සෙනක් නැහැ. අදත් මහජනයා පිරිහි පිරිහි හෙම්බත් වෙච්ඞ් ඉන්නේ. සුබෝපහෝගි ජීවිත ගත කරන බ්‍රහ්මාණ්ඩය පංක්තියේ උදවිය සාමාන්‍ය ජනතාව රැවටීම පිණිස ඉලක්කම් මාලාවක් අපට ඉදිරිපත් කරනවා.

වත්තියේ පුත්‍රයා බොහොම හොඳ ශ්‍රේෂ්ඨ ලංකා පුත්‍රයෙක්. වත්තියේ අලි දිවුල් ගිලිනවා. අලියා පැහැරුවාට පස්සේ වත්තියේ කොල්ලන් කරන්නේ මොකක්ද? අලි බෙට්ට සමග තිබෙන දිවුල් ගෙඩිය අරගෙන මදය තිබෙනවාදැයි හොයනවා. අලියා දිවුල් ගෙඩිය එහෙම පිටින්ම ගිලිනවා මිසක් හපා කන්නේ නැහැ. ඒ දිවුල් ගෙඩියේ මදය උගේ බඩේදි වාජ්‍ය බවට පත් වී උගේ ආහාරයක් වෙනවා. එහෙත් දිවුල් ගෙඩිය ඒ විධියටම තිබෙනවා. එම නිසා, අලි බෙට්ට සමග තිබෙන දිවුල් ගෙඩිය ගෙන පළා බැලුවාම මොකක් වත් ඇත්තේ නැහැ. වත්තියේ මනුෂ්‍යයාගේ මේ අයවැය ලේඛනයත් අලියා ගිල්ල දිවුල් ගෙඩියක් වගේම හිස් එකක්.

මේ අයවැය ලේඛනයට නොයෙකුත් නම් දී තිබෙනවා. මාත් මේ අයවැය ලේඛනයට පුස්තුන, උචිත නාමයක් දෙනවා. මෙය “අනිච්චාවත සංඛාරා අයවැය ලේඛනය”. මේ “අනිච්චාවත සංඛාරා අයවැය ලේඛනය” මේ රජයේ පස් වැනි අයවැය ලේඛනය මෙන්ම අවසාන අයවැය ලේඛනයයි. අවුරුදු 5 ක් කළ පව් ගෙවාගෙන පාලන බලයෙන් ජීවිතයට පත් වී නැවතත් කිසිම විධියකින් බලයට යෙත් ප්‍රකාශ කරන්නට සිදු වී තිබෙනවා.

එන්නට බැරි තත්ත්වයකට—සංඛාර ගමන කෙළවර වන තැනට—මේ රජය වැටී තිබෙනවා. ඒ නිසයි, මා මෙය “අනිච්චාවත සංඛාරා අයවැය ලේඛනය” යනුවෙන් හඳුන්වන්නේ.

මේ අයවැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කරමින් මුදල් ඇමතිතුමා දක්ෂ ලෙස කපා කළා; අපට යම් යම් කරුණු පැහැදිලි කර දුන්නා. එහෙත් ඒ කරුණු පැහැදිලි කිරීමටලින් මේ රටේ ජනතාවට සැලසුණු ශුභසිද්ධිය මොකක්ද? ජනතාවගේ මොනම ප්‍රශ්න යක්වත් සැහෙන තරමින්වත් තීරා කරණය කරන්නට මේ රජය කටයුතු කළාද? 1947 සිට 1956 දක්වාම මේ රටේ බලයට පත් වී සිටියේ එක්සත් ජාතික පක්ෂයයි. එමෙන්ම 1965 පටන් අද වන තුරු බලයට පත් වී සිටිනවා. ඒ අතර තුරේ ඇති වූ ආණ්ඩු දෙකකින් යම්කිසි උද්දාමයක් ඇති වුණා නම් එය හැරෙන්නට, මේ රටේ සාමාන්‍ය ජනතාවට ලැබුණු වෙනත් කිසිම සුව පහසුවක් තිබෙනවා දැයි මෙම අයවැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කළ ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගෙනුත්, අනිකුත් ඇමතිවරුන්ගෙනුත් ප්‍රශ්න කරන්නට සිදු වී තිබෙනවා. උන්නාහේලා කිසිවක් කර නැහැ. 1947 සිට පාඩමක් ඉගෙන ගන්නා නම්, අඩු තරමින් “අ” යන්න “ආ” යන්න දෙකවත් ඉගෙන ගන්නා නම්, එම “අ” යන්නෙන් හා “ආ” යන්නෙන් ප්‍රයෝජනයක් ගන්නා නම්, 1965 දී දෙවන වරට බලයට පත් වුණාට පසුව වත් මේ ආණ්ඩුවට පුළුවන්කම තිබුණා ජනතාවට සැහෙන තත්ත්වයක් උදා කර දෙන්නට. “අ” යන්න “ආ” යන්න දෙකවත් මේ උදවිය ඉගෙන ගත්තේ නැහැ.

මේ රටේ ජනතාවගේ සියළුම ප්‍රශ්න විසඳන්නට පුළුවන් වන සෑම කාරණයක්ම යෙදී තිබෙනවා “අ” යන්න සහ “ආ” යන්න යන අකුරු දෙකේ. අපේ සියළුම ජීවිත, අපේ වටාපිටාව සහ අපේ ඉදිරි ගමන යන සියල්ලක්ම රැදී තිබෙනවා “අ” යන්නේ සහ “ආ” යන්නේ. මේ ආණ්ඩුව “අ” යන්නයි “ආ” යන්නයි දෙකවත් ඉගෙන නොගත් ආණ්ඩුවක් යන්න, එම නිසා, අපට අවධාරණයක් ප්‍රකාශ කරන්නට සිදු වී තිබෙනවා.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

දැන් අපි “අ” යන්නයි “ආ” යන්නයි කියන දෙක අරගෙන විග්‍රහ කර බලමු. අපේ ජීවිතවලට බලපාන සියළුම ප්‍රශ්න මෙම අකුරු දෙක තුළින් විසඳෙන්නේ නැද්දැයි විමසා බලමු. අපේ ආහාරය “ආ” යන්නෙන් පටන් ගෙන තිබෙනවා. අපේ ආවරණය “ආ” යන්නෙන් පටන් ගෙන තිබෙනවා. ඊළඟට අධ්‍යාපනය “අ” යන්නෙන්; ආරෝග්‍යතාව “ආ” යන්නෙන්; අපේ ආර්ථිකය “ආ” යන්නෙන්; අපේ ආරක්ෂාව “ආ” යන්නෙන්; එපමණක් නොවෙයි අපේ අභිවාද්ධිය “අ” යන්නෙන්; අපේ අධිකරණය “අ” යන්නෙන් පටන් ගන්නේ. අයනු සහ ආයනු අටකින් විසඳන්නට පුළුවන් ප්‍රශ්න ඇතුළත් වට්ටප්ටා වක ජීවත් වන පිරිසකුයි මේ රටේ සිටින්නේ. ඒ නිසා මේ ආණ්ඩුව “අ” යන්නයි “ආ” යන්නයි දෙකවත් හරියට විග්‍රහ කර ගෙන 1947 පටන් 1956 දක්වාත්, 1965 පටන් මේ දක්වාත් ක්‍රියා කළා නම් අප මෙතරම් විපත්තියකට වැටෙන්නේ නැහැ.

ඉලංගරත්න මයා.

(තිල. இலங்கரத்ன)

(Mr. Ilangaratne)

තවම හෝඬියේ.

සෝමවීර චන්දසිරි මයා.

(තිල. சோமவீர சந்திரசிரி)

(Mr. Somaweera Chandrasiri)

තවම හෝඬියේ. මේ උදවිය ආහාරය අතින් කර තිබෙන සාත්තිය කුමක්දැයි මා අහන්නට කැමතියි. මේ අය අද උදම් අතනවා, උද්දාම වෙනවා මෙව්වර විනිපදවනවාය; මෙව්වර සහල් නිපදවනවාය; පිටරිටින් ගෙත්තන්නේ මෙව්වරය යනාදී වශයෙන් කියමින්.

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

“රා” කොහොමද?

ටී. බී. තෙන්නකෝන් මයා. (දඹුල්ල)

(තිල. டி. பி. தென்னகோன்—தம்புள்ள)

(Mr. T. B. Tennekoon—Dambulla)

“ආ” යන්න දන්නෙ නැතුව “රා” යන්න දන්නවාද?

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

රාජ්‍ය?

සෝමවීර චන්දසිරි මයා.

(තිල. சோமவீர சந்திரசிரி)

(Mr. Somaweera Chandrasiri)

එපමණක් නොවෙයි, එතුමා දන්න තවත් බොහෝ දේ ඇති. එහෙත් අපි “අ” යන්න සහ “ආ” යන්න නොදන්නා එක ගැනයි කතා කරන්නේ. ආහාර ප්‍රශ්නය විසඳීම සඳහා මේ ආණ්ඩුව විසින් නියම ප්‍රයත්නයක් දැරුවා නම් මේ රටේ ජනතාවට ආහාරයෙන් සුගතියක් ලබා දෙන්නට පුළුවන්කම තිබුණා.

ගරු කථානායකතුමනි, මේ ආණ්ඩුව වගා ව්‍යාපාරය යනුවෙන් බොරුවක් කළා. වගා ව්‍යාපාරයට ලැස්ති වුණේ දේශපාලන වගාවක් කර ගැනීමට පමණයි. වගා ව්‍යාපාරය ගැන කතා කරන විට මට එක්තරා සිද්ධියක් මතක් වෙනවා. අපේ පළාතේ එක්තරා කුඹුරකට ඩී. ආර්. ඩී. මහත්වරු සහ ගොවිකම් නිලධාරීන් ගොස් බඩ හතරක පමණ ප්‍රදේශයක් නියරවලින් වටකර සලකව වවන වගාවක් බලනවා. ඒ හරියේ වගාව බොහොම සලකයි. ඒ හරියට හොඳට පොහොර යොදනවා. ඒවා බලන්නට ගොවිකම් නිලධාරීන් යනවා. මෙම සිද්ධිය දුටු මා ඇසුවා මෙහි තේරුම කුමක්ද කියා. මට කිව්වා ආණ්ඩුවට පෙත්තක් තට බව. එය බලන්න ඩී. ආර්. ඩී. මහත්මයා සහ කෘෂිකම් නිලධාරීන් එන නිසායි මෙසේ කරන්නේ. මා මේ ගැන තවදුරටත් සොයා බැලුවා. අන්තිමට අර බඩ තුන හතරේ තිබෙන ගොයම් පැල කපා වි විකා එකතු කරනවා. ඊළඟට එතන තියෙන වි ඇට විකා ගණන් කරනවා. ඇට අල්ල අල්ලා ගණිනවා. ඒ ඇට අනුව අතික් ඇට මතිනවා. අර බඩ තුන හතරේ තිබුණු ඇට ප්‍රමාණය අරගෙන ඉන් එහාට තිබෙන හරිය ගණින ක්‍රමයට අනුව මතිනවා. මෙතන මෙව්වර ඇට තිබෙනවා නම් අතන අව්වර ඇට නැද්දැයි සිතමින් මතිනවා. එහෙත් අතික් තැන්වල නැහැ; ඒවා පාලයි. ඒ අන්දමට ලබා ගත් ඇට වල ප්‍රමාණයේ හැරියට මුළු ලියාද්දේම ඇට ගණන් ගන්නවා. ඒ අනුව ඩී ආර්. ඩී.

[සෝමවීර වන්දසිරි මයා.]

මහතා දිසාපතිතුමාට රජෝර්තු කර නවා, මුළු ලියාද්දේම මෙව්වර වි තිබුණාය යනුවෙන්. දැන් අස්වැන්න නිබේ නවා. ආනන එතකොට ගොවි රජා වෙනවා. ඒක ප්‍රසිද්ධ කළ මනුස්සයාට කාඩ් බෝඩ් තොප්පියක් දෙනවා. දීලා ගොනාට අන්දවනවා. ගොනාට අන්දා ගොවි රජාය කියනවා. ගොනා කරලා ගොවි රජා කර නවා. ඒ මිනිහට රක්ෂාවකුත් නැතුව පස්සෙ දුකට වැටෙනවා. ඔන්න ඔකයි ගොවි රජා තේරීමේ ව්‍යාපාරය.

ඊළඟ කෘෂිකම් ව්‍යාපාරයේ පැත්ත ගැන බලමු. අගමැතිතුමා මොකක්ද කරන්නේ? පාඨශාලීය ශිෂ්‍යයන් කුඹුරට දමනවා. ලොකු ගැහැණු ළමයින් කුඹුරට දමනවා. කලිසම් ඇතුළු වෙන්නත් පුළු වනි; කලිසම් නැතුව වෙන්නත් පුළුවනි. එසේ කුඹුරට දමා අගමැතිතුමා පිටිපස්සෙන් ගිහින් කැමරාව ගහනවා. පැළ හිට වනවා; කැමර ව ගහනවා. ඔන්න ගොවි තැන් ව්‍යාපාරය! ඔන්න ඔය විධියේ කෘෂිකම් ව්‍යාපාරයක් කරන්නේ. වගා ව්‍යාපාරය කියන්නේ අන්තිම බොරුවක්. ඒක හරි ගිය එකක් නම් අද ඉස්ප්‍රි තාලවල ලෙඩුන්ට බත් කන්න නැතුව, හුන් බතින් ජීවත් වන්නට සිදු වි තිබෙන්නේ ඇයි? ඇයි මලඉලව්වේ, කෘෂිකම් ව්‍යාපාරය දියුණු නම් ලෙඩුන්ට බත් දෙන්න එපාය.

ගොවි රජවරුන් කියා කොටසක් රජ කෙරෙව්වා. යම් කිසි කර්මාන්තශාලාවක වැඩ කරන සේවකයන්ට වුණත් යම් කිසි ආපදා විපත්තියකදී වන්දි ගෙවන රක්ෂණ ක්‍රමයක් තිබෙනවා. නමුත් කෝ ඒ සහනය මේ ගොවියන්ට? ගොවි රජවරුන් කියා කොටසක් තෝරා, කාඩ් බෝඩ් ඔවුහු පළන්දා, ගොනාට අන්දවා කටයුතු කළත් ඔවුන්ට රක්ෂණ ක්‍රමයක් නැහැ. තමන්ගේ ගොවිතැන නියඟ කින් පාළු වුණොත්, වතුරෙන් පාළු වුණොත් ඒ සඳහා ගොවියාට කිසිම රක්ෂණ ක්‍රමයක් නැහැ. මේ ගොවි ව්‍යාපාරය බොරුවක්; විහිළුවක්. ගොවි ව්‍යාපාරයෙන් මහජනයා රවටා බලයට පත් විමට සූදනම් වුණා මිසක් ඒකෙන් මහජනතාවට සේවයක් සිද්ධ කෙළේ නැහැ.

ගොවි ව්‍යාපාරය සම්පූර්ණයෙන්ම අසාර්ථක එකක් බව හොඳ හැටියට අපට ඔප්පු කරන්න පුළුවන්. මහජනතාවට සුභ සිද්ධියක් නොසැලසෙන ගොවි ව්‍යාපාරයක් අපට වුවමනා නැහැ. අපේ රටේ ගොවි ව්‍යාපාරය දියුණු කිරීමට නම් අප විසින් අනුගමනය කළ යුතු වැදගත් කරුණු කීපයක් තිබෙනවා. අපේ රටේ ජීවත් වන කෘතහස්ත ගොවීන් ඉන්නවා. අවුරුදු ගණනාවක්ම ගොවිතැනින්ම ජීවත් වුණ පාරම්පරික පළපුරුද්දක් ඇති ගොවි ජනතාවගේ උපදෙස් අපි ගන්න ඕනැ. ඒ වගේම වතුර නැති පළාත් තිබෙනවා. අතික් අතින් වතුර වැඩිකම නිසා වගා කරන්න බැරි පළාත් තිබෙනවා. පොළොන්නරුව අනුරාධපුරය අදී ප්‍රදේශ වල ජලය නැහැ. එහෙත් අපේ පළාත්වල ජලය වැඩියි. සල්පිටි කෝරළේ, රයිගම් කෝරළේ ආදී ප්‍රදේශවල ගොවිතැන් කරන්න බැරි වි තිබෙන අක්කර දහස් ගණනක් තිබෙනවා. ඒවායේ ගොවිතැන් කරන්න බැරි ජලය වැඩිකම නිසයි. ගංගා වල් කිට්ටුව තිබෙන නිසා, මුහුදෙන් කර දිය ගලන නිසා, වතුර වැඩිකමින් ඒවායේ ගොවිතැන් කරන්න බැහැ. ගංගාවල් එකක් හෝ දෙකක් හෝ තුනක් හෝ හැරවීම ගැන අපි සතුවුයි. ඒ ව්‍යාපාර එසේ කරගෙන යන්න ඕනැ. පිටරටවල විශේෂඥයන්ගේ උපදෙස් ගත්තත් මේ රටේ ගොවිතැන් කටයුතු පිළිබඳ අවුරුදු ගණනක් තිස්සේ ක්‍රියාත්මක පළපුරුද්දක් ඇති කෘතහස්ත ගොවීන්ගේ ආදර්ශ අරගෙන කටයුතු කිරීමේ වැඩපිළිවෙළක් නොකළ නිසාත්, එසේ කිරීමට ප්‍රයත්නයක් දැරීමට සූදනමක් නැති නිසාත්, එම ව්‍යාපාරයන් මේ අයවැයන් මළමනින්ම අසාර්ථක එකක් බව අපට පිළිගන්නට සිද්ධ වි තිබෙනවා.

ගොවියාගේ තත්ත්වය එහෙමයි. ආහාර වගාව පිළිබඳ තත්ත්වය එහෙමයි. ආහාර ළඟට තිබෙන්නේ ආවරණයයි කියා මා මුලින් මතක් කළා. ආවරණය කියන විට එයට කරුණු තුනක් ඇතුළත් වෙනවා. ගමනාගමනය එකක්. ඒ කියන්නේ වාහන සම්පත්තියයි. නිවාස සම්පත්තිය දෙවැන්නයි. ඊ ළඟට වස්ත්‍ර සම්පත්තියයි. ආවරණයට මේ තුන් සම්පත්තියම

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

අවශ්‍යයි. වාහන ගැන කථා කරන විට දිවංගත බණ්ඩාරනායක අගමැතිතුමාට පිං සිදු වන්නට ධනපති පංක්තිය සතුව තිබූ බස් ආදි කොට ඇති වාහන සම්පත්තිය රජය සතු කළා. එහෙත් අද මොකක්ද සිද්ධ වී තිබෙන්නේ?

අද ලංගමය අත්තිමට පාඩු ලබන ව්‍යාපාරයක් වී තිබෙනවා. පාඩු වෙන්නේ නැද්ද කථානායකතුමනි, මේ කරගෙන යන වැඩ දිහා බැලුවම? පිළියන්දල හන්දි යේදී මම බැලුවා; එතැන බස් දෙක තුනක් තිබුණා; ඔක්කොම මට්ටක්කුලියටයි. මොකටද මේ බස් පිළියන්දල සිට මට්ටක්කුලියට යන්නේ? ඇයි මලලුච්චේ පිළියන්දල මිනිස්සු මට්ටක්කුලියට යන්නේ නැහැ. කැස්බෑවේ සිට මට්ටක්කුලියට! මහරගම සිට මට්ටක්කුලියට! හැම තැනකම සිට මට්ටක්කුලියටයි බස් දාලා තිබෙන්නේ. මොකක්ද මේකට හේතුව? ජනසතු සේවා ඇමතිතුමාගේ ගේ තිබෙන්නේ මට්ටක්කුලියේ නිසා මිනිත්තු 5 න් 10 න් බස් ධාවනය වෙනවාය කියා පෙන්වන්නට ලංගම සේවකයන් කර තිබෙන්නේ බස් එහාට හැරවීමයි. බස් දුවනවාය කියා ඇමතිතුමාට පෙන්වන්න හැම තැනකම සිට මට්ටක්කුලියට බස් යවනවා. නමුත් වේරහැර වැඩපොළේ කිසිම වැඩක් නැහැ. කැඩුණු බස් ටික එහෙමම තිබෙනවා. ලක්ෂ කෝටි ගණන් මුදල් නාස්ති වෙනවා. හොරකම් කිරීමේ සීමාවක් නැහැ. මුල සිට අග දක්වාම එහි ජීවත් වන නිලධාරී පෙළාන්තිය හොරකමට ඇබ්බේ වීමෙන් බස් රථ ව්‍යාපාරය සම්පූර්ණයෙන් අවලංගු බවට පත් වී තිබෙනවා. ගමනාගමනය එහෙමයි. ගමනාගමනය අත්තිම අඩාල තත්ත්වයකයි පවතින්නේ.

ඊළඟට නිවාස ප්‍රශ්නය ගනිමු. නිවාස සෘදා ගැනීමට රජයෙන් ණය දෙනවා. නමුත් දුප්පත් මිනිහෙකුට ඒ ණය මුදල ලබා ගැනීම ඒ තරම් පහසු නැහැ. ඒ මිනිහාගේ ඉඩමේ යම්කිසි පළද්දක් තිබෙනවා නම් ණය මුදල දෙන්නේ නැහැ. ඒ නිවාස ප්‍රශ්නයන් ඒ තත්ත්වයේමයි.

ඊළඟට වස්ත්‍ර ගැන බලමු. වස්ත්‍ර කියන්නේ ආවරණයටයි. විජය මේ රටට එන විට කුවේණිය කපු කට්මින් සිටි බව අපේ එකක්!

ඉතිහාසයේ සදහන් වෙනවා. ඒ අනුව රෙදි කර්මාන්තය අපේ රටේ දියුණු කරාවිය කියා අපි එදා ආචම්බර වුණා. රෙදි කර්මාන්තය දියුණු කරන්න කියා පසුගිය අවුරුදු කීපය තුළ අමෙරිකාවෙන් හෝ වෙනත් රටකින් හෝ නූල් ගෙන්වා ගෙන අත්යන්ත්‍රවලින් රෙදි වියන්නට සූදනම් වුණා. ස්ටේෂන කටයුතු භාර ඇමති තුමා විසින් අත්යන්ත්‍රවලින් රෙදි විවිමේ මධ්‍යස්ථාන 1,000 ක් පමණ ඇති කිරීමේ ව්‍යාපාරයක් පටන් ගෙන තිබුණා. නමුත් එය සම්පූර්ණයෙන්ම අසාර්ථක බවට පත් වී තිබෙන බවයි දැන ගන්න තිබෙන්නේ. මේ රටේ කපු වවල නූල් අරගෙන—මේ රටේ තිබෙන කපු කැටලා නූල් ගෙන—එම නූල්වලින් රෙදි වියා එම රෙදි ඇදීමේ තත්ත්වයක් මේ රටේ ඇති කිරීමට පුළුවන් වුණාද? මේ ආණ්ඩුවේ සිටින උදවියට එවැනි ආදර්ශයක් දෙන්න පුළුවන් වුණාද? සමහර ඇමතිවරුන් නම් පිටරටින් ගෙන්වන රෙදිවලින් නමුත් වාම් අන්දමට මේ ගරු සභාවට සැරසී ඒම ගැන මා ප්‍රීති වෙනවා. වාම් අන්දමේ රෙදිවලින් සමහර අය නම් සැරසී එනවා. නමුත් අපේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමා මේ අයවැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කරන දවසේ ඇද ගෙන ආව සුචි එක කොහොමද? බොහොම විශාල නම්බුකාර වැදගත් සුචි එකකුයි එදා ඇද ගෙන ආවේ. රෙදි විවිමේ කර්මාන්තයට ඔය විධියටයි ආදර්ශ දෙන්නේ. අපේ දිවංගත බණ්ඩාර නායක අගමැතිතුමා 1925, 1926 කාලයේදී මේ රටේ නූල් කැටල අත් යන්ත්‍රවලින් රෙදි විවිම පටන් ගත්තේ ශ්‍රීමත් අනාගරික බර්මපාලතුමා ආදර්ශයට අරගෙනයි. ඇයි අද අපට එය කරන්න බැරි? බොරු වට මිනිසුන් රටටන්න මේ රටේ රෙදි වියන්න ඕනෑය, මේ රටේ රෙදි අදින්න ඕනෑය කියා කියනවා. නමුත් ඒ විධියට කියන අයම මේ රටේ රෙදි අදින්නේ නැහැ. අයවැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කළ ඇමතිතුමා ඇද ගෙන ආවේ රුපියල් 500 ක් 600 ක් 700 ක් පමණ වටිනා සුචි එකකුයි. එහෙම නම් මොකක්ද ඒ අය දෙන ආදර්ශය?

ඉලංගරත්න මයා.

(ශ්‍රී. இலங்கரத்ன)

(Mr. Ilangaratne)

වොෂිංටන් එකෙන් ගෙනාපු සුචි

එකක්!

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

සෝමවීර චන්ද්‍රසිරි මයා.

(කීරු. சோமவீர சந்திரசிரி)

(Mr. Somaweera Chandrasiri)

වොෂිංටන් එකෙන් ගෙන එන ලද සුවි එකක් ඇද ගෙන ඇවිත් කියනවා, මේ රටේ රෙදි අදින්න පුරුදු වන්නය කියා. එය හරිම හපන්කමක් තමයි. ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ ඒ ප්‍රකාශය තමි බොහොම හොඳයි. එහෙම නොවෙයි, අපි නියම ජාතියක් වශයෙන් දියුණු වෙන්නට නම්, අපේ දේවල් අගය කරන්න ඕනෑ. මහත්මා ගාන්ධිතුමා තමන්ට තිබුණු සියලුම ඇඳුම් පැළඳුම් පැත්තකට දමා හතර රියන් රෙදි කැබැල්ලකට බැස ලෝකයාට ආදර්ශයක් පෙන්නවා. මා කියන්නේ නැහැ තමුන්නාන්සේලාට එහෙම කරන්නය කියා. හතර රියන් කැල්ලකට බහින්න ඕනෑ නැහැ. අපේ රටේ රෙදි අදින්න පුරුදු වී, ඉතාමත් වාම් විධියට ජීවත් වෙන්න පුරුදු වෙන්න ඕනෑ බවයි මා කියන්නේ.

ඊළඟට අධ්‍යාපනය ගැන බලමු. අද අධ්‍යාපනය කියන්නේ විහිලුවක්. අධ්‍යාපන ඇමතිතුමා නම් මෙහි නැහැ. අධ්‍යාපන ඇමතිතුමාම අද මේ රටට විහිලුවක් වී තිබෙනවා. අධ්‍යාපන ව්‍යාපාරයත් විහිලුවක්. අධ්‍යාපන ඇමතිතුමා කතා කරන්න කට අරිනවා. කට අරින විට සෙරෙප්පු දෙකත් සමගම කකුල් දෙක කටේ ඔබා ගන්නවා. කියන්නේ මොකක්ද කියා දන්නේ නැහැ. පසුව කියනවා මා ඒ විධියට කිව්වේ නැත කියා. එතුමා අනුරාධපුරයට ගියා. හික්ෂුන් වහන්සේලාට කතා කර කියනවා, “ගෞතම බුදුන් නොවෙයි; මමයි බුදුන්; ඊරියගොල්ල වන මම තමයි බුදුන්; බුදු වෙන්නට සකල ක්ලේශින් දුරු කරන්න වුවමනා නැහැ; මම එක්සත් ජාතික පක්ෂයෙන් පාර්ලිමේන්තුවට ආවා; පාර්ලිමේන්තුවට පැමිණ අධ්‍යාපන ඇමති කම ලබා ගත්තා; මම තමයි බුදුන්.” ඔය විධියට කතාකරන්න හොඳ නැහැ නේ. එයින් සිදු වන්නේ මොකක්ද? ආණ්ඩු වටමයි ඒ කත වලින් පහර වදින්නේ. එතුමාගේ පක්ෂයටමයි පහර වදින්නේ.

ඊළඟට විශ්ව විද්‍යාලය වැනි ශ්‍රේෂ්ඨ උපාධිධාරීන් ඉන්න තැනක් පාලනය කිරීමට භාර ගත්තා. තමන් නොදන්නා දෙයක් කිරීමට භාර ගැනීම නිසා සිදු

වුණේ මොකක්ද? වල්පොල රාහුල ස්වාමීන් වහන්සේ වැනි අය මේ රට අත්හැර පිටරටවල් කරා යාමයි. අද විශ්ව විද්‍යාලයකට තැනක් නැහැ. විශ්ව විද්‍යාලයේ තත්ත්වය අත්තිමටම පහත දමා ඉවරයි. එතන සිටින උගත් පිරිසට, උපාධිධාරීන්ට, මහාචාර්යවරුන්ට අපහාස කරනවා. එහි ඉගෙන ගන්නා අනාගත පරපුරට, අනාගත ලෝකය භාර ගැනීමට සිටින පරම්පරාවට අපහාස කරනවා. එපමණක් නොවෙයි, කරන වැඩේ හරියට කරන්නෙත් නැහැ. ඊයේ සැන්දැවේ මා හමු වූ එක්තරා දැරියක් කී කථාවක් මේ අවස්ථාවේදී මතක් වෙනවා. ඇය පොදු අධ්‍යයන සහතික පත්‍ර විභාගයට පෙනී සිට තිබෙනවා. ඇය වාඩි වී තිබෙන්නේ ඉංග්‍රීසි, සංගීතය සහ ගණිතය යන විෂයයන් තුනට පමණයි. නමුත් ඇය විෂයයන් හතකින් සමර්ථ වී සිටිනවා. තවත් එවැනි සිද්ධීන් රාශියක් තිබෙනවා. බොහෝ අවස්ථාවලදී වාඩි වූ විෂයයන්ගෙන් නොව වෙනත් විෂයයන්ගෙන් සමර්ථ වී තිබෙනවා. එක විෂයයක් ඉල්ලුවා නම් විෂයයන් පහකින් හයකින් සමර්ථ වී තිබෙනවා.

ගරු අධ්‍යාපන ඇමතිතුමා සිය වසක් ගැන කථා කරනවා. සිය වස කියන්නේ බොරුවක්. අපේ රටේ අධ්‍යාපනයට අවුරුදු 2,300 ක් පමණ වෙනවා. අධිරාජ්‍ය වාදී සුදු මිනිසුන්ගේ සපත්තු ලෙව කන්නට සුදුනම් කළ උදවියට දුන් වහල් අධ්‍යාපනයට නම් සිය වසක් වෙනවා. පණ්ඩුකාභය කුමරු බ්‍රාහ්මණ පණ්ඩිත යකුගෙන් ශාස්ත්‍රෝද්‍රහණය කළ සැටි මහා වංශයේ සඳහන් වෙනවා. පණ්ඩුකාභය කුමරු ඉගෙනගත්තේ නැද්ද? දෝචානම්පියතිස්ස ඉගෙන ගත්තේ නැද්ද? මුට්සිව, දුටුගැමුණු ආදී රජවරුන් ඉගෙනගත්තේ නැද්ද? ඔවුන් ඉගෙන ගත්තේ නැත්නම් කලිකාල සාහිත්‍ය මණි මණ්ඩල සර්වඥ පණ්ඩිත පරාක්‍රම බාහු දඹදෙනියේ ඉදගෙන කවි සිළුමණ කළේ කොහොමද? ඒ අනුව, ඇත්ත වශයෙන්ම අපේ රටේ අධ්‍යාපනය අවුරුදු දහස් ගණනක් පැරණියි. ඒ අවුරුදු දහස් ගණනක් පැරණි අධ්‍යාපනය පැත්තකට දමා අධ්‍යාපන ඇමතිතුමා අද සිය වසක් ගැන කථා කරනවා. මේ රටේ අධි

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

රාජ්‍යවාදීන්ගේ ආණ්ඩුවක් ඇති වුවාට පසු සුද්දන් ඔවුන්ට ගැතිකම් කළ උසස් පෙළේ පවුල්වල උදවියට රැකී රක්ෂා දීම සඳහා ඉංග්‍රීසි පොඩ්ඩක් කර ගැ අධ්‍යාපනයට සිය වසක්ය කියා ලක්ෂ්‍යයක් වියදම් කර තිබෙනවා. මේවා හරි වැඩද?

අධ්‍යාපන ඇමතිතුමා මගේ හිතෙහි මිත්‍රයෙක්. ප්‍රචාර්ති පත්‍ර කලාවේදීන් හැටියට අප එකට වැඩ කර තිබෙනවා. එතුමා ගැන මට කණගාටුයි. එතුමා දේශ පාලනයට බැස්සාට පසු දැන් පත්‍ර කලාවත් සාහිත්‍යයත් භාෂාවත් සංස්කෘතියත් යන සියල්ලම අමතක කර දමා තිබෙනවා. එතුමා දැන් සිටින තත්ත්වය ගැන මට බොහොම කණගාටුයි. ඒ කාලයේ “සිංහල බෞද්ධයා” පත්‍රයේ අප එකට වැඩ කර තිබෙනවා. සිංහල භාෂාව, සිංහල සාහිත්‍යය, සිංහල සංස්කෘතිය සහ ජාතික අධ්‍යාපනය ගැන හොඳ අවබෝධයක් තිබෙන උදවිය ඔසිට වඩා පළල් ගැහිම්වලින් යුක්තව ක්‍රියා කළ යුතුව තිබෙනවා. එම නිසා අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ සපත්තු ලෙව් කෑ අධ්‍යාපනයකට සිය වසක්ය කියා අපේ මුදල් රුපියල් හය ලක්ෂයක් වියදම් කිරීම ඉතාම අමනෝඥ ක්‍රියාවක් බව මා මේ අවස්ථාවේදී ප්‍රකාශ කරනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, ඊළඟට තිබෙන්නේ ආරෝග්‍යතාවයි. අද මොකක්ද අපට තිබෙන ආරෝග්‍යතාව? අපේ ආරෝග්‍ය ශාලා ගැන බලමු. ඒවා රෝගීන්ගෙන් පිරී තිබෙනවා. විශාල තදබදයක් තිබෙනවා. ඒ වාගේම රෝගීන්ට බෙහෙත් නැහැ. ආයුර්වේදය ගැන මේ රටේ ලොකු ආන්දෝලනයක් තිබෙනවා. මේ ආණ්ඩුව ආයුර්වේදයට තැනක් දෙනවාය කිව්වත්, ඇත්ත වශයෙන්ම මේ රටේ ආයුර්වේදයට තැනක් දුන්නේ දිවංගත එස්. ඩබ්ලිව්. ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක අගමැතිතුමා බව මා ප්‍රකාශ කරන්නට සතුටුයි.

“අ” යන්න “ආ” යන්නෙන් පටන් ගන්න කරුණු අටක් මත මනුෂ්‍යයාගේ වටපිටාව රැදී තිබෙන බව මා ප්‍රකාශ කළා. ආහාරය, ආවරණය, අධ්‍යාපනය, ආරක්ෂාව, ආරෝග්‍යතාව—

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙරාභ ශ්‍රේ. මුර්. ඉයවාර්තන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

අධිකරණය.

සෝමවීර චන්ද්‍රසිරි මයා.

(තිල. සොමවීර ඡන්ද්‍රසිරි)

(Mr. Somaweera Chandrasiri)

—යනාදී වශයෙන් ඒ අටෙන් කරුණු කීපයක් ගැන මා විග්‍රහ කළා. ඊළඟට තිබෙන්නේ ආරක්ෂාවයි. අද මොකක්ද අපට තිබෙන ආරක්ෂාව? පොලීසියක් තිබෙනවා. පොලීසිය මොකද කරන්නේ? උසස් පෙළේ මිනිසකුගේ ඕනෑකම පිට ගම්බද දුප්පත් මිනිසකුට හිරිහැරයක් කරන්නට ඕනෑ වුණොත් පොලීස් නිලධාරීන් ඒ මිනිසාට පොලීසියට ගෙන යනවා. ගෙන ගොස් බැටින් පොල්ලෙන් අනිනවා. බිත්තියේ යන්නට කියනවා. ඊළඟට දණ හිසට ගහනවා. කිසිම ආරක්ෂාවක් නැහැ.

අනෙක් පැත්තෙන් කල්ලතෝනි උවදුර තිබෙනවා. අපේ රටට කල්ලතෝනින් පැමිණීම වළක්වන්නට මේ ආණ්ඩුව කුමක් කර තිබෙනවාද? අපේ මුහුදු වෙරළ ආරක්ෂා කරන්නට මේ ආණ්ඩුව කුමක් කර තිබෙනවාද? දිනපතා දහස් ගණන් කල්ලතෝනින් මේ රටට එනවා. දුටු බලය මෝරනවා. දුටු මුත්තේත්‍ර කසාගම් බලය කරණකොටගෙන මේ රට දැන් දුටු තර්ජනයකට මුහුණ පා සිටිනවා. දුටු බලය වැඩි කර ගන්නට කල්ලතෝනින්ට ඉඩ දී තිබෙනවා. මේ ආණ්ඩුවෙන් අපට සලසා තිබෙන ආරක්ෂාව ඒකද? අය වැය ලේඛනයෙන් රටේ ජනතාවට ආරක්ෂාවක් සලසා නැත්නම් ඒ මොන කෙහෙල්මල් අය වැය ලේඛනයක්ද? මේ අය වැය ලේඛනය අලියා ගිලපු දිවුල් ගෙඩිය වැනි හිස් එකක්. මේ රට තුළ අපට ආරක්ෂාවක් තිබෙනවාද? මේ කොළඹ නගරය තුළ අපට ආරක්ෂාවක් තිබෙනවාද? කොළඹ නගරය තුළ පොලීස් හටයකුට පවා ආරක්ෂාවක් ඇත්තේ නැහැ. පොලීස් හටයකුට මේ නගරයේ පාරක යන්න බැ. විදේශ තානාපතිවරයකුගේ පුත්‍රයකුගේ කාරෙකට පොලීස් හටයකු අසු වුණු විට ඒ පොලීස් හටයා පිළිබඳ තත්ත්වය කුමක්ද? එම

[සෝමවීර වන්දසිරි මහ.]

පොලීස් හටයාගේ මෘත ශරීරයට ගිය කල දසාව කුමක්ද? ඒ නඩුවට ගිය කල දසාව කුමක්ද? මෙවැනි අවස්ථාවකදී තානාපති වරයාගේ ප්‍රතාප ඕනෑ හැටියට බලය පාවිච්චි කෙරෙත් ඒ නඩුවෙන් නිදහස් වන්නට පුළුවන් නම්, මේ රටේ අපට තිබෙන්නේ මොන කෙහෙල්මල් ආරක්ෂාවක්ද? ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් මේ රටේ තිබෙනවායයි කියන්නේ, මහජනතාවගේ ආරක්ෂාව සැලසෙනවායයි කියන්නේ, පොලීස් හටයකු පාරේ සිටින විට ඔහු මෝටර් ජියට සට කරගෙන ගිය තානාපති වරයාගේ ප්‍රතාප එයින් බේරී යන්නට පුළුවන් නම්, ඒ පිළිබඳව නියම අන්දමට කටයුතු කරන්නට මේ රටේ පොලීසියට බලයක් නැත්නම්, මේ ආණ්ඩුවට බලයක් නැත්නම්, මේ රටේ ජනතාවට ආරක්ෂාවක් තිබෙනවාය, මේ රටේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයක් තිබෙනවාය යන කතාවෙන් ඇති එලය කුමක්ද?

අධිකරණය ගැන සලකා බලමු. අධිකරණය කරණකොටගෙන අපට සැලසී තිබෙන සුගතිය කුමක්ද? සැලසී තිබෙන එකම සුගතිය නම්, එක්සත් ජාතික පක්ෂයට පන්දම් ඇල්ලූ අයට ජේ.පී. කම් ලැබීමයි. නොයෙක් නොයෙක් බල පෑම් අනුව අධිකරණය ඉතාමත් අමනෝඥ විධියට පවත්වාගෙන යනවා. අධිකරණය සතු බන්ධනාගාර දෙපාර්තමේන්තුවක් තිබෙනවා. එහි සිටින හිරකරුවන්ට ලැබී තිබෙන සුගතිය මොකක්ද? මොකක්ද ඔවුන්ට ලැබී තිබෙන ප්‍රතිෂ්ඨාව? තමුත්තාන්සේලා හිර ගෙවල්වලට යන්නේ නැහැ. මා නම් නීත්‍යානුකූලවත් කීපවරක් හිරගෙදරට ගොස් තිබෙනවා. එසේ නැතිවත් මා ඉඳු හිටලා එහි යනවා. හිරකාරයන් තමුත්තාන්සේලා සමග තරහයි. අප එහි ගිය විට ඔවුන් ඉතා සන්තෝෂයෙන් අප පිළිගන්නවා. වරින් වර අප හිරගෙදරට ගොස් හිරකරුවන්ගේ දක්ගැනවිලි අසා ඒවා සම්බන්ධව සුදුසු පරිදි ක්‍රියා කරනවා. මේ රජය යටතේ අද තිබෙන තත්ත්වයේ හැටියට හිරකාරයාත් දකෝ; ඔවුන් බලාකියාගන්නා නිලධාරීන් දකෝ. බන්ධනාගාරවල ජීවත් වන දහස් ගණනක් හිරකරුවන්ගේ ශාරීරික ප්‍රයෝජනය හෙවත් ශ්‍රමය මේ රට ස්වයම් පෝෂිත කිරීම සඳහා යොදවා ගැනීමට

තමුත්තාන්සේලා කටයුතු නොකරන්නේ ඇයි? හිරකරුවන් යහපත් මිනිසුන් බවට පත් කොට ඔවුන්ගේ ජීවිය සුඛිත මුදිත කිරීමට තමුත්තාන්සේලා කටයුතු නොකරන්නේ ඇයි? මේ ප්‍රශ්න එකකටවත් තමුත්තාන්සේලාට උත්තර ඇත්තේ නැහැ. මේ ආණ්ඩුව යටතේ මේ රටේ ජනතාවට ආවරණයක් නැ; ආහාරයක් නැ; අධිකරණයෙන් යහපතක් නැ; ආරක්ෂාවක් නැ; ආරෝග්‍යතාවක් නැ.

ආර්ථික තත්ත්වය කුමක්ද? තමුත්තාන්සේලා ඇති කළ අලුත් කර්මාන්තය කුමක්ද? බිවර හා කර්මාන්ත ඇමතිතුමා උම්බලකඩ කර්මාන්තය ඇති කරන්නට සූදානම් වුණා. එහෙත්, මා කලින් නියෝජනය කළ මොරටු ප්‍රදේශයේ අද උම්බලකඩ නැහැ. මේ රජය අද අපේ ආණ්ඩුව විසින් ඇති කරන ලද කර්මාන්තවල එල්ලී කොහා වාගේ ජීවත් වෙනවා. කොහා කපුටු කුඩුවේ බිත්තර දමනවා. කපුටා කොහා පැටවුන් අඳුනා ගත් වහාම පන්නා දමනවා. අපටත් දැන් මේ ආණ්ඩුව එළවා දමන්න අවස්ථාව ඇතිව තිබෙනවා. අපේ ආණ්ඩුව විසින් ඇති කරන ලද කර්මාන්තවල ප්‍රයෝජන තමුත්තාන්සේලා ලබා ගන්නවා මිස තමුත්තාන්සේලා විසින් ඇති කළ එකම කර්මාන්තයක්වත් මේ රටේ තිබෙනවාද? රටට ප්‍රයෝජනවත් වන ව්‍යාපාරයක් වෙනුවෙන් අගමැතිතුමා ප්‍රයත්නයක් දරන බව ඇත්ත. එතුමා ගොයම් පැළ සිටුවා හෝ ගොයම් පැළ නෙලා හෝ ආහාර වශාව දියුණු කිරීමට සූදානම් වෙනවා. ඒ හැර වෙනත් කිසිම වැඩ පිළිවෙළක් තිබෙනවාද? අගමැතිතුමා අප රැවටීමට යම් යම් උත්තර දීමට පමණක් බලා සිටිනවා. වැලිමඩ ප්‍රදේශයේදී එතුමා එක්තරා ප්‍රකාශයක් කර තිබෙනවා. “පෙන්වනවාය කිව්වත් තවම පෙන්නුවේ නැතැ” යි එතුමා කියා තිබෙනවා. මැතිණිය කියා තිබෙන්නේ, “මට ඒක කරන්නට පුළුවන්; මට පාලනය කරන්නට පුළුවන්; මම පාලනය කරල පෙන්වන්නම්” කියායි. එතුමියගේ ඒ කියමන බොහොම එඩිතරයි; බොහොම වේගවත්; බොහොම සාධාරණයි; බොහොම සහේතුකයි. කවිවරයකු හැටියට ඒ කියමනට ශාංචාරාත්මක පිළිතුරක් දුන්නා නම් හොඳයි. සාහිත්‍යයේ දශ කාව්‍ය රස, නව නාව්‍ය රස ආදී රස

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත්, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

සෝමවීර චන්ද්‍රසිරි මයා.

(තිரு. சோமவீர சந்திரசிரி)

(Mr. Somaweera Chandrasiri)

මේ සභාවේදී එතුමා ප්‍රකාශ කරන්නට
මිනැ, එහෙම තිබ්බේ නැහැ කියා.

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

වැලිමඩ මන්ත්‍රීතුමා (සමරවීර මයා.) ඒ
වෙලාවේ ඒ රැස්වීමේ හිටියා.

සෝමවීර චන්ද්‍රසිරි මයා.

(තිரு. சோமவீர சந்திரசிரி)

(Mr. Somaweera Chandrasiri)

වැලිමඩ මන්ත්‍රීතුමාගේ සාක්කියෙන්
මට වැඩක් නැහැ. පත්‍රයේ කියන එක
වැරදි නම් අගමැතිතුමා ඒකට උත්තර
දෙන්න මිනැ. [බාධාකිරීම්] ඔහෝ එක්ක
මගේ කථාවක් නැහැ.

සමරවීර මයා.

(திரு. சமரவீர)

(Mr. Samaraweera)

එතුමා කළා කළේ මගේ වේදිකාවේ.

සෝමවීර චන්ද්‍රසිරි මයා.

(திரு. சோமவீர சந்திரசிரி)

(Mr. Somaweera Chandrasiri)

අගමැතිතුමා ඒකට උත්තර නුදුන්නේ
ඇයි?

සමරවීර මයා.

(திரு. சமரவீர)

(Mr. Samaraweera)

අගමැතිතුමා උත්තර දෙයි.

සෝමවීර චන්ද්‍රසිරි මයා.

(திரு. சோமவீர சந்திரசிரி)

(Mr. Somaweera Chandrasiri)

අපට ඕනෑ ඒක තමයි.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

මන්ත්‍රීතුමා කරුණාකර මේ පැත්ත බලා
ගෙන කථා කරන්න.

සෝමවීර චන්ද්‍රසිරි මයා.

(திரு. சோமவீர சந்திரசிரி)

(Mr. Somaweera Chandrasiri)

ගරු කථානායකතුමනි, මා කියන්නේ
මෙපමණයි. “අරක පෙන්නවනවා; මේක
පෙන්නවනවා; අරක පෙන්නුවේ නැහැ;
මේක පෙන්නුවේ නැහැ; අරකෙ හැටි
කොහොමද; මේකෙ හැටි කොහොමද”
ආදී ප්‍රශ්න අපට වුවමනා නැහැ. ඒ විධියේ
අශිෂ්ට, ඒ විධියේ නිකාෂ්ඨ, ඒ විධියේ
චණ්ඩාල, ප්‍රකාශ අගමැති කෙනෙකුගෙන්
අපි බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ නැහැ. අපි
බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ ඊට වඩා සිසිල්,
මනෝඥ, සරල ප්‍රකාශයි.

තමුත් නාන්සේගේ කාලය මම මිට වඩා
ගන්නට අදහස් කරන්නෙ නැහැ. මා
මූලිකම කිව්ව වගේ මේක “අනිච්චාවන
සංඛාරා” අයවැය ලේඛනයක්. පස්
අවුරුද්දක් තිස්සේ මේ රටට කරපු
අකුසල්, පස් අවුරුද්දක් තිස්සේ මේ
රටට කරපු විපත්ති මතක් කර, රැකී
රක්ෂා දෙනවාය කියා පස් අවුරුද්දක්
තිස්සේ මේ රටේ අසරණ තරුණයන්
මුළා කරමින් ඔවුන්ට කිසිම සුගතියක්
ලබා නොදුන්, දැන් ජන්මාන්තර ගතවන්
නට යන මේ ආණ්ඩුවට මේ අවසාන
මොහොතේදී “අනිච්චාවන සංඛාරා;
අනිච්චාවන සංඛාරා; අනිච්චාවන සංඛාරා”
කියමින් මගේ වචන ස්වල්පය අවසාන
කරනවා.

අ. හා. 3.51

රණවීර මයා.

(திரு. ரணவீர)

(Mr. Ranaweera)

ගරු කථානායකතුමනි, ජාතික රජයේ
පස්වන අයවැය ලේඛනය සම්බන්ධව
පැවැත්වෙන මෙම විවාදයට සහභාගි වීමට
අවස්ථාව දීම ගැන කන්ද උඩරට ජන්ද
කොට්ඨාශයක් වන නුවරඑළියේ ජනතාව
වෙනුවෙන් මගේ කෘතඥතාව පුද කරන්න
කැමතියි. මට ප්‍රථම කථා කළ කැස්බෑවේ
ගරු මන්ත්‍රීවරයා, හිරගෙදර ගත කිරීම
ගැන බොහොම ලොකුවට කීවා. අප දන්
නවා, එතුමා 1948 දී සිරභාරයේ සිටි අවසාන
වේදී පාර්ලිමේන්තු ආසනයක් දිනන්නට
හැකි වූ බව. ඒ කෙසේ වෙතත් ගරු අග
මැතිතුමා සම්බන්ධයෙන් එතුමා කළ
ප්‍රකාශය ගැන මගේ බලවත් අප්‍රසාදය පළ

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

කළ යුතුව තිබෙනවා. සමහර විට එතුමාට ඕනෑම පක්ෂයකින් ඉදිරිපත්ව ඕනෑම ආසනයක් දිනන්න පුළුවන්කම ඇති. නමුත් ගරු අගමැතිතුමාට ඒ අන්දමින් කපා කිරීම කිසිසේත් සාධාරණ නැති බව ප්‍රකාශ කරන අතර ඒ සම්බන්ධයෙන් නැවත වරක් මගේ කණගාටුව පළ කරනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, මීට කලින් කපා කළ මුල්කිරිගල ගරු මන්ත්‍රීවරයා (ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.) මෙම ආණ්ඩුව හත් හවුල් ආණ්ඩුවක් කියා කියන විට දැන් ඇත්තේ පස් හවුලක් බව එතුමාට පෙනේනා දුන්නාම බොහොම වේගයක්, කැක්කුමක් එතුමාට ඇති වුණා. ඒ අතරම අපේ ආණ්ඩුව ගොවි ජනතාවට කිසිම සේවයක් කර නැත, ගොවි ජනතාව වැටී ඇති අසහනයෙන් බේරා ගැනීමට ක්‍රියා කර නැත කියා සිලිම බිමට කඩා වැටෙන තරම් බොහොම වේගයෙන් මොර දුන්නා. එසේ වුණත්, පසුගිය ගම්කාරිය සභා මැතිවරණයේදී, ගියවර එතුමාට විරුද්ධව මහා මැතිවරණය තරඟ කළ ප්‍රාන්තිස්සකෝ මහතා, එතුමාට විරුද්ධව ආසන දහයක් සඳහා ඇප මුදල් බැඳ මැතිවරණ සටනට සූදනම් වන විට, ඒ මහතාට තිබෙන භය නිසා ගම්කාරිය සභා තරඟයට නාම යෝජනා පත්‍ර වත් භාර නොදී තරඟයෙන් ඉවත් වුණා නොවෙද කියා ඒ මන්ත්‍රීතුමාගෙන් අහන්න කැමතියි.

ගරු කථානායකතුමනි, ඒ මන්ත්‍රීතුමාට බොහොම සංවේගයක්, ලොකු හිතේ අමාරුවක් ඇති වී තිබෙනවා, මෙම ජාතික රජයෙන් ගොවි ජනතාවට කර ගෙන යන සේවය ගැන. නමුත් එතුමන්ලා දේශපාලන වශයෙන් පිරිහී යන ආකාරය ගැන සුළු නිදර්ශනයක් පෙන්වන්නම්. ගොවි ජනතාව වෙනුවෙන් සේවය කරන වාය කියන, ප්‍රදේශයේ ජනතාවට විශාල සේවයක් කරනවාය කියා ආඩම්බරයෙන් ප්‍රකාශ කරන එතුමා 1960 ජූලි මහා මැතිවරණයේදී ලබාගත් වැඩිපුර ඡන්ද සංඛ්‍යාව 9,455 යි. 1965 දී එතුමා වැඩිපුර ලබාගත් ඡන්ද සංඛ්‍යාව 3,160 යි. මෙයින්ම පෙනී යනවා, ප්‍රදේශයේ ජනතාව තුළ තිබුණ හැඟීම්. එම නිසා ජාතික රජය නැවතත් බලයට පැමිණෙය කියන ලොකු භයක් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ

මන්ත්‍රීවරුන් තුළ දැන් ඇති වී තිබෙනවා. ඒ විරුද්ධ පාර්ශ්වය මොන අන්දමේ ප්‍රචාරයන් ගෙන ගියත් මේ රජය නැවතත් මැතිවරණයට සූදනම් වන බවත් නැවතත් බලයට පැමිණෙන බවත් ඒ අයට මතක් කර දෙන්න කැමතියි.

ගරු කථානායකතුමනි, විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ඇතැම් මන්ත්‍රීවරුන් අපේ රජය විසින් ගෙන යන වගා ව්‍යාපාරය සම්බන්ධයෙන් නොයෙකුත් අන්දමේ ප්‍රකාශයන් කරනවා; මට පුදුමයි. අනුරාධපුරයේ මන්ත්‍රීතුමාත් (කේ. බී. රත්නායක මයා.) මොණරාගල මන්ත්‍රීතුමාත් (රාජා වෙල්ලේගම මයා.) කිරිඇල්ලේ මන්ත්‍රීතුමාත් (පී. බී. විජයසුන්දර මයා.) මේ ජාතික රජයේ වගා ව්‍යාපාරය ගැන ලොකු පැහැදීමක් ඇතිව අගමැතිතුමාටත්, ජාතික රජයටත් ලොකු ප්‍රශංසාවක් කළ බව මා හොඳින්ම දන්නවා. එහෙත් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායිකාව ඒ මන්ත්‍රීවරුන්ට කියා තිබෙනවා, ඒ ගැන කපා කරන්නට එපාය, ඕවා නැහැනා වගේ ඉන්නය කියා. ඒ නිසා තමයි, ඒ මන්ත්‍රීවරුන්ගේ කට වල් වැසී තිබෙන්නේ.

ගරු කථානායකතුමනි, කන්ද උඩරට ඇති නුවරඑළිය ආසනයේ වී වගා කෙරෙන්නේ නැහැ. අර්තාපල් තමයි, ඒ ප්‍රදේශයේ විශේෂයෙන් වගා කෙරෙන්නේ. නුවරඑළිය ඡන්ද කොට්ඨාශයේ, දිවංගත ගරු ඩී. එස්. සේනානායක අගමැතිතුමා පටන් ගත් කොළඹියක් තියෙනවා, මිකිරිමාන මාගොඩ යනුවෙන්. 1965 ට පෙර ඒ කොළඹියේ සිටියේ ඉතාමත්ම දුෂ්කර ජීවිතයක් ගත කළ ජනතාවක්. දැන් ඒ ජනපදයේ අර්තාපල් වගා කිරීම නිසා සෑම හවුලකටම රුපියල් 5,000 කට වැඩි ආදායමක් ලැබෙන බව මේ අවස්ථාවේදී මා ඉතා ආඩම්බරයෙන් මතක් කරනවා. ඒ පළාතේ ගොවීන් කවරුන් දැන් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ධන පනීන් වේගෙන යනවා. එහෙත් මේ වාරයේ ඔවුන්ට ලැබී තිබෙන බීජ අර්තාපල් වගා කිරීමට ඉතා තසදසු ඒවා බව මා මතක් කරන්නේ කණගාටුවෙන්. ඒ ගොවි ජනතාවට මේ කන්නයේදී වගා කිරීමට බීජ අර්තාපල් නැති නිසා ගරු කෘෂිකර්ම ඇමති තුමාගෙන් මා ඉතා බැගෑපත්ව ඉල්ලා සිටිනවා, ඔවුන්ට හොඳ බීජ අර්තාපල් නියම අන්දමට ලබා දීමට කටයුතු කරන ලෙස.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[රණවිර මයා.]

1965 දී මේ රටේ අර්තාපල් හොණ්ඩර 1,48,000 ක් නිපදවා තිබෙනවා. 1968 දී හොණ්ඩර 4,63,000 ක් නිපදවා තිබෙනවා. ඒ අනුව 1965 දී නිපද වූ ප්‍රමාණය සියයට දෙසිය දොළහකින් වැඩි වී තිබෙන බව තමුන්නාන්සේට පෙනෙනවා ඇති. මේ මුදල් ලැබෙන්නේ කාටද? මීට පෙර මේ රටට අවශ්‍ය අර්තාපල් පිටරවින් ගෙන් වීම සඳහා මේ රටේ විදේශ විනිමය පිටරට ඇදී ගියා. දැන් ඒ මුදල් මේ රටේම ඉතිරි වන බව මා ඉතා ආඩම්බරයෙන් මතක් කරන්නට කැමතියි. නුවරඑළිය ඡන්ද කොට්ඨාශයේ වී වගා කරන්නට බැරි වුණත් මේ රජය බලයට පත් වූ පසු ඒ ඡන්ද කොට්ඨාශයේ ජනතාව අර්තාපල් වගා කිරීමෙන් විශාල ධනස්කන්ධයක් ලබාගෙන ඇති බව මතක් කරන්නට ඕනෑ.

රටකපු, ඉරිඟු, රතුලුනු ආදී අනෙක් වගා වත් ගැන කල්පනා කර බලමු. රටකපු වගාව සියයට අනූ දෙකකින් වැඩි වී තිබෙනවා. ඉරිඟු වගාව සියයට නිස් හයකින් වැඩි වී තිබෙනවා. රතුලුනු වගාව සියයට විසි හයකින් වැඩි වී තිබෙනවා. මීට පෙර ලෝකයේ වෙනත් රටවලින් මේ ද්‍රව්‍ය ගෙන්වීම සඳහා පිටරටට ඇදී ගිය මුදල් දැන් මේ රටේ ජනතාව අතේම ඉතිරි වන බව මා තමුන්නාන්සේලාට මතක් කරන්නට කැමතියි.

ගරු කථානායකතුමනි, මිලිස් පමණක් සියයට 500 කින් වැඩි වී තිබෙනවා. 1968 දී හොණ්ඩර 16,000 ක් වූ ප්‍රමාණය 1969 දී හොණ්ඩර 96,000 දක්වා වැඩි වී තිබෙන බව මේ අවස්ථාවේදී මතක් කරන්නට කැමතියි. රාත්තල රුපියල් පහට හයට නැග තිබුණු මිලිස් දැන් ඕනෑම තැනක තිබෙනවා. මිලන් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් අඩු වී ගෙන යන බව මා මේ අවස්ථාවේදී කියන්නට කැමතියි.

කථානායකතුමා

(ආපාතායකර් අවර්ග්)

(Mr. Speaker)

Order please! The Sitting is suspended till 4.30 P.M., and on resumption the Deputy Speaker will take the Chair.

රැස්වීම ඊට අනුකූලව නාවකාලිකව අත්සිටුවන ලදීන්, අ. හ. 4.30 ට නියෝජ්‍ය කථානායකතුමාගේ [එම්. සිවසිතම්පරම් මයා.] සභාපතිත්වයෙන් නැවත පවත්වන ලදී.

இதன்படி அமர்வு பி. ப. 4.30 மணிவரை இடை நிறுத்தப்பட்டு, மீண்டும் ஆரம்பமாயிற்று. உப சபா நாயகர் அவர்கள் [திரு. எம். சிவசிதம்பரம்] தலைமை தாங்கினார்கள்.

Sitting accordingly suspended till 4.30 P.M. and then resumed, Mr. DEPUTY SPEAKER [MR. M. SIVASITHAMPARAM] in the Chair.

රණවිර මයා.

(තිරු. රණවීර)

(Mr. Ranaweera)

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, උඩ රට ඡන්ද කොට්ඨාශවල, විශේෂයෙන්ම නුවරඑළිය ඡන්ද කොට්ඨාශයේ වී වගාව නැති වුණත් එක් කරුණක් ගැන මේ අවස්ථාවේදී මතක් කිරීමට මා ආඩම්බර වෙනවා. අපේ ගරු සෞඛ්‍ය ඇමතිතුමාගේ අලුත් ව්‍යාපාරය උඩ, නුවරඑළියේ ප්‍රධාන රෝහලේ මධ්‍යම කැම වේල අවුරුද්දේ අවස්ථාවේදී 365 ම බත්වලින් දෙන්නට 365 දෙනෙක් ලැහැස්ති වී සිටින බව මා මේ අවස්ථාවේදී මතක් කරන්න කැමතියි. සෞඛ්‍ය ඇමතිතුමාගේ ඒ ව්‍යාපාරය උඩ නුවරඑළියේ මෙන්ම ලංකාවේ සෑම රෝහලකම මධ්‍යම කැම වේල බත්වලින් දෙන්නට වැඩි කල් නොගොසින්ම අවස්ථාව සැලසේවා කියා මා ප්‍රාර්ථනා කරනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ඔය හාල් හිඟය තිබුණු පසුගිය කාලයේ හාල් තිබුණේ කුපන් කඩයේ පමණයි. එහෙත් දැන් ඕනෑම කෙනෙකුට ඕනෑම කඩයකින් ඕනෑම අවස්ථාවක සැහෙන මිලකට හාල් ඕනෑම තරමක් ගන්නට පුළුවන්කම තිබෙනවා. අපේ අකුරැස්සේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ) සභාවට එනවා පෙනෙනවා. එතුමා දැක්කාම මට එකක් මතක් වුණා. දකුණු ඉන්දියාවේ මැතිවරණය තිබුණෙත් දෙවිනුවර ඡන්දය

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

නිවුණු කාලයේයි. ඒ කාලයේ දකුණු ඉන්දියාවේ කොමියුනිස්ට් පාක්ෂිකයෝ කීවේ කුමක්ද? ඔවුන් කීවේ “ බලනවා ලංකාවේ අගමැතිතුමා නොමිලේ හාල් සේරුවක් දෙනවා; එය කොතරම් හොඳද; කොතරම් අගේද; නමුත් මේ රටේ ආණ්ඩුවෙන් එහෙම එකක් කරන්නේ නැහැනේද ” කියලයි. ඔවුන් ඒ ඡන්ද ව්‍යාපාරයේදී ඔය කාරණයන් ඡන්දදායකයන් ඉදිරියේ තැබූ බව මතක් කරන්න කැමතියි. එහෙත් මේ රජය නොමිලේ හාල් සේරුවක් දීම ගැන තමුන් නාන්සේලා විරුද්ධයි. තමුන් නාන්සේලා කීවේවත් කියන්නේත් මෙය ප්‍රයෝගයක් කියලයි. එමෙන්ම නොමිලේ දෙන මේ හාල් සේරුව කවුරුත් අගේ කරන බවත්, ඉතාමත්ම සන්නේෂයෙන් එය ලබා ගන්නා බවත් කියන්නට කැමතියි. අකුරුස්සේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ගෙන් මා අහන්නට කැමතියි හාල් සේරුවක් නිකම් දෙන්නේ ලෝකයේ කොයි රටේද කියා.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(*திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க*)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

ඇයි ලංකාවේ.

රණවිර මයා.

(*திரு. ரணவீர*)

(Mr. Ranaweera)

ඒක හරි. ලංකාව පමණක් සිය ජනතාවට හාල් නොමිලයේ දෙන බව මේ අවස්ථාවේදී ආඩම්බරයෙන් මතක් කරන්නට කැමතියි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, අද උඩ රට කඳුකර ප්‍රදේශයේ කිරි නිෂ්පාදනය කරනවා. 1960 වර්ෂයේදී කොටගල කිරි නිෂ්පාදනය කර තිබෙන්නේ පයින්ට් 10,000 ක් පමණයි. එහෙත් දැන් කොටගල, ආගරපනන, තලවාකුළේ ප්‍රදේශයෙන් කිරි පයින්ට් 50,000 ක් නිපදවා ගෙන යනවා. 1960 මාර්තු මාසයේදී කිරි නිෂ්පාදනය පයින්ට් 10,000 යි. 1965 වන විට එය පයින්ට් 19,000 ට නැග තිබුණා. එතකොට අවුරුදු පහකට පයින්ට් 9,000 ක් පමණයි, වැඩි වී තිබෙන්නේ. එහෙත් දැන් ආහාර වගා ව්‍යාපාරය යටතේ කිරි නිෂ්පාදනය පවා වැඩි වී තිබෙනවා. කිරි නිෂ්පාදනය පයින්ට් 50,000 දක්වා වැඩි වෙලා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, පසුගිය කාලයේදී නැවත මැලේරියා රෝගය හිස ඔසවා ආවා. එහෙත් අපේ ගරු සෞඛ්‍ය ඇමතිතුමාගේ බලවත් උත්සාහය නිසා දැන් එය සම්පූර්ණයෙන්ම වාගේ මැඩ පවත්වා තිබෙනවා. වැඩි කලක් යන්නට මත්තෙන් එය නැත්තටම නැති වන බව මතක් කරන්නට කැමතියි. මැලේරියා රෝගය මර්දනය කිරීම සඳහා ක්‍රියා කිරීමේදී අපේ විදේශ විනිමය පවා සැහෙන තරමකින් වියදම් කරන්නට සිදු වුණා. රත්නපුරය, ගාල්ල වැනි ප්‍රදේශවල ගාවතුරෙන් අලාභහානි ලැබූ බොහෝ දෙන කුට සඳහා සලසන ගමන්මයි, මේ මැලේරියා රෝගය මැඩ පවත්වන්නට ක්‍රියා කරන්නට සිදු වුණේ.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ජීවන වියදම වැඩි වී යෑම නවත්වන්නේ නැත්තේ මන්දැයි විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් අසනවා. ඇත්තෙන්ම දැන් ජීවන වියදම අඩු වී ගෙන යන රටක් ලෝකයේ තිබෙනවාද? කොයි රටේද ජීවන වියදම අඩු? ජීවන වියදම වැඩි වීම නවත්වන්නට පුළුවන්ද? එසේ පුළුවන් වූ එක රටක් ගැන කියන්නැයි මා විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන්ගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. ඇත්තෙන්ම අනෙක් රටවලට වඩා ලංකාවේ නම් ජීවන වියදම අඩුයි.

මාතර ගරු මන්ත්‍රීතුමා (තුඩාවේ මයා.) මේ අවස්ථාවේදී මෙහි සිටීම ගැන මා සතුටු වෙනවා. ගම්කාරිය සහා මැතිවරණ ව්‍යාපාරයේදී ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ නියෝජිතයන් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට හැරී ගෙන යන බවට එතුමා ලොතු වෝද නාවක් කළා. එහෙමත් නැත්නම් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පාක්ෂික සභිකයන් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට බලයෙන් හරවා ගන්නවාය කීවා. [බාබා කිරිමි.] එහෙම කීවේ නැතැයි කියනවා නම් පිළිගන්නම්. එහෙමත් නැත්නම් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයෙන් ඉදිරිපත් වී දිනන අපේක්ෂකයන් පසුව එක්සත් ජාතික පක්ෂයට හැරී ජාතික රජයට සහාය දෙන්නේ මන්දැයි මොහොතක් කල්පනා කරන්න.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

સી. એચ. જુનાવેલી મિયા. (ભાતર)

(திரு. பி. வை. துடாவ—மாத்தறை)

(Mr. B. Y. Tudawe—Matarara)

බලයෙන් උස්සගෙන යනවා.

ରଘୁବିର ଭୟା.

(திரு. ரணவீர)

(Mr. Ranaweera)

බලයෙන් උස්සාගෙන යන්නේ නැහැ.
මේ ජාතික රජය කිසිම දෙයක් බලහත්
කාරයෙන් කරන්නේ නැති බව තමුන්
නාත්සේලාට් මතක් කරන්නට කැමැතියි.

සිරිමාවෝ ආර්. ඩී. බණ්ඩාරනායක මිය.

(අත් තනගලේ)

(திருமதி சிறிமாவோ ஆர். டி. பண்டார
நாயக்க—அத்தனகல்ல)

(Mrs. Sirimavo R. D. Bandaranaike—
Attanagalla)

තවමත් කියනවා, ජාතික රජය කියා.

ବହୁବିଧ ଭିନ୍ନ.

(திரு. ரணவீர)

(Mr. Ranaweera)

දඹුල්ල ජන්දදායක කොට්ඨාශයේ ඉතාමුල්ලේ ගම් සභාපති රණසිංහ මහතා ඇතුළුව සහිත මහතන් 13 දෙනෙක්ම ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයෙන් අස් වී අග මැතිනිතුමා හමු වී එක්සත් ජාතික පක්ෂයට බැඳුනේ ඇයි? ඔවුන් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට බලයෙන් බදවා ගත්තේ නැහැ. ඔවුන් සිය කැමැත්තෙන්ම එක්සත් ජාතික පක්ෂයට බැඳුණා.

ඒප්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරයාගේ මහ.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය රැකීම පිණිස !

ରଘୁବିର ଭିକ୍ଷୁ.

(திரு. ரணவீர)

(Mr. Ranaweera)

බොහොම හරි. අත්ත කීම ගැන මා
ඔබතුමාට ප්‍රශංසා කරනවා. ශ්‍රී ලංකා
නිදහස් පක්ෂයෙන් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට
අවතීරයක්, කරදරයක් තිබුණු නිසා තමයි,
ඔවුන් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට බැඳුණේ.

—දෙවන වර කියවීම

මොනම කාලයකදීවත් මෙසේ ගම් සහිත
යන් 13 දෙනෙක් එකවර වෙනත් පක්ෂය
කට බැඳී තිබෙනවාද?

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරයාගේ මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

To be a free man among free men.

దత్తవీర విఘ్న.

(திரு. ரணவீர)

(Mr. Ranaweera)

ඒ පිළිබඳ විස්තර මා නොකීවාට
දඹුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමාගෙන් (ටී. බී.
තෙන්නකෙන් මයා.) ඇහුවෙන් කියයි.
[බාධා කීරීම්] ගම් සභා ප්‍රතිඵල පිළිබඳ
විවරණයක් කරන්නට මට ලැබී තිබෙන
කාලය මදි. කොහොම වුණත් එක්සත්
ජාතික පක්ෂයේ ගම් සභිකයන්ගේ
ගණන එන්න එන්නම වැඩි වෙනවා.

ඒ සමගම තවත් එකක් කියන්න
මිනැ. මා නුවරඑළියේ මන්නිවරයා වග
යෙන් පත් වන අවස්ථාවේදී දිඹුල, කඩ
වත්සනර, නානුඔය යන සුළු නගර සභා
වල බලය තිබුණේ ශ්‍රී ලංකා නිදහස්
පක්ෂයටයි. වැඩි කල් යන්නට පෙර ඒ
ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පාක්ෂික සභිකයන්
එක්සත් ජාතික පක්ෂයට බැඳී ජාතික
රජයට සහාය දෙන්නට ඉදිරිපත් විම
ගැන මා ආඩම්බර වෙනවා.

බුලත්සිංහල ගරු මන්ත්‍රීතුමා (මංගල මුණසිංහ මයා.) කීවා වී නිෂ්පාදනය වැඩි වන අතරම පෝර ගෙන්වීම සඳහා යන විදේශ විනිමයන් වැඩි වී තිබෙනවාය කියා. එහෙත් ඒ පෝර ගෙන්වන්නේ වී වගාව සඳහා පමණක් නොව තේ, පොල්, රබර්, දුම් කොළ හා එළවළු වැනි වගාවලටත් සම්බන්ධ. දෙහිඕව්ට ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ (සී. පී. ආර්. වීරසේකර මයා.) මල් වගාවටත් ඒ පෝර යෙදවෙනවා.

බලංගොඩ ඡන්දදායක කොට්ඨාශයේ ප්‍රචාරක රැස්වීමකදී පැල්පඩුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා (ඩබ්ලිව්. එ. ධර්මදස මයා.) කළ කථාවක් “ඩේලි නිවිස්” පත්‍රයේ මේ විධියට වාර්තා කර තිබෙනවා :

“The extent to which the Coalition is still smarting under defeat is made even more evident by the rash and reckless

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

speech of the M. P. for Pelmadulla who has stated quite simply and clearly that 'if we fail to win through the ballot we will do so by the bullet'."

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, පැල්
මඩුල්ලේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා ඡන්දයෙන්
බලයට එන්නට බැරි නම් උණ්ඩයෙන්
හෝ බලයට එන්නට බලාපොරොත්තු
වෙනවායි මහජන රැස්වීමකදී ප්‍රකාශ කර
තිබෙනවා. මේක මහ පුදුම කතාවක්.
මේ රටේ ජනතාව කාවචත් උණ්ඩයෙන්
නම් බලයට එන්නට ඉඩ නොදෙන බව
මට කියන්නට පුළුවනි. මේ රටේ මහ
ජනයා එවැන්නකට ලැස්ති නැති බව
කියන්නට කැමතියි. මේ ආණ්ඩුවේ ඉන්න
සියලු දෙනාම ධර්මිෂ්ඨ ඇමතිවරුන් බව
මම දන්නවා.

ଭୁବନେଶ୍ୱର ଓଡ଼ିଶା.

(திரு. துடாவ)

(Mr. Tudawe)

• பொரு.

రత్నవేర తియ్య.

(திரு. ரணவீர)

(Mr. Ranaweera)

එහෙම එකක් නැහැ. මේ ආණ්ඩුවේ සිටින සියලුම ඇමතිවරුන් ධර්මිෂ්ඨ උදවිය බව මට කියන්නට පුළුවනි. ඒ අය ධර්මිෂ්ඨ පාලකයන් බවට සැකයක් නැහැ. උණ්ඩ කතාවට සැහෙන උත්තරයක් දෙන්නට ඕනැ. මෙය පළ වී තිබුණේ අපේ පත්‍රයක නොවෙයි. “ඩේලි නිවුස්” පත්‍රයේ පළ කර තිබුණු ප්‍රචාර්තියකිනුයි මා කියෙව්වෙ. බලන්ගොඩ ඡන්ද කොට්ඨාශයේදී පවත්වන ලද ප්‍රචාරක රැස්වීමකදී මේ විධියට කථා කර තිබෙනවාය කියලයි වාර්තා කර තිබෙන්නේ. අපේ පත්‍රයක නොවෙයි, ඩේලි නිවුස් පත්‍රයේ මේ ප්‍රචාර්තිය තිබෙන්නේ.

ඒප්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

ඔය කෙහෙල්මල් පත්තරෙන් වැඩක්
නැහැ. “ ටයිම්ස් ” පත්‍රයේ වත් තිබුණා
නම් !

ରଞ୍ଜିତ ଭାଷା.

(திரு. ரணவீர)

(Mr. Ranaweera)

ලංකාදීප පත්‍රයේ නොවෙයි මෙය
නිබඳන්තෝ.

જુદાવેલે ઇસા.

(திரு. துடாவ)

(Mr. Tudawe)

බනාපති පත්‍රයක සි ඔය ප්‍රවෘත්තිය පළ
වෙලා තියෙන්නේ.

రత్నవిర విషయ.

(திரு. ரணவீர)

(Mr. Ranaweera)

මේක ඩේලි නිවුස් පත්‍රයේ තිබෙන්නේ.
වචමනා නම් නඩුවක් දමන්න.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

එකෙන් වැඩක් නැහැ.

రత్నవిర తియ్య.

(திரு. ரணவீர)

(Mr. Ranaweera)

මම එකක් කියන්නම්. මේ විධියේ කථා නිසා තමයි අද මේ රටේ මහජනයා බියෙන් ඉන්නේ. මේ උදවිය බලයට ආවොත් එහෙම, නැවතත් මේ රටේ මැති වරණයක් පවත්වන එකක් නැහැ කියලා අද ලංකාවේ ඉන්න මහජනයා දන්නවා. ඒ නිසා ඒ අය තුළ මේ උදවිය ගැන ලොකු බයක් තිබෙනවා. ඒ නිසා අද ඔය පක්ෂවලින් අස් වි විශාල පිරිසක් එක් සත් ජාතික පක්ෂයට බැඳී සිටිනවා. ඒ කාරණය මම ආඩම්බරයෙන් මතක් කරන්නට කැමතියි. මහජනයා තුළ ලොකු බයක් තිබෙන බව තමුන් තාන්සේටත් මතක් කරන්නට කැමතියි. අපි නම් ලැස්තියි ඕනෑම වෙලාවක මහජනයා ඉදිරියට යන්නට. නියමිත කාල සීමාව ඈතුළත අපි මහජනයා ඉදිරියට ගිහිල්ලා නැවතත් වරක් ඡන්දය ඉල්ලන්නට ලැස්තියි. අප බලයේ සිටි කාලය තුළදී ජනතාවට සැහෙන සේවයක් සාර්ථක ලෙස කර තිබෙන බව දැන් පැහැදිලි ලෙස ඔප්පු වී තිබෙනවා. මහජනයා අපේ සේවය අගය කරන බව මා මේ අවස්ථාවේදී ආඩම්බරයෙන් මතක් කරන්නට කැමතියි.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[රණවිර මයා.]

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, කවුරු මොන මෝස්තරයට කිවත් මට තවත් එක් කාරණයක් පැහැදිලි ලෙස කියන්නට පුළුවනි. එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ සිට මැන කාලයේ කොයි මැතිවරණ කොට්ඨාශයෙන්ද කවුරු හෝ ඇවිත් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට බැඳී තිබෙන්නේ? මම එ් ප්‍රශ්නය අහනවා. එ් වාගේම එක්සත් ජාතික පක්ෂයෙන් කොමියුනිස්ට් පක්ෂයට ගිය කෙනකු කොහේත් නැති බව මේ අවස්ථාවේ මම ආඩම්බරයෙන් මතක් කරන්නට කැමතියි.

වි. බී. සුබසිංහ මයා. (කටුගම්පොළ)

(තිரு. ඊ. ඩී. ජපසිඞ්ග—කටුගම්පොල)

(Mr. T. B. Subasinghe—Katugampola)

මන්න ඔය ආඩම්බරයෙන් නම් වැඩක් නැහැ.

රණවිර මයා.

(තිரு. රණවිර)

(Mr. Ranaweera)

හැබැයි, ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ඉඳලා නම් විශාල පිරිසක් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට ඇවිත් තිබෙනවා. තමුන්නාන්සේට වුවමනා නම් මම විස්තරයක් කියන්නම්. ඒක ඒ තරම් වුවමනා කරන්නේ නැහැ, ඒත් කියන්නම්. මා නියෝජනය කරන නුවරඑළිය කොට්ඨාශයෙන් විශාල පිරිසක් ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂය අතහැර එක්සත් ජාතික පක්ෂයට බැඳී තිබෙනවා. මගේ කොට්ඨාශයෙන් පතිරාජ මහත්මයා පමණයි ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට ගිහිල්ලා තියෙන්නේ. තලවකුලේ, නුවරඑළිය, හාවාඑළිය ආදී ප්‍රදේශවල ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයෙන් දහස් ගණනක් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට බැඳී තිබෙනවා. මේ අය බලයට ආවොත් ඉදිරි කාලයේ මැතිවරණයක් පවත්වන්නේ නැතිව ඉදිසි කියලා බයක් තිබෙන නිසයි ඒ උදවිය වැඩියෙන්ම ඒ විධියට ක්‍රියා කරන්නේ.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිரு. ආර්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

ආර්. ජී. සේනානායක උත්තරාහේන් එහෙම කළා නේද?

රණවිර මයා.

(තිரு. රණවිර)

(Mr. Ranaweera)

ඒ මහත්මයාට ඉන්න තැනක් නැතිව යනවා; කිසිම දෙයක් නැතිව යනවා.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිரு. ආර්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

තමුන්නාන්සේගේ පැත්තට දැන් ඇවිල්ලා. [බාබා කිරීමක්] නඩු තිත් දවෙත් පස්සේ.

රණවිර මයා.

(තිரு. රණවිර)

(Mr. Ranaweera)

මා මිට වඩා කතා කරන්නට යන්නේ නැහැ. මෙසේ කතා කරන්නට ඉඩ දීම ගැන තමුන්නාන්සේට මගේ ගෞරවය හා කෘතඥතාවය හිමි වන බව ප්‍රකාශ කිරීමත් මගේ කතාව අවසාන කරනවා.

අ. හා. 4.51

වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(ඩොක්ටර් ආර්. ආර්. වික්‍රමසිංහ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

අප මිත්‍ර—සමහර විට ඥාති මිත්‍ර—නුවරඑළියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (රණවිර මයා.) දේශපාලන වශයෙන් මාතර ප්‍රදේශයෙන් දික්කසාද වෙලා උඩරට ප්‍රදේශය සරණ පාවා ගත්තැයිත් පසු—

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිரு. ආර්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

බින්න බැහැලා.

වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(ඩොක්ටර් ආර්. ආර්. වික්‍රමසිංහ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

බාගවෙලාවට බින්න බැහීම අතහැරලා, ඒ කියන්නේ එම ප්‍රදේශයෙන් අයිමන් දික්කසාද වෙලා තවන මාතර ප්‍රදේශයට ආවොත් එතුමාට නියම පිළිගැනීමක් දෙන්නට කොමියුනිස්ට් පක්ෂය බලාපොරොත්තු වන බව කියන්නට ඕනැ.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

අයවැය ලේඛනය පිළිබඳව ඉතා දීර්ඝ ලෙස විවේචනය කිරීමෙන් පසු මටත් කරුණු විකාශය ඉදිරිපත් කරන්නට අවස්ථාව ලැබීම ගැන මා සන්තෝෂ වෙතවා. අයවැය වාර්තාව පිළිබඳව ආණ්ඩු පක්ෂයේ ප්‍රධාන උද්ඝෝෂණය වූයේ කුමක්ද? එක් සත් ජාතික පක්ෂයේ ආණ්ඩුව නැතිනම් හත් හවුල් ආණ්ඩුව අවුරුදු 4½ ක් තිස්සේ මේ රට පාලනය කිරීමෙන් පසු උසස් ප්‍රතිඵල ලැබී තිබෙනවායයි මේ උදවිය ප්‍රකාශ කරනවා. එසේ ප්‍රකාශ කිරීමට හේතු වශයෙන් කියන හෙයින් ඒ පිළිබඳව කරුණු දළ ජාතික ධනය සියයට 8 කින් වැඩි වීමේ තත්ත්වයයි. ප්‍රධාන තර්කයක් හැටියට මෙම කාරණය ඉදිරිපත් කරමින් ඒ අනුව රටේ විශාල අභිවාද්ධියක් ඇති වුණාය, ආර්ථික නිදහසක් ඇති වුණාය, යනාදී වශයෙන් කියන හෙයින් ඒ පිළිබඳව කරුණු විකාශය විමසා බැලීමටයි මා බලාපොරොත්තු වන්නේ. ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ කථාවේ හැටියට ලබන වර්ෂයේදී සියයට 8ක දියුණුවක් බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ. එතුමා ලබන වර්ෂයේදී බලාපොරොත්තු වන්නේ සියයට 6ක පමණ දියුණුවක් බවට පෙර නිමිත්තක්ද පහළ වී තිබෙනවා. [බාධා කිරීමක්] 1967 සිට 1968 දක්වා කාලය තුළ සියයට 4ක ප්‍රමාණය සියයට 8 දක්වා නැග තිබෙනවාය කියනවාද? 1969 දී සියයට 6ක තත්ත්වයක් කියාත් ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා නේද?

දළ ජාතික ධනය වැඩි වීම නිසා යටත් විජිත ආර්ථික ක්‍රමයේ කිසිම වෙනසක් ඇති වුණේ නැති බව මා පළමුවෙන්ම මතක් කරන්නට කැමතියි. එසේ හෙයින් ආර්ථික අංශයෙන් බලන විට කලින් තිබුණාටත් වැඩියෙන් විදේශීය අධිරාජ්‍ය වාදී ආණ්ඩුවලට යටත් වීමේ ගැති වීමේ තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා. ඒකයි පසුගිය අවුරුදු හතර හමාර තුළ ක්‍රමක්‍රමයෙන් ඇති වී තිබෙන තත්ත්වය. රුපියලේ වටිනා

කම පහත වැටීම නිසාත් බඩු මිල ඉහළ යාම නිසාත් රටට මුහුණ පාන්නට සිදු වී තිබෙන ඉරණම කුමක්ද? ස්වාභාවික සම්පත්වලින් නිෂ්පාදනය කරන ද්‍රව්‍ය ප්‍රමාණය—විශේෂයෙන් ආහාර ද්‍රව්‍ය නිෂ්පාදනය—පැහෙන තරමකින් වැඩි වී තිබීම අපි පිළිගන්නවා. එහෙත් ඒ වර්ධනය වීම මේ රටේ ආර්ථික නිදහසක් ඇති වන අන්දමටත්, විදේශ රටවල බලපෑම්වලින් තොර වන අන්දමටත්, මහජනයාගේ එදිනෙදා ජීවිතය උසස්වන අන්දමටත් ඇති වූ වර්ධනයක් නොවන බවට අප විසින් චෝදනා කළ යුතුව තිබෙනවා. එපමණක් නොවෙයි. සාමාන්‍ය මහජනතාවගේ ජීවන තත්ත්වය භයානක ලෙස පහත වැටී තිබෙන බවත් අපි චෝදනාවක් වශයෙන් ඉදිරිපත් කරනවා. ආණ්ඩු පක්ෂයේ කපිකයන් විසින්, සියයට 8 කින් වඩිනය වුණාය කියා පුහුණු සේෂා කෙළේ වී නමුත්, අද මේ රටේ එකම කර්මාන්තයක් හෝ මොහොතකටත් නගා සිටුවීමටත්, රඳා සිටුවීමටත් පුළුවන්ද විශාල වශයෙන් විදේශ විනිමය වැය නොකර කියා මා ප්‍රශ්න කරනවා. අලුත් කර්මාන්තයක් කොහෙන්ම ඇති කරන්න පුළුවන්ද විදේශ විනිමය පාවිච්චි නොකර? බැහැ. මේ රටේ ස්වයම්පෝෂිත තත්ත්වයෙන් එකම කර්මාන්තයක්වත් දියුණු කරන්නට පුළුවන්කමක් නැහැ. ඒක අපි මූලික වශයෙන් පිළිගත යුත්තක්.

ආහාර වගාව සම්බන්ධයෙන් පවා සියයට 40 ක පමණ විදේශ විනිමය පාවිච්චි වී තිබෙනවා. ආහාර වගාව සඳහා, විදේශ රටවලින් පොහොර ගෙන එන්න ඕනැ. ඒවාට අවශ්‍ය යන්ත්‍ර සූත්‍ර ගෙන එන්න ඕනැ. කෘමි නාශක, පැළෑටි නාශක බෙහෙත් හේත් ගෙන එන්න ඕනැ. එසේ ගණන් සාදා බලන විට ආහාර නිෂ්පාදනය සඳහා සියයට 40ක් පමණ විදේශ විනිමය ප්‍රයෝජනයට ගෙන තිබෙන බව අපට පිළි

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ]
ගන්නට සිදු වී තිබෙනවා. එසේ ගණන්
බලන විට භව බෝග ජාති ආදී ආහාර ද්‍රව්‍ය
සඳහා පමණක් නොව, බිරි ආදී බීම ද්‍රව්‍ය
සඳහාත්, ලෝහ ද්‍රව්‍ය නිෂ්පාදනය සඳහාත්,
සියයට 90ක පමණ විදේශ ධනයක්
ඇතුළත් වී තිබෙන බව හොඳින්ම තේරුම්
ගන්නවා. ඒ කර්මාන්ත සම්බන්ධයෙන්
බලන විට සියයට 10 යේ සිට සියයට 2
දක්වා ප්‍රමාණයක් තමයි මේ රටේ ධනය
වශයෙන් යෙදී තිබෙන්නේ. ඒ නිසා දේශ
පාලන වශයෙන් මේ රටට නිදහස ලැබී
තිබුණත්, අදත් එදා තිබුණ භයානක යටත්
විජිත තත්ත්වයේමයි අපි සිටින්නේ. අද
විදේශ ණය කෝටි සියයකට වඩා වැඩි
ප්‍රමාණයකට නැග තිබෙන නිසා අපි ඉතාම
භයානක ලෙස ඒ තත්ත්වයට වැටී
තිබෙන බව හොඳින්ම ඔප්පු වෙනවා. ඒ
නිසා මේ රටේ දියුණුවක් ඇති කර තිබෙන
වාය කියා මේ ආණ්ඩුව කොතරම් පුහු
සෝෂා කළත්, කොතරම් පුරසාරම්
දෙසෙව්වත් අපට එය පිළිගන්න බැහැ.

1956 ට පෙර මේ රටේ පැවතුණේ
එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ආණ්ඩුවක් බව
තමුත්තාත්සේ දන්නවා. 1948 දේශ
පාලන නිදහස ලැබුණ කාලයේ සිට 1956
වන තුරුම මේ රටේ කිසිම කර්මාන්ත
දියුණුවක් ඇති වුණේ නැහැ. අධිරාජ්‍ය
ආණ්ඩු කාලයේ යටත් විජිත ක්‍රමයේ
තිබුණ ප්‍රධාන කෘෂිකර්ම ද්‍රව්‍ය මාර්ගයෙන්
ලැබෙන විදේශ විනිමය ලබාගෙන රටට
අවශ්‍ය දේවල් ලබාගන්නා ආර්ථික ක්‍රමයම
තමයි 1956 වන තුරුම බල පැවැත්තුවේ.
1956 න් පසු මේ රටේ කර්මාන්ත දියුණු
වක් ඇති කිරීමේ මූලික පදනමක් ඇති
වුණ බව අපි පිළිගන්නවා. ඊට පසු තමයි
කර්මාන්ත දියුණු කිරීමේ වැඩ පිළිවෙලක්
අරම්භ වුණේ. 1948 සිට 1956 දක්වා වූ
අවුරුදු 8 ඇතුළත ලංකාවේ ඇති කර
තිබුණේ කර්මාන්ත දෙකක් පමණයි.

Paranthan Chemicals නමින් රසා
යනික කර්මාන්තය දියුණු කිරීමේ
කර්මාන්ත ශාලාවක් ඇති කර තිබුණා.
නමුත් 1956 දී බණ්ඩාරනායක ආණ්ඩුව
බලයට පැමිණෙන විට පරණ යකඩවලට
විකිණීමේ තත්ත්වයට එය පත්ව තිබුණා.
එම රසායනික කර්මාන්ත ශාලාව මහත්
භයානක තත්ත්වයකට වැටිලියි තිබුණේ.
එම කර්මාන්තය තව දුරටත් ගෙන යාමට
බැරි තත්ත්වයක් ඇති වී තිබුණා. එම
කර්මාන්ත වලට යොදවා සිටියේ විදේශීය
විද්‍යාඥයින්ය. අධිරාජ්‍යවාදී ආණ්ඩුවලින්
පත් කර සිටි එම විද්‍යාඥයින්ට වුවමනා
කළේ එම කර්මාන්තය විනාශ කිරීමේ
උපක්‍රම යෙදවීමට මිස එය දියුණු කිරීමේ
උපක්‍රම යෙදවීමට නොවෙයි. ඒ අයගේ
සැලැස්ම සකස් වී තිබුණේ කර්මාන්තය
විනාශ කිරීම සඳහායි. Chlorine නමැති
විෂ ධූමය පිට වන නිසා කෝස්ටික්
සෝඩා සෑදීමට තිබුණ කර්මාන්තය මේ
රටේ තව දුරටත් පවත්වාගෙන යාමට
බැරි තත්ත්වයකට වැටුණා. එම
කර්මාන්තය අඩපණ වුණා.

ඒ වගේම තවත් කර්මාන්තයක් පටන්
ගෙන තිබුණා. එනම් සිමෙන්ති කර්මාන්ත
යයි. එහි සැලැස්මේ වරද නිසා
කන්කසන්තුරේ පිහිටුවා තිබුන, ඒ
කර්මාන්තශාලාවත් ඉතාමත් පහත්
තත්ත්වයකයි තිබුණේ. විදේශීය
කොන්ත්‍රාත්කරුවන්ගේ නියමයන් අනුව
කටයුතු කෙරුණ නිසා, බ්‍රිතාන්‍ය
අධිරාජ්‍යවාදී කොම්පැණිකාරයින්ගේ
කොන්ත්‍රාත් කටයුතු අනුව වැඩ කෙරුණ
නිසා, සිමෙන්ති කර්මාන්තය ඒ තරම්
දියුණු තත්ත්වයකට ඇවිත් තිබුණේ
නැහැ. පළමුවෙන් සැලැස්ම යොදවන ලද
ප්‍රමාණයෙන් සියයට 60 කට වඩා
සිමෙන්ති නිපදවන්න බැරි තත්ත්වයක්
ඇති වුණා.

1956 වන විට ඔන්න ඔය කර්මාන්ත
ශාලා දෙක පමණයි තිබුණේ.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

කඩදසි කර්මාන්තශාලාව?

වෛද්‍යවාරිය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

තිබෙනේන ඇති. එක්සත් ජාතික පක්ෂය තිබුණ කාලයේ සිති බෝල කර්මාන්ත යත් තිබුණා. විදුරු බඩු හදන කර්මාන්ත යත් තිබුණා. නමුත් ඒවා කර්මාන්ත නොවෙයි. පරිභෝජනයට අවශ්‍ය සුළු සුළු භාණ්ඩ සෑදීමේ කර්මාන්ත තිබෙනේන ඇති. නමුත් රටක ආර්ථික තත්ත්වයකට බල පාන කර්මාන්ත හැටියට ඒවා සලකන්න පුළුවන්කමක් නැහැ. මේ රටේ ගණන් ගන්න පුළුවන් කර්මාන්ත හැටියට තිබුණේ, Paranthan Chemicals නමැති රසායනික කර්මාන්ත ශාලාවත්, සිමෙන්ති කර්මාන්ත ශාලාවත් පමණයි. එමෙන්ම ඒ කර්මාන්තශාලා ගෙන යාමට බැරි තත්ත්වයකටයි පත් කර තිබුණේ. එසේ වූයේ ඒ කර්මාන්ත ඇති කිරීමට සකස් කර තිබුණ සැලැස්මවල වරද නිසයි. පිගන් සෑදීමේ කර්මාන්තශාලාවක් ඇති කර තිබුණා. නමුත් ලංකාවට වුවමනා පිගන් කෝප්ප ආදියෙන් ඉතාමත් සුළු කොටසක් පමණයි නිෂ්පාදනය වුණේ. අවශ්‍ය තරම් පිගන් කෝප්ප නිෂ්පාදන කිරීමට තරම් දියුණු තත්ත්වයකට ඇවිත් තිබුණේ නැහැ.

ඊළඟට ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, අනිකුත් කර්මාන්ත යුද්ධ කාලයේ ඇති කළ කර්මාන්තයි. ඒ හැම කර්මාන්තයක්ම වසා දමන තත්ත්වයකයි තිබුණේ. පටන් ගත් කර්මාන්ත වසා දැමීමේ කටයුතු කිරීමටයි ඒ කාලයේ කර්මාන්ත ඇමතිවරයෙක් පත් වී සිටියේ. 1956 න් පසුව තමයි කර්මාන්ත දියුණු කිරීමේ මූලික පියවරක් ගත්තේ. යම් යම්

—දෙවන වර කියවීම

සංස්ථාවල් ඇති කළේ ඊට පසුවයි. වානේ කම්මාන්තශාලාව ඇති කළා. සිමෙන්ති කම්මාන්තය දියුණු කළා. සියයට 90 තෙක් නිෂ්පාදනය දියුණු කරන්න පුළුවන් වුණා. කිරි පිටි කර්මාන්තශාලාවක් ඇති කර තිබෙනවා. ජල විදුලි බලය වැඩි දියුණු කර තිබෙනවා. ඔය අන්දමට කර්මාන්ත දියුණු කිරීමේ මූලික පදනම ඇති කළේ 1956 න් පසුවයි. කර්මාන්ත දියුණු කළ යුතුය කියන ප්‍රතිපත්තිය පිළිගෙන එය ක්‍රියාත්මක කිරීමට පටන් ගත්තේ 1956 න් පසුවයි. නියම සැලැස්මටල් අනුව කර්මාන්ත දියුණුවක් ඇති කිරීමේ වැඩපිළි වෙලක් ඇති කිරීමට කටයුතු යොදාගෙන ආවා. අවසානවකට මෙන් 1965 දී මේ ආණ්ඩුව බලයට පත් වුවාට පසු, අධිරාජ්‍ය වාදීන්ගේ බලපෑම් උඩ, ඒ ඇති වෙගෙන ආ කර්මාන්ත දියුණුව අඛණ්ඩවීමේ තත්ත්වයකට දැන් අපට මුහුණපාන්නට සිද්ධ වී තිබෙනවා. එපමණක් නොවෙයි. ජනසතු ව්‍යාපාරවල් හැටියට මූලික කර්මාන්ත දියුණු අන්දමින් කරගෙන යෑමේ ප්‍රතිපත්තිය වෙනස් කර ඒකාධිකාරී විදේශීය කොමිෂනර්ස්ගේ දේශීය ධන කුවේර් ශිෂ්‍යත් සම්බන්ධ කරගෙන නැවතත් ආර්ථික බලය ඔවුනට ගැනීමේ බලාපොරොත්තුවෙන් කටයුතු කරගෙන යන බවත් මා මතක් කරනවා. මා එය ඔප්පු කිරීමට නිදර්ශනයක් පෙන්වන්නට සතුටුයි. විදේශීය ධනවතුන්ගේ අයිතියක් නැතිව මොනම විදේශීය සම්බන්ධකමක් වත් නැතිව සම්පූර්ණයෙන්ම ජාතික වශයෙන් මේ රටේ දියුණු කරන්නට පුළුවන් ප්‍රධාන කර්මාන්තයක් තමයි ජේෂ් කර්මාන්තය. නමුත් අද මේ රටේ ජේෂ් කර්මාන්තයේ තත්ත්වය කුමක්ද? නුල් ඇඹරීමේ * තත්ත්වය කුමක්ද? නුල් කැටිම සම්බන්ධයෙන් බලන විට යන්න බල ප්‍රමාණය සියයට 55 කට වඩා ක්‍රියාවේ යෙදෙන්නේ නැහැ. රෙදි විවීම සම්බන්ධ

[වෛද්‍යවාරිය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ]

යෙන් සියයට 39 කට වඩා යන්ත්‍ර ක්‍රියාවේ යෙදෙන්නේ නැහැ. වුවමනා තරම් තුල් තැනිකම නිසා අද ලංකාවේ අත් යන්ත්‍ර පනස් දහසක පමණ පේෂ කර්මයෙහි යෙදී සිටින්නාවූ ගැමි ජනතාව, විශේෂ යෙන්ම කාන්තා පක්‍ෂය භයානක තත්ත්වයකට මුහුණපා සිටිනවා. බොහෝ තැන් වල අත් යන්ත්‍රවලට කළු කඩෙන් තුල් ගන්නවා. කලුකඩකාරයින් මේ අවස්ථාවෙන් ප්‍රයෝජන ගෙන අධික මිළ ගණන් වලට තුල් විකුණන තත්ත්වයක් අද තිබෙනවා.

ඊළඟට වානේ කර්මාන්තය ගැන බලමු. මේ සංඛ්‍යා ලේඛන අනුව දැනට වානේ කර්මාන්තයේ තත්ත්වය කුමක්ද? ගොඩ නැගිලි සෑදීමට සහ වෙනත් සංවර්ධන වැඩ කටයුතුවලට අවශ්‍ය වන ද්‍රව්‍ය විශාල කොටසක් නිෂ්පාදනය කළ හැකි වානේ කම්මාන්ත ශාලාවක් ලංකාවේ තිබෙනවා. 1969 අප්‍රේල් වන විට මේ කම්මාන්ත ශාලාවේ වානේ රෝල් කිරීමේ බලවේග යන්ත්‍ර ක්‍රියා කළ ප්‍රමාණය සියයට 16 යි. වෙනත් කම්බි ආදිය සෑදීම පිළිබඳව ක්‍රියා කළ ප්‍රමාණය සියයට 27 යි. ඒකට හේතුව ගිය වර්ෂයේ නිෂ්පාදනය කළ වානේ ප්‍රමාණයෙන් ටොන් දෙළොස් දහසක්ම නොවිකුණා ගබඩාවලම තබා ගෙන සිටිමයි. රුපියල් 12 ලක්ෂයක් වටිනා ද්‍රව්‍ය කර්මාන්තශාලාවේ ගබඩාවල එකතු වී තිබෙනවා. ගබඩාවල ඉඩකඩ නැති නිසා නිෂ්පාදනය අඩුවන තත්ත්වයක් දැන් පවතිනවා. ගිය අවුරුද්දේ ලංකාවෙහි නිෂ්පාදනය කරන ලද වානේ අලෙවි කර තිබෙන්නේ ටොන් 20,000 ක් පමණයි. නොයෙක් සංවර්ධන කටයුතු සඳහාත් ගොඩනැගිලි තැනීම ආදී වැඩ සඳහාත් අවශ්‍ය වානේ එපමණම තොගයක් පිටරට තුන් ගෙන්වා තිබෙනවා. වානේ පිටරටින් ගෙන්වීම තහනම් නොකළ නිසා අද අපේ වානේ කර්මාන්තශාලාවේ නියමිත වාර ගණන වැඩ කරන්නට බැරි තත්ත්වයක් පවතිනවා. පැය 8 කණ්ඩායම් තුනක් වැඩ කිරීමෙන් නිෂ්පාදන ප්‍රමාණය සියයට සියයකින්ම සම්පූර්ණ කරන්නට පුළුවන්කම තිබෙන නමුත් ඉහත කී තත්ත්වය නිසා අද එය සියයට 50 දක්වා අඩු වී තිබෙනවා. මෙවැනි

තත්ත්වයක් මතුවී තිබෙන්නේ නිෂ්පාදනය කෙරෙන ද්‍රව්‍ය අලෙවි කර ගන්නට බැරි නිසායි.

තත්ත්වය මෙසේ වුවත්, ගරු මුදල් ඇමතිතුමා අය වැය කළාව ඉදිරිපත් කර මින් කිව්වේ, මේ රටේ සංස්ථා හා ජන සතු ව්‍යාපාර ආදියත්, නිෂ්පාදන කර්මාන්තත් ඉතාමත් උනන්දුවෙන් ඉතාම දක්ෂ ලෙස මේ රජය විසින් දියුණු කරගෙන, වර්ධනය කරගෙන යන බවයි. මුදල් ඇමතිතුමා ඒ විධියට පුරසාරම් කිව්වත්, ඇත්ත වශයෙන් පවතින තත්ත්වය දෙස බලන විට ඒවායෙහි නොයෙක් දුර්වලකම් තිබෙන බව අපට පෙනී යනවා. මේ රටේ නිපදවන ද්‍රව්‍ය පිට රටින් ගෙන්වීම තහනම් නොකිරීම නිසාත්, කර්මාන්ත පවත්වාගෙන යාමට ආණ්ඩුවම බාධා කරන නිසාත් අද මේ රටේ බොහෝ කර්මාන්ත ඉතාම භයානක තත්ත්වයකට මුහුණ පා තිබෙනවා. හැකි සම්පූර්ණ ප්‍රමාණය නිෂ්පාදනය නොකෙරෙන විට කුමන ද්‍රව්‍යයක වුවත් නිෂ්පාදන වියදම වැඩි වෙනවා. එවිට මිළ ඉහළ යනවා. විදේශ රටවල නිෂ්පාදන සමග තරඟ කිරීම අමාරු වෙනවා. මේ තත්ත්වය නිසා අපේ ජාතික කර්මාන්ත හා ජනසතු ව්‍යාපාර විදේශික කොම්පැනි අතට පත්වීමේ භයානක තත්ත්වයක් මතුවී තිබෙනවා. අනෙක් සංස්ථා ගැන කළා කරන්නට පෙර වානේ සංස්ථාව ගැන කිව යුතු විශේෂ කරුණු කීපයක් තිබෙනවා.

ගැල්වනයිස් ෂීට් හැදීමේ සම්පූර්ණ බලය විදේශ කොම්පැනියකට දුන් බව කියාවෙන විශේෂ ප්‍රවෘත්ති හා ප්‍රකාශ වශයෙන් ජූලි මස 29 දා පුවත්පත්වල පළ වුණු බව තමුන්නාන්සේට මතක ඇති. එම කර්මාන්තශාලාව උත්සවශ්‍රීයෙන් විවෘත්ත කිරීමේ කටයුත්තට සහභාගි වූ ගරු අගමැතිතුමාත්, කර්මාන්ත ඇමති තුමාත්, එය ඒ ජාතික කර්මාන්තය දියුණු කිරීමටත් ආර්ථික සංවර්ධනය ඇති කර ගැනීමටත් හේතුවන වැදගත් පියවරක් බව ප්‍රකාශ කළා. මේ කර්මාන්ත සම්බන්ධව ආණ්ඩුවට උපදෙස් ලබා ගැනීමට ආණ්ඩුවම උපදෙශකයන් යොදා ගත්තා. 1965 දී මෙම ආණ්ඩුව බලයට පැමිණි

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

අවස්ථාවේදී, ලංකාවේ වානේ කර්මාන්තය තවදුරටත් පවත්වාගෙන යාම සම්බන්ධව පරීක්ෂා කර බලා ආණ්ඩුවට වාර්තාවක් ඉදිරිපත් කිරීම, මේ රජය විසින් එංගලන්තයේ “ඇට්කින්ස්” නම් කොම්පෑනියකට බාර කළා. අපගේ පුස්තකාලයේ එම වාර්තාවේ පිටපතක් තිබෙනවා. එහි 3 වන පිටුවේ ගැටළු කර්මාන්ත ඇමතිතුමාට අවවාදයක් දී තිබෙනවා. මෙය ඇට්කින්ස් වාර්තාවේ එන අදහසක් මිස මගේ අදහසක් නොවෙයි. වානේ කර්මාන්තශාලාව ගැන උපදෙස් දෙන්නට රත්තරන් පවුම් 20,000 ක් ගෙවා ලබාගත් වාර්තාවේ මේ විධියට තිබෙනවා :

“It has been assumed, during the calculation of these sales tonnages, that no other producer of rolled steel products will be permitted to operate in Ceylon, i.e. the total home market is open to the Steel Corporation.”—

ලංකාව කුඩා රටක් නිසා ලංකාවේ වෙළඳාම සීමාසහිත බැවින් වානේ කර්මාන්තය වැනි විශාල කර්මාන්තයක් ලාභ ඇතිව හොඳින් පවත්වාගෙන යන්නට නම්, වානේ සංස්ථාවත් වෙනත් ආයතනත් අතර තරඟයක් ඇති නොවිය යුතු අතර ලංකාවට අවශ්‍ය භාණ්ඩ නිෂ්පාදනය කිරීමේ හා අලෙවි කිරීමේ තනි බලය හා අයිතිය මේ සංස්ථාවට තිබිය යුතුය කියා ඒ කොටසින් කියවෙනවා. තවදුරටත් මෙහෙම තිබෙනවා :

—“The State Hardware Corporation’s plans to produce agricultural implements do not affect the position (provided they do not propose to diversify into the rolling of rods, for instance ;)” —

ලෝහ භාණ්ඩ සංස්ථාව හා වානේ සංස්ථාව අතරත් තරඟයට භාණ්ඩ නිෂ්පාදනය කිරීම වැළැක්විය යුතු බවත් ඒ සංස්ථා දෙක අන්‍යෝන්‍ය සම්බන්ධයෙන් යුතුව ක්‍රියා කළයුතු බවත් මෙහි අවවාදයක් වශයෙන් සඳහන් වෙනවා. තවදුරටත් මෙහෙම කියනවා :

—“but at least one enterprise in the private sector plans to install sheet galvanizing plant which could detract from the Corporation’s profitability. We have assumed for present purposes, therefore, that this private sector proposal will not be given permission to proceed and that the market requirement for galvanized sheet will be met by the Steel Corporation.”

—දෙවන වර කියවීම

එහෙත් රත්තරන් පවුම් 20,000 ක් ගෙවා ලබාගත් මේ උපදෙස්වලට වඩා ඉහළින් බලපෑමක් වෛත්‍යලිංගම් කොම්පෑනියෙන් ඇති වුණා. මේ වෛත්‍යලිංගම් කොම්පෑනිය ජපන් කොම්පෑනි සමග සම්බන්ධකම් ඇතිව කටයුතු කරන කොම්පෑනියක්. ඊට සම්බන්ධ ජපන් කොම්පෑනි නම්, මරුබෙනි ලීඩා කොම්පෑනිය හා කවසකි ස්ටීල් කොම්පෑනියයි. වෛත්‍යලිංගම් සමාගමට බලය දී තිබෙනවා, මේ ජපන් කොම්පෑනි සමග එකතුවී ලංකාවට අවශ්‍ය ප්‍රමාණය මෙන් දෙගුණයක් ගැල්වනයිස් ෂීට්ස් නිෂ්පාදනය කර විකුණාගන්න. දැන් මේ රටේ නිෂ්පාදනය කරන රටලි හා ඇස්බෙස්ටෝස් සම්පූර්ණයෙන්ම නැති කර දැමීම සඳහා මේ සමාගමට ජපන් සමාගම් සමග එකතුව ගැල්වනයිස් ෂීට්ස් නිෂ්පාදනය කිරීමට ඉඩ දී තිබෙනවා. රජයේ උපදේශකයන් කියා තිබෙනවා, ජනසතු ව්‍යාපාරයක් වශයෙන් ලංකාවේ ඇති කර තිබෙන වානේ සංස්ථාවට මේ නිෂ්පාදනයේ තනි අයිතිය දිය යුතුයි කියා. මේකට හේතුව දූෂණය හා අල්ලසයි. කර්මාන්ත ඇමතිතුමාගේත්, අගමැතිවරයාගේත් පවුල්වල උදවිය අතර මේ කොම්පෑනි සමග සම්බන්ධකම් තිබෙනවාය කියන ප්‍රචාරයක් රටේ තිබෙන බව මට කියන්නට යුතුකමක් තිබෙනවා.

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

The hon. Member should not make an allegation of that nature except on a substantive Motion.

ගරු ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන (කර්මාන්ත හා සිවර ඇමති)

(கௌரவ டி. பி. ஆர். குணவர்தன—கைத் தொழில், கடற்ருழில் அமைச்சர்)

(The Hon. D. P. R. Gunawardena—Minister of Industries and Fisheries)

If you have any guts make an open allegation.

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

Order, please! The hon. Member cannot make an allegation of that nature except on a substantive

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා]

Motion. It is only fair that the Hon. Minister and the Hon. Prime Minister should be able to answer that allegation.

වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

There is widespread talk in the country that the monopoly of galvanized sheeting has been handed over to a private company in spite of the specific recommendations made by the Hon. Minister's own consultants whom he paid £20,000. The general impression in the country is that this is due to bribery and corruption in which the Hon. Prime Minister's family is concerned and—

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

Order, please! Our Standing Orders clearly lay down—and the hon. Member knows it—that a Member cannot make an allegation against a Minister unless he brings a substantive Motion of which he must give notice.

වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

I obey your Order, Sir, and withdraw any allegation against the Hon. Minister. But I make this statement that there is widespread talk in the country—

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

Order, please ! You cannot get over a Standing Order by saying, that there is widespread talk in the country. You are now repeating the allegation. You are always free to bring a substantive Motion against any one of the Ministers. Digitized by Nod

31. ஷேர்பன் பீயஸிங் மயா. (கமீன்த
 னா நிபர ஈமநிஸே பார்டிமென்து லேகலி)

(திரு. ம. ஷெல்ற்றன் ஐயசிங்க—கைத் தொழில், கடற்றொழில் அமைச்சரின் பாராளுமன்றக் காரியதரிசி)

(Mr. D. Shelton Jayasinghe—Parliamentary Secretary to the Minister of Industries and Fisheries)

You are happy now !

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

The hon. Member has withdrawn those remarks. And if the hon. Parliamentary Secretary wants to interrupt, he must get back to his seat.

தேவநாபாபாய சிங். பி. விநாயகம்

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි,
රජයේ සංස්ථාවලට යන කලදසාව ගැනයි
මා සදහන් කළේ. මෙම පොතෙහි සදහන්
කර ඇති—

සෙල්වන් ජයසිංහ මයා.

(திரு. செல்ற்றன் ஜயசிங்ஹ)

(Mr. Shelton Jayasinghe)

Is that your red book ?

වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

This is your book, the colour that your Minister has renounced.

ගරු ජේ. ආර්. පියවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Are you tabling that book?

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

The hon. Member read some extracts from it.

වෛද්‍යවාර්දය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(டாக்டர் எஸ். ஏ. விக்கிரமசிங்கம்)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

This is from your library. You can have it. You had better return it to the Library.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, පේස කර්මාන්ත ව්‍යාපාරය ගැන කථා කරන විට එය දියුණු කරලීම සඳහා මෙම රජය ක්‍රියා නොකරන බව පෙන්වා දෙන්න සිදු වී තිබෙනවා. තුල්හිරියේ විශාල පේශ කර්ම මධ්‍යස්ථානයක් ඉදි කරගෙන යනවා නම් විදේශීය ධනපතියන් සම්බන්ධ කර ගෙන, මෙම කර්මාන්තයට කොටස් කරුවන් කරගෙන පේස කර්මාන්ත මධ්‍යස්ථාන පිහිටුවන්නට, මෙම කමිත්තයට ඒ අයගේ බලපෑම ඇති කරවන්නට කටයුතු කරන්න කිසිම වුවමනාවක් නැති බව පෙන්වා දෙන්න කැමතියි. අවුරුදු පණහක පමණ කාලයක් තිස්සේ, විදේශිකයන්ට පවා කොටස් අයිති, වැල්ල වත්තේ විශාල පේසකර්ම මධ්‍යස්ථානයක් තිබෙනවා. වේයන්ගොඩ තවත් මධ්‍යස්ථානයක් තිබෙන අතර තුල්හිරියේ විශාල පේසකර්ම මධ්‍යස්ථානයක් ඉදි කිරීමට කටයුතු යොදාගෙන යනවා. ඒ අතරම පසු ගිය රජයේ අවසාන කාලයේදී නැගෙනහිර ජර්මන් ජනරජයෙන් ලැබුණු වාර්තාවක් තිබෙනවා. ඒ වාර්තාව මේ ඇමතිතුමාටත් ලැබෙන්නට ඇති. ඇති කරන ලද කොන්ත්‍රාත්තුව ක්‍රියාවේ යෙදීමට දැනට සිටින කර්මාන්ත ඇමතිතුමා ක්‍රියා කර ගෙන යනවා. මීට පෙර ඉන්දියාවෙන් ආ විශේෂඥයන්ගේ වාර්තාව අනුව ප්‍රජා තත්ත්වයදී ජර්මන් ජන රජයෙන් ආ විශේෂඥයන් පැහැදිලි වාර්තාවක් ලංකාවට භාර දී තිබෙනවා. ලංකාවේ පේස කර්මාන්තය දියුණු කොට, ලංකාව රෙදි වලින් සවයම්පෝෂිත කිරීමට වැඩ පිළිවෙල එම වාර්තාවෙන් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. දැනට 50,000 ක් පමණ වැඩ කරන, 2,000 ක් පමණ වූ අත් යන්ත්‍ර රෙදි වියන මධ්‍යස්ථානත්, බල වේග පේසකර්ම මධ්‍යස්ථානත් සම්බන්ධ කර උතුරේත්, දකුණේත්, නැගෙනහිරේත්, මැද රටත්

පේසකර්ම මධ්‍යස්ථාන පිහිටුවා ලංකාවට අවශ්‍ය රෙදි පිළි සම්පූර්ණයෙන් නිපදවීමට වැඩ පිළිවෙල ඒ වාර්තාවෙන් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, බිර්ලා නමැති කොම්පැනියක සම්බන්ධකම් ඇතිව රෙදි නිෂ්පාදනය සඳහා විශාල ප්ලාන්ටරියක් හොරණ හඳුන්වන යනවා. මෙම කොම්පැනියට ලංකාවට එන්න ආරාධනා කළේ මොන හේතුවක් නිසාද කියා මා අහන්නට කැමතියි. බිර්ලා කොම්පැනිය ඉන්දියාවේ ගෙන යන ව්‍යාපාරය පිළිබඳව “ලීන්ක්” නමැති වැදගත් සඟරාවක ලිපියක් පළ කර තිබෙනවා. ඒ කොම්පැනිය ඉන්දියාවේ කරන දූෂණ පිළිබඳව පරීක්ෂා කිරීමට කොමිෂියන් පත් කර තිබෙන බව එහි සඳහන් වෙනවා. ඒ ලිපියෙන් කොටසක් මා මේ කියවන්නේ :

“Extremely limited though it is in scope and coverage by reason of the terms of reference, the report of the Industrial Licensing Policy Enquiry Committee on certain allegations against the Birla group clearly establishes the need for a fuller and more comprehensive enquiry into the affairs of Birla House as long demanded by public opinion.

Of the five specific cases referred to it for preliminary investigation, the Committee by a mere examination of the official records made available to it has found that at least in one case, that of Hyderabad Asbestos Cement Products, Birlas expanded the capacity in violation of the original terms of the licence granted, and the expansion was subsequently regularised without any questions being asked. In another case, that of Rayon Grade Pulp, the Committee found that the “House of Birlas made definite efforts to obtain a monopolistic position in the industry.” In the third, that of Orient Paper Mill, it was found that adequate supervision of the negotiations between the Birlas and the EXIM Bank of the USA and of actual utilisation of capital goods imports against the foreign exchange secured was not exercised.”

Then they make a charge of sabotage. To continue :

“These case studies by the Licensing Committee thus give an inkling not only of the devious methods employed by Birlas to extend their business empire under a system of licensing but also of the collusion of the top bureaucracy with Big Business to protect and advance the latter’s interests.”

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[වෛද්‍යවාරිය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ]

මේ වාතාවේ කියන්නේ බිර්ලා කොමි පැනිය ඉන්දියාවේ ඉතාමත්ම භයානක ලෙස මංකොල්ල කෑ එකක් බවයි. එය ඉන්දියාවේ සාමාන්‍ය ජනතාවන් දන්නා කරුණක්. එහෙත් මේ කොමිපැනියට ලංකාවට ආරාධනා කර ගරු ඇමතිතුමාත් සහභාගි වී ගරු අගමැතිතුමාගේත් ආශීර්වාදය ඇතිව කොයි තරම් උත්සවාකාරයෙන් පිළිගැනීමේ උත්සවය පවත්වා පැක්ටරියට මුල්ගල තැබීමේ කටයුත්ත කළාද යන්න තමුන්තාන්සේ දන්නවා.

ගරු හිසු ප්‍රනාන්දු (වාණිජ හා වෙළඳ ඇමති)

(කෙළරාව හුග්‍රි බෙර්නාන්ඩෝ—වර්ත්තක, බියාපාර්‍ය අමෙස්සර්)

(The Hon. Hugh Fernando—Minister of Commerce and Trade)

The Birlas are firmly established in the Communist State of Kerala in India.

වෛද්‍යවාරිය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(ඩොක්ටර් எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

Communists are only nationals. They cannot prevent Birlas from operating as capitalists.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

ඒ තමයි, කොමියුනිස්ට් බිර්ලා.

වෛද්‍යවාරිය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(ඩොක්ටර් எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

දැනට බිර්ලා කොමිපැනියේ තිබෙන ප්‍රධාන බලය තමයි, මුදල් අතින් තිබෙන බලය. දැනට බිර්ලා කොමිපැනියේ තිබෙන විශාල බලය මුදල් අතින් තිබෙන සංවිධාන හා බැංකුයි. ඒ බැංකු ජනසතු කිරීමේ ව්‍යාපාරයට ජාතික සංගමයේ මහජන හිතෙහි විශාල කොටසකුත් සමග කොමියුනිස්ට් පක්ෂය විශාල ව්‍යාපාරයක් ගෙන යනවා. එසේ කරන්නේ විදේශ කොමිපැනින් සමග එක් වී ඒ රට සූරා කෑම නතර කරන්නයි. ඒ රටේ මහජනතාව සූරාකෑම නතර

—දෙවන වර කියවීම

කරන්නට ඔවුන් කටයුතු කරන විට මේ රටේ කරන්නේ කුමක්ද? මේ රටේ ඇමති වරුන් එක් වී මහජනයාට සේවය කරන වාය, ජාතික ව්‍යාපාර දියුණු කරනවාය කියා මේ රටේ ප්‍රධාන කර්මාන්තයක් වන, එමෙන්ම විශාල ව්‍යාපාරයක් හැටියට ගෙන යන්නට පුළුවන්, පුහුණු වූ විශේෂඥයින් සිටින, මුළු ලංකාවට අවශ්‍ය ප්‍රමාණය සැපයීමට පවා දියුණු කරන්නට පුළුවන්කම තිබෙන පේසකම්භින්නය සදහා මංකොල්ල කාරයින් හැටියට ඔප්පු වී සිටින විදේශ කොමිපැනිවලට ආරාධනා කර තවත් කොමි පැනියක් පිහිටුවන්නට ඇති වුවමනාව කුමක්ද? ලෝක බැංකුවෙහිත් මුදල් අරගෙන තවත් බලවේග පේසකර්ම මධ්‍යස්ථානයක් කොළඹ ඇති කර තිබෙනවා. මොකක්ද ඇති වුවමනාව? ලෝක බැංකුවෙන් මුදල් ගන්නට පුළුවන් නම් ඒ මුදල් යෙදවීමට අත්‍යාවශ්‍ය කර්මාන්ත රාශියක් තිබෙනවා. මුදල් නැතිකමයි දැනට තිබෙන්නේ. මේ රටේ විශාල වශයෙන් ජල විදුලිය පාවිච්චි කරන්නට බැරි වී තිබෙන්නේ ඇයි? “ට්‍රාන්ස්පෝර්මර්” “මෝටර්” ආදී එයට වුවමනා කරන යන්ත්‍ර නැති නිසයි. ඒ යන්ත්‍ර සෑදීමේ කර්මාන්ත ශාලාවක් ලංකාවේ ඇති වන්නට ඕනෑ. ලෝක බැංකුවෙන් ණයක් ගන්නට පුළුවන් නම් එවැනි දේකට යොදවන්නට බැරිද? ජාතික ව්‍යාපාරයක් ඇති කිරීමේ අවංක අදහසින් ක්‍රියා කරනවා නම් මේ රටට වුවමනා දේවලට ප්‍රමුඛස්ථානය දෙන්නට ඕනෑ.

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

රෙදි අවශ්‍ය නැද්ද?

වෛද්‍යවාරිය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(ඩොක්ටර් எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

පිට රටින් ආධාර නැතිව අපට අවශ්‍ය රෙදි වික දැන් අපට හදා ගන්නට පුළුවන්. පිටරට මංකොල්ලකාරයින් පිටි පොකට්කාරයින් නොගෙන්නුවාට මේ රට රෙදිවලින් සම්පූර්ණයෙන්ම ස්වයම්පෝෂිත කරන්නට දැනටම පුළුවන්කම තිබෙනවා. තවත් වැඩිපුර පෞද්ගලික අංශයට ඉඩ නොතබා, රජයේ ව්‍යාපාරත්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

වැල්ලවත්තේ “ස්පිනිං ඇන්ඩ් විවිං මිල්ස්” වැනි දැනට තිබෙන පොදු ගලික ආයතනත් සම්බන්ධ කර, එය ජාතික කර්මාන්තයක් කරන්නට ජර්මන් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ජන රජය සම්පූර්ණ වාර්තාවක් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. විශේෂයෙන්ම අත් කර්මාන්තයේ නියුක්ත 50,000 ක පමණ පිරිසට පහරක් නොවදින අන්දමට ඒ අයත් සම්බන්ධ කර ගෙන එය කරන්නට ඕනෑ. ඒ නිසා පොදුගලික බලවේග යන්ත්‍ර තහනම් කරන්නට ඕනෑ. මෙය ඉතාමත්ම දේශ ප්‍රේමී ක්‍රියාවක්. රටේ ඉතාමත්ම වැදගත් ව්‍යාපාරයක් විදේශීය කොම්පැනිකාරයින්ට පාවා දීම ඉතාම අසුභ ලක්ෂණයක්. මේ ආණ්ඩුවේ ප්‍රතිපත්තිය මේවායින් පෙනී යනවා. මේවා වහගන්නට කියන්නේ මොකක්ද? පළාත් පාලන ඇමතිතුමා බොහොම ලොකුටට කියනවා කොමියුනිස්ට් පක්ෂය අහන්නේ මොස්කව් එක කියන ඒවාය කියා. රටේ දියුණුවට රටේ ප්‍රයෝජනයට තමන්ම තීරණයක් අරගෙන යමක් කරන්න කොමියුනිස්ට් පක්ෂයට බැරිලු. ඔය විධියේ අවලාද නැත්නම් නින්දිත අපහාස කරන්නේ විදේශීය ධනාත්මකයන් සමග එක් වී රට පාවා දීමේ තමන්ගේ නින්දිත ක්‍රියා වහගන්නයි.

ගරු හිසු ප්‍රනාන්දු

(கௌரவ ஹிசு பெர்னாண்டோ)

(The Hon. Hugh Fernando)

ලංකා සමසමාජ පක්ෂයයි එහෙම කියන්නේ.

වෛද්‍යවාරිය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(டாக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

සමසමාජ පක්ෂයත් සමග මම ඒවා බේරා ගන්නම්. මට පුළුවන් තරම් දොස් කීවාට කමක් නැහැ, එය ආයුධයක් කරගෙන රට විකුණන්නේ නැත්නම්. මා විරුද්ධ වන්නේ රට විකුණමින් තමන් කරන නෝබිනාකම මට අපහාස කර වහ ගන්න හදන එකටයි. 1930 සිටම නොයෙක් දෙනා මට නොයෙක් විධියට අවනම්බු කර තිබෙනවා. අවුරුදු 40 ක දේශපාලන ජීවිතයේදී මා හොඳට බැණුම් අසා තිබෙනවා. ඒවා මට පුරුදුයි. “මේ කොමියුනිස්ට් දඬුවම් කරවියෙන් කඩා දමන්නට ඕනෑ” යයි ඩී.

එස්. සේනානායක, ඩී. බී. ජයතිලක වැනි උදවියත් ප්‍රකාශ කළා. එහෙත් එය කරන්නට බැරි වූ තැන “ජාති ජාතින් පොළඟකු වී අවුත් දුෂ්ට කරනවා” යයි ඩී. එස්. සේනානායක උත්තරයේ කීවා. කවුරුත් කොහොම කිව්වත් අද ලෝකයේ ජන ගහණයෙන් තුනෙන් එකකට වඩා කොමියුනිස්ට් ධර්මය පිළිගෙන තිබෙනවා. මට නොයෙක් දෙනා නොයෙක් විධියට අවනම්බු කර ඇතත්, අවලාද කියා ඇතත් මේ රට පාවා දීමට මා එකඟ වන්නේ නැහැ.

තවත් කාරණයක් කියන්නට ඕනෑ. විදේශීය කොම්පැනිකාරයන්ට මේ රටේ ජේෂ් කර්ම මධ්‍යස්ථාන ඇති කරන්නට ඉඩ දී ඊට පසුව කර්මාන්ත ඇමතිවරයා ප්‍රකාශයක් කර තිබෙනවා. ලංකාවේ ජේෂ් කර්ම සංවිධානය කර්මාන්ත ඇමතිවරයාගේ මාර්ගයෙන් කටයුතු කරන්නට යනවා යයි ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා. එහෙම නම් මේ බිර්ලා වැනි උදවිය ගෙන්වන්නේ මොකටද? ලෝක බැංකුවේ ආධාර ඇතිව ඥාතී ලාට කොම්පැනි හදන්නට ඉඩ දෙන්නේ මොකටද? ඒ අධිරාජ්‍යවාදී ධනපති කොටස්වලට මුල් බැස ගන්නට ඉඩ දෙන්නේ මොකටද?

“The Textile Corporation is the only public sector in the manufacturing industries. There is a large mill at Veyangoda..... The Corporation is now constructing a major integrated mill at Tullihiriya. The installation of two spinning and weaving mills at Minneriya and Ambalangoda is being considered by the Ministry of Industries.”

තව විශාල කර්මාන්ත හදන්නට යනවාලු. එහෙම නම් බිර්ලා වැනි උදවිය ගෙන්වන්නේ මොන එකකටද? ලෝක බැංකුවෙන් ණය ලබාගෙන සමහරුන්ට කොම්පැනි ව්‍යාපාර ගෙන යන්නට ඉඩ දෙන්නේ මොන එකකටද? ධනපතියන් සමග තිබෙන එකමුතුකම සම්බන්ධතාව මේකෙන් හොඳ හැටි පේනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, අත්‍යවශ්‍ය ආහාර මිළ වැඩි වීම—අර්තාපල් මිළ වැඩි වීම—සෙනක් බව ස්වදේශ කටයුතු පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමා කඹුරුපිටියට ගිය අවස්ථාවේදී ප්‍රකාශ කළා යයි මෙහිදී සඳහන් වුණා. අපේ ආහාර වගාව දියුණු

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[වෛද්‍යවාර්ෂ එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ]

කරන්නට පුළුවන් වී තිබෙන්නේ එසේ මිල වැඩි වීම නිසාය. මේ සම්බන්ධයෙන් එකක් කිව යුතුයි. බත, අපේ අත්‍යවශ්‍ය ධාන්‍ය ආහාරයයි. එහෙත් හාල් මිල අධික නිසා මේ රටේ විශාල පිරිසක් අද ඉතාමත් ම භයානක තත්ත්වයකට මුහුණ පා සිටි තවා. ආහාර මිල වැඩි වන්නට ඉඩ දෙන්නේ ආහාර වගාව වැඩි කිරීමට යයි මේ ආණ්ඩුව කියනවා. මිල වැඩි වන විට ආදායම වැඩි වෙනවාලු. ඒ නිසා ආහාර වගාව දියුණු වෙනවාලු. මෙය අධිරාජ්‍ය වාදීන්ගේ ප්‍රතිපත්තියක්; අධිරාජ්‍යවාදීන්ට වහල් වූ, ඔවුන්ගේ තර්ක පිළිගත් ධනේශ්වර ක්‍රමය පිළිගත් ප්‍රතිගාමී, මිලේච්ඡ ප්‍රතිපත්තියක්. රටක් ස්වයං පෝෂණය කරා ගෙන යන්නට ඕනෑ ජීවන තත්ත්වය උසස් කරන්නට ඕනෑ සාමාන්‍ය ජනතාවගේ ආදායම අනුව මිල යට ගත හැකි තත්ත්වයෙන් ආහාර මිල තියෙන්නට ඕනෑ. එහෙත් මේ ප්‍රතිපත්තිය ධනපති ලෝකය පිළිගන්නේ නැ. ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදය ලෝකයේ පොහොසත්ම රටයි; බලවත්ම රටයි. එහෙත් තව පික කලක් ඇතුළත අමෙරිකාව විශ්වතාමයේදී සම්පූර්ණයෙන් පරාජය වෙනවා සිතුවෙයි. ඒ අනුව බලන විට නම් තමුත්තාන්සේලා අමෙරිකාවට කොයි තරම් කන් ඇද්දත් ඒ තරම් පලදායක තත්ත්වයක් ඇති වන්නේ නැහැ. අමෙරිකාවේ ආක්‍රමණය වැඩි කල් යන්නට මත්තෙන් නැත්තටම නැති වෙනවා. එම නිසා තවදුරටත් වොෂින්ටනයේ පිහිට ලබා ගන්නට තමුත්තාන්සේලාව පුළුවන් කමක් ලැබෙන්නේ නැහැ.

ගරු සු. බී. වත්තිනායක (මුදල් ඇමති)

(கௌரவ டி. பி. வண்ணிநாயக்க—நிதி அமைச்சர்)

(The Hon. U. B. Wanninayake—Minister of Finance)

හදට යන්න පුළුවනි.

වෛද්‍යවාර්ෂ එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(டாக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்க)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

දැනට ලෝකයේ පොහොසත්ම රට ඇමෙරිකාවයි. තමුත්තාන්සේලාගේ දෙවියෝත් අමෙරිකාවයි. ලෝක බැංකුවට සම්පූර්ණයෙන් බලපෑම් කරන්නේත් අමෙරිකාවේ ධනවතුන්. ඒ තරම් බලවත්, ධන

වත් අමෙරිකාවෙන් කෝටි 2½ ක් පමණ වන පිරිසක් මන්දපෝෂණයෙන් පෙළෙනවා. එක් කෝටියක් හැමදාමත් රුට සාගින්නේ පසු වෙනවා. තවත් කෝටි 3½ ක පිරිසක් ජීවත් වන්නේ මනුෂ්‍යයන්ට වුවමනා ආහාර ගන්නේ නැතිවයි. සෝවියට් දේශයේත්, අමෙරිකාවෙන් ජනගහණය එක සමානයි. මේ රටවල් දෙකේම නිෂ්පාදනය කරන තිරිඟු ප්‍රමාණයත් එක සමානයි. එහෙත් අමෙරිකාවේ නිෂ්පාදනය වන තිරිඟුවලින් හරි අඩක් පමණ වෙනත් රටවලට විකුණනවා. ඉතිරි අඩ අස්වැන්න නෙළා ගත් හැටියේම ගබඩා කර වැඩි මිලට විකුණනවා. එම නිසායි, විශේෂයෙන්ම කෝටි 2½ ක් පමණ වන පිරිසක් මන්දපෝෂණයෙන් පෙළෙන්නේ. මිල අධික තිරිඟු පිටි ගන්නට ඔවුන්ට කොහෙන්ම පුළුවන්කමක් නැහැ. වැඩි පොළියට දෙන ණයක් වශයෙන් අර ඉතිරි තිරිඟු පිටරටවලට දෙන අතර, එමඟින් නොයෙකුත් බලපෑම් කරන්නටත් අමෙරිකාව අමතක කරන්නේ නැහැ. එහෙත් අමෙරිකාවේ නිෂ්පාදනය කරන ප්‍රමාණයම නිෂ්පාදනය කරන සෝවියට් දේශය තිරිඟු අවුත්සයක්වත් පිටරටයවන්නේ නැහැ. ඔවුන් ඒ විධියට මුළු තිරිඟු ප්‍රමාණයම රට තුළ රඳවා ගන්නේ, රටවැසියන්ගේ ප්‍රයෝජනය සඳහා ඒවා අඩු මිලට දිය යුතු නිසායි. මනුෂ්‍යයන්ගේ මූලික අවශ්‍යතාවන් පිරිමැසීම රජයක පරම යුතුකමක්. තමුත්තාන්සේලා හාල් සේරු වක් කැපුවේත් අමෙරිකාවේ ප්‍රතිපත්තිය පිළිගැනීම නිසායි. මිනිහකුට හාල් සේරුවකින් සතියක් ජීවත් වන්නට බැරි බව තමුත්තාන්සේලාම පිළිගන්නවා ඇති. අනෙක් හාල් සේරුව ගැනීම සඳහා රුපියල් 1.50 ක් නැත්නම් 1.40 ක් වියදම් කරන්නට ඔවුන්ට සිදු වී තිබෙනවා.

තමුත්තාන්සේලා කල්පනා කරන අන්දමට, ඉදිරිපත් කරන සංඛ්‍යා ලේඛන අනුව බැලුවත් මහජනතාවට වුවමනා හාල් ප්‍රමාණය ලැබෙන්නේ නැහැ. මෙවර හාල් වොන් 9,00,000 ක් නිෂ්පාදනය කර තිබෙනවා යයි තමුත්තාන්සේලා කියනවා. පිටරටින් ගෙන්වන හාල් හා පිටි ප්‍රමාණයත් එකතු කළාම මහජනයාගේ ධාන්‍ය ආහාරය සඳහා ඇත්තේ වොන් 14,94,000 ක් පමණයි. මේ සංඛ්‍යා ලේඛන නිවැරදි යයි මා

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

පිළිගන්නේ නැහැ. හාල් වෙන් 9,00,000ක් මේ රටේ නිෂ්පාදනය කර තිබෙනවා යයි කියන්නේ කොහොමද? කෙත් යායක ඉතාමත් සරු කොටසින් ගොයමක් ගෙන එහි ඇති වී ඇට ගණන් කොට මුළු කෙත් යායේ මෙපමණ ගොයම් ගස් ගණනක් ඇතැයි සිතා ඒ ගණනින් වැඩි කිරීමෙනුයි, මේ සංඛ්‍යා ලේඛන හදා තිබෙන්නේ. වැරදි සංඛ්‍යා ලේඛන අනුව වුවත්, මෙරට නිෂ්පාදනය කරනවාය කියන හාල් ප්‍රමාණය සහ පිටරටින් ගෙන්වන හාල් හා පිටි ප්‍රමාණය ගෙන එකතු කර බැලුවත් තිබෙන්නේ වෙන් 14,94,000 ක් පමණයි. විශේෂඥයන්ගේ මිම් අනුව ලංකාවට හාල් සහ පිටි වෙන් ලක්ෂ 1,660ක් එක් අවුරුද්දකට වුවමනා කරනවා. එක් කෙනාට අවුරුද්දකට හාල් සේරු 114කුත්, පිටි රාත්තල් 82 කුත් වුවමනාය යන පදනම උඩයි ඒ ප්‍රමාණය තීරණය කර ඇත්තේ. එහෙත් මේ ආණ්ඩුව ප්‍රමිත පෙන්වන නිෂ්පාදන ප්‍රමාණයන් අනුවත් මුළු නිෂ්පාදනය හැටියට වැටෙන්නේ වෙන් 14,94,000ක් පමණයි. එතකොට වෙන් 1,60,000ක් පමණ හිඟයි. මේ හිඟය වුවමනා වෙන්ම ඇති කරන ලද්දකැයි මම කියනවා. හේතුව කුමක්ද? මිල වැඩි කරන්නට වෙන හේතුවක් නැහැ. වුවමනා තරම් හාල් තැනි වුණාම වෙළෙඳ පොළේ හාල් මිල වැඩි වෙනවා. සහතික මිල ක්‍රමය යටතේ වී බුසලකට රු. 14ක් දෙන නමුත් ඊට වඩා රුපියල් දෙක තුනක් වුවත් ගෙවා වී ගන්නට මිනිසුන් පෙළඹෙනවා. හාල්වල මිල වැඩි වන්නට හේතුව එයයි. එය ධනපති ක්‍රමයේ උපක්‍රමයක්. මිල වැඩි වෙනවා; ආදායම වැඩි වෙනවා. ඒ නිසා මිල වැඩි වීමේ රහස හොඳට අවබෝධ කර ගන්නට ඕනැ. මිල වැඩි වන බව ඇත්තක් වුවත් මෙවැනි හිඟයක් ඇති කර තිබීමයි සමාජ විරෝධී ක්‍රියාව; ක්‍රිමිනල් අපරාධය. අවුරුද්දකට වුවමනා කරන මූලික ආහාර ප්‍රමාණය ලැබෙන්නේ නැහැ; එය අඩු කර තිබෙනවා.

ගරු හිසු ප්‍රනාන්දු

(කෙනරා ඛුලු පෙරිත්‍රාණ්ඩො)

(The Hon. Hugh Fernando)

රුසියාවේ තේ පෙට්ටිවල මිලත්, සිමෙන්තිවල මිලත් වැඩියි.

—දෙවන වර කියවීම

වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

සිමෙන්ති ගැන නොවෙයි මම දැන් මේ කථා කරන්නේ. මගේ කථාව දැන් ආහාර ගැනයි. නොදන්නා මළ ඉලව්වක් ගැන කථා කරන්නේ මොනවටද? රුසියාව ගැන, සිමෙන්ති ගැන, අදින්තේ දැන් මොනවටද, ආහාර ගැන කථා කරන විට? සිමෙන්ති කන එකක් යැ.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

රුසියාවේ සිමෙන්ති ගෙන්වන්න එපා, තේ පෙට්ටි ගෙන්වන්න එපා.

වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, කෘතීම රෙදි හදන සමහර මුදලාලිලා මේ ආණ්ඩුවේ වැඩ පිළිවෙළ අනුව සියේට 400ක් ලාභ ලබනවා. ලංකාවේ අද බිලක් මාර්කට්කාරයේ විශාල වශයෙන් සිටිනවා. ආහාර වගාව වැඩි වුණාය කිව්වත්, ගොවියාගේ තත්ත්වය කුමක්දැයි නමුත්තාත්සේ දන්නවා. කුඹුරු නීතියේ හැටියට බුසල් 32කට වැඩි අස්වැන් නක් ලැබුණාම වැඩි කොටස සම්පූර්ණයෙන්ම ගොවියාට යන්න ඕනැ. බොහෝ පළාත්වල ඒ ආකාරයට කෙරෙන්නේ නැහැ. අස්වැන්න බුසල් හතළිහක් තිබුණොත් තමන්ගේ පංගුව හැටියට අයිති කාරයාට ලැබිය යුත්තේ ඉස්සර නීතියේ හැටියට බුසල් අටක් වුවත්, දහයක් ගන්නවා. නිෂ්පාදනය බුසල් 80ක් නම් අයිති කාරයා 20ක් ගන්නවා. අයිතිකාරයා ශතයක්වත් වියදම් කරලා නැහැ. පෝර සඳහා වත්, කෘමිනාශක බෙහෙත් සඳහා වත් අයිතිකාරයා ශතයක්වත් වියදම් කරන්නේ නැහැ. එහෙත් ගොවියාට රුපියල් 600ක් පමණ වියදම් වෙනවා. ඒ නිසා, ආහාර වගාවෙන් දළ ජාතික ධනය වැඩි වුණාය කිව්වත් එහි නියම ප්‍රයෝජනය යන්නේ විශාල ධනපතියන්ටත්, ඉඩම් හිමියන්ටත් මිස සාමාන්‍ය ජනයාට නොවෙයි. මිල වැඩිවීම නිසා සාමාන්‍ය ජනතාවට ප්‍රයෝජනයක් ලැබී නැති බව ඒ නිසා පිළිගන්නට ඕනැ. ජීවන වියදම

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[වෛද්‍යවාර්ෂය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ]

ඉහළයාම හේතුකොටගෙන සාමාන්‍ය ජනතාවට ඉමහත් අමාරු තත්ත්වයකට මුහුණ පාන්නට සිදු වී තිබෙනවා. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ලංකාවේ ලුමයින් වැඩි දෙනෙක් මන්ද පෝෂණයෙන් පෙළෙනවා. පාඨශාලාවන්හි පරීක්ෂණ සඳහා යන වෛද්‍යවරුන් විසින් පවා වාර්තා කර තිබෙනවා, එන්න එන්නම මන්දපෝෂණයෙන් පෙළෙන ලමුන්ගේ සංඛ්‍යාව වැඩි වී තිබෙන බව. තමුන්නාන් සේලා නියම පිළිවෙළක් අනුව රට දියුණු කර නොමැති නිසාම එසේ වී තිබෙන්නේ. රට නියම වැඩ පිළිවෙළක් අනුව දියුණු වී තිබෙනවා නම්, රටේ දුප්පත් කම අඩු වී තිබෙනවා නම් එවැනි තත්ත්වයක් ඇති වන්නේ නැහැ. එම නිසාම මේ රටේ විදේශීය කොමිෂනරියන් ප්‍රමුඛ විශාල ධනවතුන්ට පමණක් දියුණුව සැලසී තිබෙන බව මා කියන්නේ.

ගරු කර්මාන්ත ඇමතිතුමාට එක් කාරණයක් මතක් කරන්නට කැමතියි. ටයර් කර්මාන්ත ශාලාවෙහි සහ පිටි කර්මාන්ත ශාලාවෙහි නිෂ්පාදන කටයුතු භයානක ලෙස පහත වැටී තිබෙනවා. ඒවායේ කටයුතු නියම පිළිවෙළට කරන්නට බැරි වී තිබෙන්නේ නොයෙකුත් අන්දමේ දූෂණ ක්‍රියා පවතින හෙයිනුයි. රටට වැදගත් වන මෙවැනි ප්‍රධාන කර්මාන්ත අඩු පණ කිරීමේ සහ කඩාකප්පල් කිරීමේ වැඩ කටයුතු මැඩපවත්වන්නට නොහැකි වී තිබෙන්නේ නියම පාලනයක් නැති නිසායි.

අවසාන වශයෙන් අධ්‍යාපන ඇමතිතුමාගේ අංශය පිළිබඳව වචනයක් කිව යුතුයි. අද සියවස උළෙල සම්බන්ධව සහ අධ්‍යාපන කටයුතු සම්බන්ධව විශාල උද්ඝෝෂණයක් පවතිනවා. මා ඒවා ගැන කියන්නට යන්නේ නැහැ. එක් තරු කාරණයක් පමණක් සඳහන් කරනවා. එක්තරා විදුහල්පතිවරයෙක් පාඨශාලා ශිෂ්‍යයන්ගේ පාලන කටයුතු නොදන්නා අයුරින් වැඩ කරගෙන යාම ගැන සහ ඔහුගේ වැරදි ක්‍රියා ගැන පසුගිය දිනෙක පාර්ලිමේන්තුවේදී මා ප්‍රශ්න කරන්නට යෙදුණා. ඒ ගැන ක්‍රියා කරන බව එදින අධ්‍යාපන ඇමතිතුමාගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්වරයා ප්‍රකාශ කළා.

එහෙත් එම ප්‍රකාශය නියම පිළිවෙළට ක්‍රියාවේ යෙදුවේ නැති නිසා සිදුවූයේ කුමක්ද? ඒ පිළිබඳව මා මෙහිදී කළ විස්තරයන් වැරදි වන්නට පුළුවන්යයි සිතාගෙන හෝ වේවා, එසේ නැතිනම් එම ගුරුවරයා ප්‍රවේසම් කර ගැනීමේ චේතනාව උඩ වේවා, එක්තරා පිළිවෙළකට එම පාඨශාලාවෙහි පරීක්ෂණයක් පවත්වා තිබෙනවා. එම පරීක්ෂණ වාර්තාවෙහි මෙසේ සඳහන් වෙනවා :

“18.6.69 : මෙදින අනියමින් පරීක්ෂක කණ්ඩායමක් උතුරු මාලිම්බඩ මහා විද්‍යාලයට පැමිණියා.”

මා චෝදනාව ඉදිරිපත් කළේ උතුරු මාලිම්බඩ විද්‍යාලයේ මුල් ගුරුවරයා ගැනයි.

“මෙදින අධ්‍යාපන උපදෙශක හා මණ්ඩලික අධ්‍යාපන නිලධාරීන් 3 දෙනෙකු සමග පරීක්ෂණයට පැමිණියා. විදුහල්පතිගේ කියමන අනුව පන්තිවල ඉගැන්වීම සඳහා අවශ්‍ය දින සටහන් පිළියෙල කිරීමේ පුරුද්දක් මෙම පාසලේ නැති බව දැනගනිමි. මෙවැනි තත්ත්වයක් ඇති එකම පාසල මෙය වීමට බැරි නැත.”

ගරු වන්නිනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)
(The Hon. Wanninayake)
කාගෙද වාර්තාව?

වෛද්‍යවාර්ෂය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(டொக்டர் எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்கம்)
(Dr. S. A. Wickremasinghe)

හදිසි පරීක්ෂණයක් පැවැත්වූ පරීක්ෂක මණ්ඩලයේ වාර්තාවයි. මා ඊට සහභාගි වූවන්ගේ නම් කියවන්නම්.

“...මාතර අධ්‍යාපන කාර්යාලයේ ප්‍රධාන අධ්‍යාපන නිලධාරී පැවරීන් වර්ණකුල මහතාගේ ප්‍රධානත්වයෙන් කාර්යාලීය මණ්ඩලික අධ්‍යාපන නිලධාරී වී. එච්. පියසේන, මාතර, හක්මන හා කඹුරුපිටිය මණ්ඩලවල පරීක්ෂක මහත්වරුද පැමිණියහ.”

ගරු වන්නිනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)
(The Hon. Wanninayake)

එම වාර්තාවේ කොපියක් මන්ත්‍රීතුමාටත් එය තිබෙනවාද?

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ

(கௌரவ எஸ். ஏ. விக்ரமசிங்ஹ)

(Dr. S. A. Wickremasinghe)

විද්‍යාලයේ ලොග් පොතේ ලියා තිබෙන වාර්තාවෙන් එය පෙනුවා. එහි ලියා තිබෙනවා මෙහෙම දෙයක් :

“...මෙවැනි තත්ත්වයක් ඇති එකම පාසල මෙය විමට බැරි නැත...”

මෙවැනි තත්ත්වයක් ඇති ලංකාවේ එකම පාසල මෙය විය හැකි බවයි කියන්නේ. මේ පිළිබඳව ක්‍රියා කරන්නායි මා ගැන ඇමතිතුමාට කිව්වා. මගේ කීම විශ්වාස නොකර ඒ ගැන විභාග කරන්නට පරීක්ෂක පිරිසක් යැව්වා. එම නිලධාරීන් ඒ වාර්තාව විද්‍යාලීය ලොග් පොතේ සඳහන් කර තිබෙනවා. අධ්‍යාපනය කෙරෙන අන්දම පිළිබඳව මෙම කරුණ සඳහන් කළාම සැහේයයි මා සිතනවා. දේශපාලන වශයෙන් අයුතු බලපෑම් කරන්නට වුවමනා වන විට පාසා ශාලා ශිෂ්‍යයන් ගැන කිසිම අනුකම්පාවක් නැති අන්දමට කටයුතු කරන අන්දම මෙම කරුණයෙන් ඔප්පු වන බව මතක් කරමින් මගේ කතාව අවසාන කරනවා.

අ. හා. 6

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

The Hon. Deputy Chairman of Committees will now take the Chair.

අනතුරුව නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා මූලාසනයෙන් ඉවත් වූයෙන්, කාරකසභා නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමා [ජී. ජේ. පාරිස් පෙරේරා මහ.] මූලාසනාරූඪ විය.

அதன் பிறகு, உப சபாநாயகர் அவர்கள் அக்கிரா சனத்தினின்று நீங்கவே, குழுக்களின் உப அக்கிராசனார் அவர்கள் [திரு. ஜி. ஜே. பாரிஸ் பெரேரா] தலைமை தாங்கினார்கள்.

Whereupon Mr. DEPUTY SPEAKER left the Chair, and Mr. DEPUTY CHAIRMAN OF COMMITTEES [Mr. G. J. PARIS PERERA] took the Chair.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මහ.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

Mr. Deputy Chairman, so many ex-Finance Ministers have already expressed their views in regard to this

Budget that I think you will permit me on this occasion not to speak so much on the Budget speech of the Hon. Minister of Finance as on the Budget speeches of the ex-Finance Ministers. I refer particularly to my Hon. Friend the Minister of State and to my good friend the Hon. Minister who has done a lot of research work in finance since he ceased to be Minister of Finance.

On this occasion I cannot help thinking that the Hon. Minister of Finance deserves our sympathy. He does indeed. On earlier occasions I have had occasion to refer to his grey suit, to the very smart speeches he has made, to the technical excellence of his language, and to the consummate good humour with which he concludes the Debate on every single occasion.

On this occasion I cannot help thinking that he reminds me a lot of a song which is I think rather popular at the moment as sung by Mignonne of the Jetliners. I refer to "Puppet on a String".

The Hon. Minister on this occasion has said his lines well. But the Minister of State has made it plain that he did have the same feeling that the Hon. Minister performed in much the same way that a marionette performs. He bemoaned the fact that Ministers of the Government are totally unaware of what is happening in government departments and government corporations under them, that Parliamentary control and Cabinet control have ceased to exist, that we are living in an age of complete bureaucratic authority, without any possibility of Ministers or Members of Parliament, who are ultimately the repositories of the people's powers, being able to express any worthwhile opinion on shaping events.

Of course, we have heard many things in this Budget. We have heard Government members representing various constituencies, including Mr. George Kotelawala, the hon. Member of the Supreme Court, representing his constituency, telling us what

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70 :

—දෙවන වර කියවීම

[එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.]

they thought of the Budget. But, ultimately, when you go down to it you do get the strange feeling that neither the Government nor the Opposition seems to have the normal vitality which is usual especially on the eve of a general election.

Of course, Government Members have said, "We are quite certain we are going to win the election." And we of the Opposition have expressed the same view with perhaps a little more confidence and perhaps with justification. But it strikes me that the Hon. Minister of State is probably right in saying, "Whatever our confidence may be, depending on the confidence we have in our voters, the fact remains that, looking at this Budget, no one on the Government side has a clue as to whether we are making any progress on the economic field."

The Hon. Minister of State started by telling us that when they first assumed office in 1965 as a Government they were confronted with a sick and dying patient. The patient, as far as I could see, was gasping for breath; blood transfusions were required, oxygen was needed.—[Inter-ruption]. I do not know what group of blood, but presumably it was not blue blood or red blood that was required but green blood for the gangrenous patient. And, having received this infusion, it strikes me that the patient is still receiving the intravenous drip day by day, the drip of foreign aid from the World Bank and other sources. That seems to be the only thing that is keeping the patient alive, breathing as best he can, but the patient seems to be quite immobilized, incapable of moving any way.

It seems to me that the economics of this Budget is really the economics of your own survival and that of the economy. I have never yet heard a Minister of Finance and the Members of Parliament who support him, stand up in this House and say, "the greatest achievement we have got is

that our Minister of Finance has presented five budgets; this is marvellous." Of course, it is the task of a Minister of Finance to present a budget and the easiest way to survive is to do nothing. If you do nothing, if you make no attempt to deal with problems, you will never run into trouble.

You have, I think, produced in this year an unbridged deficit of Rs. 84 million.

ශ්‍රී මන්ත්‍රීනායක

(කෙළරඹ වන්නිනායක)

(The Hon. Wanninayake)

That is not doing nothing!

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.

(ති. ආ. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

There is nothing wrong with that. It is perfectly all right. I introduced the rice cut in 1962 to produce Rs. 24 million. There was no great problem in leaving that unbridged. If I really believed that all I wanted to do was to survive, I would have known that it is necessary for a Minister of Finance to know how to present budgets in order to survive. If survival is the object of politics, then the sooner we get rid of false notions and conceptions of that type, the better it will be for every single Member of this House. Indeed, it is a tragedy for politics and politicians in this country that we seem to be far more concerned with our own survival than with tackling problems of this country and dealing with problems which require urgent solutions.

Certainly, it is not in our province to smirk and pat ourselves on the back and say, "We are here still." If we have a right to be here let it be said that the only right which we claim is the right that we have done something for our country in this House, that there are positive gains to be shown. If survival is all we want, then I say it is about time that we thought again, because the people will not allow you to survive on that simple basis.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70 :

—දෙවන වර කියවීම

In the 'hold on' operation the Hon. Minister of State talks about, he has certainly held his own. He bemoans the fact that there are only a few Ministers in this House. There should be 30 or 40 Ministers, says the Minister of State. Then they will all be given Cabinet status. Why cannot you have a separate Minister for textiles, a separate Minister for hotels, a separate Minister for tourism, a separate Minister for each of the wild animals in the Zoo?—[*Interruption*]. But, ultimately, it is a remarkable thing that this Government does not even know how to make use of the Ministers they have in the Cabinet, including the Hon. Minister of State. What is the use of proliferating? Whether he sits in the Cabinet and sulks, or sits outside the Cabinet and sulks, he is probably the one man in this whole Government who has a clue as to what can be done in the present situation, but he does not care to share his knowledge.—[*Interruption*]. It is perfectly plain, if you read his Budget speech, that his criticisms are possibly more potent and damning, in their effect, of the efforts of the Hon. Minister of Finance than it could have been if he had sat with us on this side in the Opposition.

He tells you in plain language that this Government does not know what it is doing; that this Government has absolutely no control over financial expenditures. He talks of four budgets of which one has been presented in this House and the other three kept hidden away. He has not been able to push his nose into them, he has not had a chance to look at them, he does not know what the foreign exchange situation is going to be, what the forecasts are, and he tells you that all this is being done

behind the scenes, in the rarified atmosphere of the Central Bank, a monster of his own creation when he was Minister of Finance, under the Monetary Law Act.

Now that monster, residing in a many-storeyed building, has developed tentacles that have crept into every sphere of government finance. It is completely out of control and this juggernaut is the manipulator, the man who is pulling the strings, behind the puppet who stands before this House and performs the role of a marionette!

රු. වන්නිනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

Why did you not destroy it in your time?

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

I will come to that. And I can assure you, I tried. In the many things that I have tried I have never checked my endeavour to do what is right. It makes no difference to me whether I am here or not. My survival has never been the basis of my politics.

If any of you think that the positions you hold today are permanent, you are thinking wrong. You are there only because the people had confidence in you for a short space of time because they thought you would do something for them. I think the Hon. U. B. Wanninayake is ever conscious of that, and that is perhaps one of the reasons for his charm. I think there is no question about it. He has no illusions, but he had no choice; he has no alternatives. He has no means of coming to grips with the monster in the ivory tower. He does not attempt to deal with it. He is content to leave it there, manipulate things as best he can, and put up, if I may say so, a jolly good show here,

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70 :

[ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.]

which I think even marionettes would approve of. They will admit him into the company of Mignonne and the Jetliners at once to swing with them ; they may even record him on a long-playing record.

What precisely are we doing ? We are supposed to be dissecting the Budget. When you first got elected in 1965, every one of you had very good ideas in regard to how the economy should be set right after five S. L. F. P Finance Ministers had had a hand in it and tried to do something. You felt that every one of us has done a rotten job of it. I shall concede that my efforts were unsuccessful, although it seems that you have proved me right in at least one or two matters, and that the very persons who were my critics—I refer particularly to the Minister of Commerce and Trade and my good Friend the new hon. Member for Balapitiya (Mr. Lakshman de Silva)—seem to have found that they owe their present seats to the very proposal in regard to which they thought they had scored a signal victory over me.

රු ටීසු ප්‍රනාන්දු

(කෙළරව හුග්‍රි පෙරේරා)

(The Hon. Hugh Fernando)

On different grounds.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිරු. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

I remember the grounds as stated by the Hon. Minister. I have not forgotten the grounds on which he acted. It was basically sympathy for the poor man who could not survive without half a measure of rice per week. The Hon. Minister is the person who will now have to admit that his own victory at the by-election has proved how wrong he was in 1962. The election of the hon. Member for Balapitiya proves whether the steps taken then were right or wrong, but I am not interested in that—I was never interested in politics of survival. As far as I am concerned, if you

believe that something must be done in the interest of your country, then for God's sake do it. I am not averse to using the name of God in Parliament, unlike the Hon. Minister of State who was very sanctimonious about it. His trouble was "Man proposes, God disposes," but what he did not tell us was that what J. R. proposes Dudley disposes. That is half the problem here. If only this Government can make up its mind to be honest with itself ! He says, "We have tried to do everything that the S.L.F.P. did. The Mahadeva Committee proposed that the State should take over the import of five or six important food commodities—onions, chillies, potatoes, Maldive fish, dhal, rice, sugar." He says, "We have done all that." May I remind the Hon. Minister of State that it was not you who did it ?

රු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Some of them.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිරු. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

Every single one of these was already there. A warehouse for the import of chillies was already being erected in 1964 on the banks of the Beira Lake near Vauxhall Street, in case you do not know. Yes, I agree that the first importations were made by you, but the decision to do all these things was taken long before your time.

Take dried fish. There was my good Friend the hon. Member for Kolonnawa (Mr. Ilangaratne) who opened this Debate. You remember how you criticized him and said, "How this dried fish stinks !" Of course, we have not come across the sweet-smelling varieties yet. You have not imported them so far. Yours smell worse than Bombay ducks. The Hon. Minister of State says, "All these things have been done. You can see how socialist we are. There is nothing left to nationalize. We have nationalized the lot. Governments

in Ceylon have nationalized everything. Bus transport has been nationalized; the port has been nationalized; all the commodities are nationalized. Of course, land we cannot nationalize. Maybe too many are affected by this. After all, most of these people are smallholders of tea, rubber and coconut." The Hon. Minister of State says, "How can we nationalize the land of these smallholders?" He forgets the fact that not all of them are smallholders. We do not know how many smallholders are there in this House, because a declaration of assets has not been made yet.

Why do you require legislation for that? If you and I are sincere, what is there to stop us from declaring our assets tomorrow? Are you willing to do that? I am. To whom have you declared them? My point is that if you are sincere in what you are saying, I am willing to declare them here and now on the Floor of this House. I am not trying to prove that I am more sanctimonious and honest than any one of you. I am willing to do it straightway. And I am prepared to do it tomorrow. And I throw an open challenge to all of you. I said this in the Throne Speech Debate in winding up. A number of Members of Parliament have also said so. We do not need to promulgate legislation.

And here we find the Hon. Minister of State saying, "We cannot nationalize land. It affects too many smallholders." Let us see how small our smallholders are by declaring our assets. Why are we against that? What is there to prevent any hon. Member from declaring his assets when he first became a Member of Parliament and the assets he has now? It is amazing how changes take place. Members get elected with a burning desire to serve the country, but the corrupting influence of this place is strange. Little by little the purpose of being a Member of Parliament seems in some ways to erode. The deadness of the bureaucracy prevents any effective action being taken.

Are any of you on that side of the House really satisfied with the present situation in regard to unemployment? Do you think any Member on this side of the House is satisfied now? I do not think it is much of an argument to say that one or the other of us did not tackle the problem satisfactorily. I shall concede straightway that I am not satisfied with the performance of the S.L.F.P. on this matter. I am not saying this in order to score a cheap point over you or to point out your failures. The fact is that we failed, and the fact is that you also have failed. And the fact remains that the problem has magnified and grown over the last few years. It is certainly much worse than it was then, though not in consequence of any special fault of yours. Problems tend to grow in size if they are not tackled.

Then what does it mean? We find the strangest answers being given. We find the funniest arguments being put forward by my Friend the Hon. Minister of Scientific Research and Housing, a former Minister of Finance. Having studied the question, he says, "You know, it is true we are unable to give rice meals in hospitals, but our economy is absolutely buoyant." The economy is growing magnificently—8 per cent per year. We are overtaking the rate of growth of West Germany—8 per cent Gross National Product per year. Thanks to his scientific research, we stand in the front ranks with West Germany!

But we still cannot afford to give our patients in hospital a meal of rice. How does this happen? The Hon. Minister of Scientific Research says, "Well, fortunately I have the data to do scientific research on this subject because I was once upon a time a Minister of Health." And what does he tell you? He comes to this strange conclusion. He says, "Well, you know, in the Ragama Wards, the wards that have recently been renumbered from 29 to 41 I think, many people only come there for two or three days to get their illnesses cured. They do not bring their rice ration

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.]

books with them. So their objective in coming is not to eat rice; their objective is to get cured." I would like to quote his exact words on this matter because it is very remarkable the way he approaches the whole question. He speaks on the question of rice needs in hospitals after his research, and this is what he says:

"Consider, for instance, the General Hospital at Colombo. How long does a patient stay in this hospital? There is the ward popularly known as the 'Ragama Ward' wards No. 29 and so on; now they are numbered 41 to 50. In these wards a patient does not stay for more than four days. Once his fever is gone he leaves"—

No wonder he leaves! Probably he is very hungry.

—"He does not come and wait there to eat rice. The only patients who benefit by these donations of rice are those in outstation hospitals....."—[OFFICIAL REPORT, 14th August 1969; Vol. 86, cc. 627-8.]

In other words, the people in the Colombo Hospital do not benefit by donations of rice.

I think if you have to appoint a Minister of Scientific Research you must really appoint a better scientist than this. In these days when you are going to the moon, in these days when science is moving ahead, it does seem to me that the Hon. Minister as a sick man should have been retained in the Ministry of Health.

Mr. Chairman, just how foolish can one be? If we are honest with ourselves can we say that the economy is growing? I would like to tell you something about how the growth rate of 8 per cent came about in the Gross National Product. I know something about this because I was once upon a time a Minister of Finance myself. I was always interested to know how these things are worked out. I am a little sceptical and I do think that as a lawyer one should not believe everything that one is told, least of all by bureaucrats.

රේ. ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන

(කෙළරව ම. ඒ. ආර්. ගුණවර්ධන)

(The Hon. D. P. R. Gunawardena)

They are poor economists

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.

(තිරු. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

I agree with the Minister of Industries and Fisheries that they are pretty poor economists, and I think sometimes they are almost as poor as those who have studied economics, because that too sometimes happens.

Let us take the practical example of an 8 per cent growth rate. What is the Gross National Product? I believe there was an Acting Minister of Finance on our side who once asked in his innocence, "What is GNP? Is it another dirty word for the UNP?" The GNP is expected to be an estimation of what the economists in the Central Bank believe to be the total value of goods and services produced in the country in the course of a year. That is what it is supposed to be. I discovered that to my horror in 1962, a year in which they said the growth rate was 6 per cent. I did not believe it. I was Minister of Finance. 6 per cent was just too good to be true. I did not believe that Ceylon was capable of a 6 per cent growth rate in 1962. My hon. Friend, the Member for Katugampola (Mr. Subasinghe) corrects me and says it was 6.7 per cent. Anyway, I was horrified. It was my own good luck, but I did not see the economy expanding. I was getting ready to introduce a rice ration cut in the year 1962 to the consternation of the Minister of Commerce. I was told by the Central Bank, "Your growth rate, your Gross National Product, is 6.7 per cent." So I asked them, "How do you do this?" Then I discovered the technique.

Let me give you an example. In that year I believe we recruited 500 soldiers into the Ceylon Army whose task was to combat illicit immigration in the North. So, here is a service that has been provided—an anti-illicit immigrant service provided by the Government of Ceylon. Therefore, the entire cost of the 500 soldiers' salaries for a year is chalked up as the provision of a new

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

service. It does not matter if they do not catch a single illicit immigrant; it does not matter if a larger number of illicit immigrants got away than in all the previous years; it does not matter if they come here and eat up our rice and live off the fat of the land here. Now, under cover, those services are being provided. Practically the entire cost of the expansion of government machinery is a contribution to the Gross National Product; even when the Hon. Minister of Finance increases the salaries of the public servants, as he has done in this Budget, it is an additional service that has been provided. Do not be surprised if this goes into the computation of next year's G.N.P.—
[Interruption].

There you are! My good friend the hon. Parliamentary Secretary to the Minister of Industries and Fisheries agrees. Of course, he has to. He is quite right. At least now he understands how it happens. He does not fool himself into that belief. He does not stand up here and say, "We are proud of the growth rate of this country; we have overtaken West Germany," because that is not the way it is done in developed countries. Goods and services are counted as productive goods and services. You must take your definitions in a commonsense way. You do not start by assuming that every bit of money spent on providing a theoretical service of no value whatsoever which cannot be quantified in money terms is a constituent element of the Gross National Product. And this is what is happening in that little book which is being cited as a Bible in this House by one and all—the book which now has green grass instead of blue grass at the back of it—the Central Bank Report.

Sir, if you want to know whether we are actually getting along check your results from the average constituent in your constituencies. He has a very clear idea as to whether he is better off now than he was five years ago. This is a very much more practical test worth far more than all the

researches of economists holding degrees seated in the air-conditioned confines of the Central Bank building. And if you ask your average constituent he will tell you, "We have never been so hard-pressed as we are now for survival." Members of Parliament are surviving beautifully on whatever assets they have, declared or undeclared. But the average man in the constituency is having a very hard time, and that is something that you know as well as we, because you and we both depend on the average man for his vote. This is not something of which I claim, or the Opposition claims, to have a greater knowledge. We share their votes, and we are all conscious of it. We believe that, by talking here and pretending that we are doing marvelously well, or by pointing to imagined faults from the book, by pointing out your failures, we are able to influence them.

But let us be honest about it. Neither side can really claim, either during the period 1960-64 when we were in office, or during the period 1965-69 when you were in office, that we have really come to grips with the problems. The problems remain. The cost of living goes up. Of course, new theories are evolved from time to time. It is remarkable how the very Members who when they sit in the Opposition bemoan the high cost of living, suddenly begin to realize that Ceylon has the lowest cost of living in Asia when they get on to the Government side! These few feet between us seem to make the difference. Every man on that side suddenly realizes that the cost of living in South East Asia is remarkably low, and the cost of living in Ceylon the lowest of them. When they come to this side of the House they see the cost of living through a magnifying glass, and say: "My God! We have never seen such a tough cost of living." It is a remarkable thing. But, to the poor man living in the village, whether he voted for the Opposition or whether he voted for the Government, the

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.]
cost of living is a reality. He has got to live with it and pay for it. He is unemployed, by and large and the ones who are employed have to maintain and support possibly ten or fifteen people on the fringe who live off them. To them it is no consolation to talk of South-East Asia.

Recently, the Hon. Prime Minister—and I am surprised at it—and even the Minister of State has started a new song built on this theory. They now say, “You know, when countries develop, their cost of living must go up.” The Prime Minister made a virtue of it. He said, “I am proud to say, that the cost of living has gone up. It has to go up. How can you hope to keep the cost of living down when your production increases?” He made a virtue of it.

Hitherto, governments have generally tried to apologize and say they were trying to do the best they could to control the cost of living. In the first few years, I believe, the Hon. Minister of Finance said, “You see, we are even giving rice free in order to keep the cost of living down although we have cut the ration. We appreciate that the unrationed measure has gone up to phenomenal heights, but still we are trying to do something by giving a measure of rice free.” At least they apologized for their actions. Now they make a virtue of it and say, “We are proud of it.” Why? The cost of living has gone up!

The Prime Minister actually cited the example of Japan.

රු. ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ඥ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

He was quoting the hon. Member for Yatiyantota (Dr. N. M. Perera).

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා (යටියන්තොට)

(කලාතිථි ආර්. ජයවර්ධන)

(Dr. N. M. Perera—Yatiyantota)

Please do not put anything on me.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.

(ති. ආර්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

I agree that the hon. Member for Yatiyantota had stated some strange things in his time, but this is not one of them.

රු. මන්ත්‍රී

(කෙළරව වන්නිනායක)

(The Hon. Wanninayake)

He quoted not only the hon. Member for Yatiyantota (Dr. N. M. Perera) but also another Minister of Finance.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.

(ති. ආර්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

I admit that I was a hopeless Minister of Finance. I have already made that confession. I am not bothered about myself. If you think that by knocking me—[Interruption.] In fact, I said that although the hon. Member for Yatiyantota is credited with many strange statements in his time, this is not one of them.

Mr. Deputy Chairman, the Hon. Prime Minister does not require all that much thought to know that a world of difference exists between Japan and Ceylon. You take the example of a developed country, very highly developed in Asia, where standards of living are quite different, and you say that the cost of living there is high. Fair enough.

In fact, there is no unemployment in Japan. Every single man, practically, who wants work has a job even with their very high population. Their cottage industries are mechanized to a point beyond belief when compared with Ceylon.—[Interruption] In fact, they are not cottage industries any more. There I agree with the Hon. Minister of Industries.

In Ceylon, however, we are at the level where hardly anyone is fully employed, where the cost of living cannot be compensated by wages. So what is the earthly use of the

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

Hon. Minister of State telling us what he has stated in the speech he made in this Budget Debate? I would like to quote him [*Pause*] I saw it here just a moment ago although I cannot trace it just now. Anyway, I do not think the Hon. Minister of State will deny that he said that the cost of living in Ceylon is relatively very small compared to other countries.

ଗରୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାୟକ୍ତ

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

Who said it ?

ඒප්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

The Hon. Minister of State. And he will contradict me if I am wrong. But I do not think I am wrong. I am sure he would not wish me to waste time looking for the reference. But that is the fact.

Mr. Deputy Chairman, what is the use of telling a villager who is unemployed and in distress, when he has got to pay what he has to pay day by day, that this Government is expanding the economy? What is the use of telling him, "We are hoping to have full employment for you some day. Meanwhile stick with us and vote for us. It is going to cost much more to relieve you. At least be happy that in the first two years of the U. N. P. Government we held the line on the cost of living. You can see the Minister of Finance nodding. He is proud of it. He held the line with the cost of living from 1965 to 1967 and then he lost control. He lost control completely. The cost of living was bouncing up. He tried to exert contractionary influences like mad but without much success. The thing refused to contract however much he pressed it. He is still pressing it as hard as he can. Squeeze upon squeeze has followed at the hands of the Minister of Finance, but still without result.

රු. ජේ. ආර්. පියවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

There is time yet.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

Tell that to the Hon. Minister of Home Affairs.

You see you have got absolutely no solution, and when you are really stuck with it you find the Hon. Minister of State coming out with the real question. He says, "Tell us what your solutions are. Please help us!" The hon. Member for Anuradhapura (Mr. Ratnayake) gave him the answer on that point. He said, "We will tell you when our turn comes." Frankly I am not satisfied with that. It is easy enough to say, "We will tell you when our turn comes." But I have a horrible feeling that when our turn comes we will make almost as bad a job of it as you, unless a clear perspective exists as to what we are going to do. And this is something where I believe that unless governments and ministers feel strong enough to speak the truth without fear, to tell the country where they stand, no amount of false declarations of bogus prosperity from the Central Bank are going to help.

You will find that at the end of these speeches, whether from the Hon. Minister of State or from the Hon. Minister of Scientific Research and Housing, there is a little bleat: You have got to tighten your belts. In the Soviet Union once upon a time they ate saw dust with their bread for seventeen years. Remember nothing came very easily to these countries. Hard work is the ultimate solution to all our ills. We must get together and do something.

These little bleats are there at the end of their speeches. But these are the people who are talking about the buoyant economy and how marvelously they are doing things, about how industry is expanding under my good Friend the Hon. Minister of Industries and Fisheries, about how agriculture is booming under the food

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.]

drive efforts of the Hon. Prime Minister's photography and the efforts of the Hon. Minister of Food and Agriculture. Anuradhapura may be bone-dry but they hope that other people will have not read the papers. With all this booming economy and living in magnificent times that little bleat comes in at the end of everybody's speech.

Why? Is it because our Ministers and Members of Parliament do not know what is necessary, or is it that the old habits are there and die-hard; and even clever people like the Minister of State find it difficult to face up to the truth which has to be told at some stage?

It is easy to say, "You were a fool. You were a rotten Minister of Finance. You got chased back to Dompe." I think it was my good Friend, the hon. Member for Balapitiya (Mr. Lakshman de Silva) who said, "We drove you out." I do not mind that.

But I have never lost faith in the correctness of what I believe, that positive steps must be taken without fear and without political thoughts of how electorates are going to react to you when you are doing what is necessary.

You cut the rice ration on a completely fictitious basis, fictitious, I say, because you hinged it upon the non-availability of rice. But you knew that that was not the reason. Your Minister of Finance had already written to the World Bank in slightly more abject terms than the letter of Mr. Roy Jenkins which was read out by the Hon. Minister of State in his speech. That letter was written by the Minister of Finance explaining precisely why he could not cut the rice ration in 1965, but saying that he would do something about it in 1966. That letter has already been read in the House by the hon. Member for Yatiyantota (Dr. N. M. Perera)—[Interruption]. Is it not correct that you actually held an investigation to find out how that letter had leaked out from the Ministry of Finance?

රෝ ජේ. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.

(කෙළරව වන්නිනායක)

(The Hon. Wanninayake)

There is no secret about that letter.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.

(ශ්‍රී. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

It was read out in this House. Everybody knows about that letter and now you try to make a virtue of it when you can.—[Interruption]. And the funny thing is that he is not even ashamed of it. If Mr. Roy Jenkins' letter was read I am sure Mr. Roy Jenkins himself would have blushed. The Hon. Minister has passed even the stage of blushing.

රෝ ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

It was published in the London Times.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.

(ශ්‍රී. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

This has been published in HANSARD.

Now what happened? He makes a virtue of it and says, "I cut the rice ration because there is no rice in this world. The rice-eating people are going to perish because there is not enough rice". Shortages come and shortages go, and in this case also in due season the shortages went and you were stuck with the problem. You had plenty of money to import rice thereafter, but you decided to make a virtue of it and say, "We are not going to import rice because this will damage the food drive. The incentives created must not be spoilt."

If you are honest with yourselves, why do you not ban the import of rice altogether? Why do you not say, we will eat what we have, and we will do without what we do not have, whether it be grass or saw-dust or whatever else it is." You can say it in regard to onions and chillies but you lack the courage to say it in regard to rice. You say, "We will ban

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

totally the import of chillies into this country. In other words, "We will eat what we have in this country, and if we do not have we will do without it. Let the price of chilli go up, we will do without it."

This is your government. What are these contradictory policies? It will make sense to me if you say, "We got to work hard. We must produce what we can and our economic strength lies in our own hard work, in our capacity to produce and to mobilize our people, and place confidence in them." What did you do? You said, "We must run on democratic principles. After all we pledged to save democracy."—starting with the Hon. Minister of Commerce—"Our greatest achievement is the saving of democracy." This was the occasion when the Hon. Minister of Land, Irrigation and Power crossed the Floor to live as a free man amongst free men. Those were great days, the days of the saving of democracy.

Well, democracy was saved, and for what? Was it for this? Was it for the economic picture which exists today that you saved democracy? Why do we find the Hon. Minister of Scientific Research now talking of saw-dust? What happened in between? Is this democracy? I agree with you, if this country is to grow we must work hard, but to work let us be clear about it. It is not enough to maintain the privileges of the past and to think that those sectors of the community which are specially favoured and had advantages must have those advantages preserved in perpetuity and for ever.

Herein lies the greatest difference that 1956 brought about in this country under the leadership of the late Prime Minister, Mr. S. W. R. D. Bandaranaike, which in my view, was a fundamental change. Some people saw it purely as a national renaissance, the emergence of a class without English education, of a new class of people proud of their national heritage, determined to enjoy it and determined to take away the privilege

of a thin veneer of English educated types emerging from certain schools who bestrode the political and democratic world in this country in their trousers and dak-suits, controlling the destinies of one and all.

That revolution was pioneered by a group of politicians who had wisdom and foresight, headed by the late Mr. Bandaranaike, and, at that time the Hon. Minister of Industries and Fisheries, (Member for Avissawella) and the Hon. Minister of Commerce were all part of his team—I am sorry, the Hon. Minister of Commerce says he was not part of that team. I thought he was. I was wrong. Well, yes, I see that. But I think soon afterwards he decided to be with the bandwaggon.

ඉඤ්ඤ ප්‍රකාශන

(කෙළරඹ ඩබ්ලිව් පෙරේරා)

(The Hon. Hugh Fernando)

Yes.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බන්දරනායක මහ.

(තිරු. ආර්. ඩයස් බන්දරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

There you are, the Hon. Minister says "Yes." So I am right. Then what follows? That national renaissance was not merely a national renaissance; it was something much more than that. It meant that the power and the glory and the privileges which existed in the hands of one group were being spread to others when nationalized ventures were undertaken. Was it true to say with the Minister of State that everything that could have been nationalized was already nationalized and over? So he says. But when buses were nationalized the U.N.P. fought to the bitter end to preserve those privileges and failed. The same with the Port. It was the same with practically every other institution. It was the same with schools and education. We know it.

Why is it that during the whole of your four and a half years in office you have not been able to think of

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ඒෆ්. ආර්. සයස් බණ්ඩාරනායක මයා.]

one institutional change in relation to the existing social order? Is it that you believe that the existing social order is perfect? Is it in some way so associated with democracy in your mind that it is incapable of being changed even by a little bit in the interest of our people? Do you realize that the greatest obstacle that stands in the way of your solving the unemployment problem is the fear of the social consequences of full employment? If everybody in this country is employed and you decide to make use of people, harness their talents in the national cause, what will happen? They talk of 12,000 graduates unemployed here. Please remember that every one of those graduates represents an investment of Rs. 15,000 Mr. Finance Minister. Why are you throwing that investment away? Is it that you are incapable of thinking of ways and means of—[Interruption.]

සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මිය.

(තිருමති සිහිමාවෝ පණ්ඩාරනායක)

(Mrs. Sirimavo Bandaranaike)

But Mr. Iriyagolle says that they are not bound to provide employment.

ඒෆ්. ආර්. සයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(තිරු. ආර්. ඩයස් පණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

Mr. Iriyagolle says, "I am not bound to provide employment, I am only bound to educate them." That is all he has done after 100 years. He says, "Go and ask them for employment. I am not giving employment, I am merely educating. I am merely a part of the investment process." But one thing that must be asked is, "Is there any country in the world that does not value its human beings as the most important of its real assets?" We in this country are champions at valuing land, placing a premium on water, talking about our great national wealth, our potential wealth, our rivers, the fish that we have not yet caught in the sea, but when it comes to people they are brushed aside. Why is it? If we are serious let us not have excuses. Let

it not be said that there was no foreign exchange in this country; that we could not do both; and that we were broke.

If you are honest with it, do you not admit that your greatest achievement in the year 1968 was in the field of construction? There was a 27 per cent increase in construction according to your own figures, compared with 7 per cent and 8 per cent in agriculture and industry respectively. As I said, even on your rather unsatisfactory argument your figures have been computed wrong. Construction is the one field where you have the know-how and the capacity. What is it that stops you from building houses? What is it that stops you from building roads? What is it that stops you from cutting canals, building irrigation works, earth-work, and dams? Well, of course, you have got to get past the moments of inertia of the Hon. C. P. de Silva. But, forgetting that for a moment, why cannot it be done? The bricks are there, the tiles are there, the cement is there. You do not need much steel; if you want steel it is also being produced at Oruwela. The human beings are there. Are we short of labour? Is it that if Parakrama Bahu came back to this country he would actually be given a D4 Tractor to get back to work? Is it that we have lost the art of how to raise our country by our own efforts?

Are these thoughts which have not occurred to politicians before? Of course, they have. We claim no copyrights. What I am stating now is not something new being stated by me for the first time. Everyone of you know these things.

And I will tell you the reason why you dare not do it. It is precisely the reason given by the Hon. Minister of State when he said this:

"The only solution I can think of in our country is to equalize the rise in wages with the rise in the cost of living."—

Now, if you apply that to unemployed people, that means giving them a full wage. If you bring this

argument in regard to rising costs, it would be equally applicable in regard to full costs.

—“But that has also its necessary evil consequences, as the hon. Member for Yatiyantota (Dr. N. M. Perera) knows.”
—(OFFICIAL REPORT, 13th August 1969; Vol. 86, c. 363.)

I do not think the hon. Member for Yatiyantota knows anything of the sort. They are evil consequences from your point of view; from the point of view of a capitalist society committed to capitalism, they are evil consequences.

If you accept the fact that in the “saw-dust” days of the Soviet Union they closed their economy, that exports and imports were controlled at least for a time—not for ever—and ran a closed economy according to the needs of the people, not worshipping the rupee whether devalued or not, but considering the needs of human beings first, then there is indeed a solution to this problem. It requires a strong Government, a Government that is unafraid, a Government that is not interested in survival, a Government that knows what has to be done and is not afraid to do it regardless of consequences.

The Hon. Minister of State gave an example. He quoted I think a speech made by Mr. A. Ratnayake when he was in this House, seated in the Front Bench in the Opposition in the last Government. Mr. Ratnayake said that in 1930, during the days of Sir Don Baron Jayatilaka, there was a Budget in which Rs. 33 million was the revenue and Rs. 31 million the expenditure. The Hon. Minister quoted the figures wrong. He said the revenue was Rs. 83 million and the expenditure Rs. 80 million. I see the Hon. Minister of Industries and Fisheries nodding in agreement. The Governor reported to the Secretary of State for the Colonies, “The revenue of this country is Rs. 33 million, the expenditure is Rs. 31 million, and the natives are contented and happy.”

Well, I do not know about the natives today, whether they are all that contented and happy under a U.N.P. administration and in regard to your economic affairs.

But think of it. In the course of nearly forty years, 1930 to 1969, the expenditure in this country has grown eighty times to Rs. 2,500 million approximately. The cost of living has not gone up eighty times; maybe it has gone up ten times or twelve times, but certainly not eighty times. Why? Because production has caught up with part of the increase.

Is there any country in the world which keeps its currency at an arbitrarily predetermined level according to the dictates of foreign institutions independent of its own requirements? Did France after the last World War maintain the German currencies which were prevailing in Northern France in the days of the Vichy regime or did they abandon that currency?

After liberation at the end of the war, they introduced their own French franc. It may have run into trouble since, but I am not talking about that now.

How did they determine the level of currency necessary? It is not an arbitrary thing? They went according to certain known economic considerations. The wealth of the country was minimal, their basic assets had been destroyed and laid waste during the war, factories had been ruined, but their people still had skills; their real property was there. They took into account their potential wealth and, I believe, their administration, no doubt sponsored by the Americans in the first instance—this was confirmed in elections—went ahead and reintroduced their currency. And one factor that they took into account was the amount of money that was necessary to rebuild their country from the ravages of war.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.]

They did not say that the amount of money was insufficient to employ all their people. They never said, "We must keep the level of currency lower than the needs of giving employment to our people." You will be the first to admit, Mr. Minister of Finance, that your Budget deficit is large. Do the deficits created frighten you? They do not. The magic formula—domestic borrowings, foreign aid—are always there for you. You say the deficit is Rs. 1,000 million this year. Why worry? It does not need taxation except in the hands of horrible Finance Ministers like Felix Dias Bandaranaike, whose Budgets were more or less conterminous with taxation. As far as you are concerned, the fairy tale can be retold as many times as you want. Domestic borrowings and foreign aid are of course really necessary, hard-pressed as you are now. The Treasury Bills are coming as you and I know. It is a horrible thought, but you have to come and stand before us with all the contractionary concessions that you can exert and tell us. I know Treasury Bills are again—

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ශ්‍රී. ආර්. ඉයවර්තන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Tomorrow. It is coming tomorrow.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(ශ්‍රී. ආර්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

Here is an economy that is booming! You are doing marvellously well! If you are willing to increase Treasury Bills like this in order to preserve the present capitalist administration in force, would you be willing to increase the Treasury Bills by a further thousand million rupees and utilize that for construction work to give employment? You would not. And why not? Because you want to keep an open economy. You want to keep the economy as the prey for bandits who pass off as the private sector in this country, the bandits who are

—දෙවන වර කියවීම

exploiting you at every turn, and you know it; the people whose concepts of private sector trade stand out at 125 per cent or more as profits in a single year.

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා (අගල
වත්ත)

(කලාතිති කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා—
අගලවත්ත)

(Dr. Colvin R. de Silva—Agalawatta)

Four hundred per cent.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(ශ්‍රී. ආර්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

On the basis of licences given by your Government, they are trading on favourable terms on your fake FEEC Scheme. You have not the courage even to introduce price control to deal with these bandits. Your threats are ineffective and action is not drastic enough to deal with these hardened bandits in that way. The Hon. Minister of State apologizes and says we must go into the costing very carefully. You say, "We must not make it uneconomic for these people. It takes a long time to study this and do this carefully." Mr. Minister of State, you are far too clever a man for us to underestimate your real capacity. I think in the animal kingdom, they always say, the fox is the most cunning of all the animals. With your knowledge of wild life, I wish you would tell us whether there is one exception to you who is cleverer—

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ශ්‍රී. ආර්. ඉයවර්තන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

From Dompe.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(ශ්‍රී. ආර්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

He seems to have gone to earth in Colombo South.

Even when my good Friend, the Hon. Member for Kolonnawa, gave us the example of people who had suddenly found themselves given licences

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

to import mammoties without any justification at a time when there were plenty of mammoties in this country, the Hon. Minister of State says that it was a mistake. There were plenty of mammoties. But nonetheless it is true that some people who were given licences are wasting valuable foreign exchange. It is a curious thing—I did not know ; but I do know it now that the licencees come from Colombo South. The next time you make a mistake like that, Mr. Minister of State, please see that even by accident some of the benefits do not always remain in Colombo South. We sometimes tend to doubt these mistakes when they happen too often. You talk of your seriousness. When I raised the question of bribery in the Throne Speech Debate and pointed out that this is going apace, that some action must be taken by the Government to control it, the Prime Minister virtuously said, “I am surprised to hear you from the Opposition”—not me personally, but our crowd from the Opposition—“talking of corruption.” He said that it ill becomes those who defended the people found guilty by the Talgodapitiya Bribery Commission to talk of bribery and corruption. But I handed to the Hon. Prime Minister a letter on that occasion which he will remember. The letter was signed by an erstwhile Senator who was also one of those who wanted to live as a free man amongst free men, and he certainly became much freer apparently after he did so. It is after that that he wrote the letter I am talking about.

You will remember that a letter was addressed to a firm called Saito in Japan soliciting a car for himself and a free visit to Japan on behalf of his Minister, including himself. I should like to add a sequel to that. I see that the Prime Minister is not here. I should like to hand this letter over to the Minister of State and I hope he will keep it carefully and hand it over to the Prime Minister as his Parliamentary Secretary.

I wish I can read it but unfortunately it is in a language that I do not understand. It is in Japanese. I

am willing to try my rather elementary Japanese excepting that I do not know how the Hansard Reporter will take it down. So I shall restrict myself to reading a translation of it in the English language for the record and hand it over if you are serious about investigating it. I think Mr. Wimalaratne has denied it. He has challenged and asked me to produce what he calls the “true original” of the photostat copy I have produced. This is the first time I have ever been challenged to produce the original of a photostat. But here is the letter. This is a reply which was received in Ceylon by the local people here to Mr. Wimalaratne’s letter. It came in Japanese of which I do not know enough to be able to forge it. There are one or two words in English including “Mr. Weera Wimalaratne” and “Mr. W” and “Stage I” written in the context. I will hand it over, please.—[Interruption]. I do not want to table it. I want to hand it over so that you can personally give it to the Prime Minister who undertook to investigate the matter.

රු. ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

I do not like to touch it.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.

(ශ්‍රී. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

I see that. Sometimes these things tainted by corruption, even by finger-ing, perhaps taint the people who tend to associate themselves with them. I appreciate the anxiety. I shall therefore keep the original document and hand it over straight to the Prime Minister. I am certainly not afraid of getting tainted by anybody else’s corruption. I will read it.

“Re Mr. W. Wimalaratne,

Mr. Saito has received a letter from Mr. W. Wimalaratne and also a similar letter has been received by Mr. Inaba from Mr. Wimalaratne both being directors of Sumitomo Shoji Kaisha.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.]
Stage 1 and 2 Maskeliya Oya Project :

Today Sumitomo Shoji Kaisha feels that Mr. W. Wimalaratne is not an important person to them.....and feels that it is not necessary to reply him. But anyway they call for the advice of Mr. Tahata re this matter. If you have any information regarding Mr. Wimalaratne please keep us informed."

Mr. Tahata is the representative in Ceylon of that company. These are matters easily capable of verification. Why is it that up to date nobody has pursued this matter? Do you want us to move for Select Committees? I remember one occasion when you asked me, when I was the Finance Minister, whether I would submit myself to a Select Committee in regard to, I think, an alleged leakage of information about a duty on cars. I hope you will also remember the sequence. The day the demand was made I agreed to the investigation, and submitted myself to a Select Committee. The Select Committee Report is part of the documents of this House.

You know how a Select Committee was asked for by you against the hon. Leader of the Opposition, Mrs. Bandaranaike, in regard to the gift of a Morris Oxford car. The Select Committee was agreed to at once. It sat, it made its findings, and you, Minister of State, as one of the principal persons prosecuting—it stands to your eternal credit—sat as one of the judges too.

රු. ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරාව ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)
(The Hon. J. R. Jayewardene)
Chairman.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.
(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)
(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

I wish you could teach Mr. Ameer a thing or two! And having sat as a judge you found the hon. Leader of the Opposition not guilty of all the charges. Why do you not sit in judgment on W. Weera Wimalaratne?

රු. ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)
(The Hon. J. R. Jayewardene)
There are no charges.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)
(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)
You formulate the charges yourself.

රු. ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)
(The Hon. J. R. Jayewardene)
He is not a Member of Parliament.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)
(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

He is not a Member of Parliament, but he was. And certainly the allegation affects a solicitation on behalf of a Minister of this House now. There is no doubt about it. The connection between Mr. Weera Wimalaratne and the Minister is something that cannot be gainsaid or denied by you. Even if the only link between them was an urge to save democracy that would be enough, but there are blood ties even stronger than that.

Why the silence? Do I hear anyone speak? Do I hear anyone saying anything? Do I hear my anxiety for the vindication of anybody's name? Not a word. This silence is overwhelming.

සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මිය.

(திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க)
(Mrs. Sirimavo Bandaranaike)
Bow your heads in shame.

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)
(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

We talk of a budget, a budget of which you claim to be very proud. You have survived for five years. All the credit you can claim is that you have survived, and for five years, and during that five years food production,

විසර්ජන සහත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

the one thing you are talking about, is all you have got to claim to your credit.

Well, I have said on the Throne Speech that I concede that several of the steps you have taken are right including the ban on the import of onions, chillies and potatoes.

In regard to the reduction of the rice ration, I do not admit for a single moment that there is no rice in the world markets to supply you, but I myself proposed a cut in the rice ration once for reasons which you thought were wrong; and may I ask you, what is the difference between the reasons then and the reasons now? If it is an incentive to production for you now, how was it not an incentive to production then?

Do you remember how the hon. Member for Avissawella (The Hon. D. P. R. Gunawardena) and his brother, the present Ambassador in China, promptly turned round and levelled an indictment straight at your Minister of Land? This is the greatest possible indictment on you, and it is your failure in food production that has made this necessary.

What is wrong with your approach to the food production question is very simple. You have done several right things and done several meaningless and foolish things. I do not for a single moment agree that your food drive has benefited, in consequence of half the stupid things you have done like giving vehicles to people, vehicles which are utterly useless for food production, like minimokes. Nobody could possibly use a minimoke to produce anything. Not even a single onion or a potato could possibly come out of a minimoke. Nor do I see the purpose of the land vehicles and jeeps which are transporting the surplus production of Colombo 7 to school, not used for food production.

ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී

(කෙළරා ඩබ්ලිව් පෙරේරා)

(The Hon. Hugh Fernando)

Home gardens.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මහ.

(තිල. සභ. මු. ධ්‍යස් පණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

I do not know whether you prefer it in the garden. Most people prefer it in the house. The Hon. Minister is a man who knows a lot, a man of varied experience. Wennappuwa and Nattandiya were his training ground. I too once defended an election petition. Maybe I have a little nodding acquaintance with some of the practices there.

But may I say this? You talked of withdrawing these vehicles from people who are misusing them. You actually published a gazette notification to do so. Please tell me, have you to this date cancelled the licence of one single vehicle given on this ground?

Certainly, the farmers of this country have done well in producing a little more food than they did before. I do not deny them that or grudge it. Your gentleman farmers have produced absolutely nothing. The ones who were asked to produce subsidiary food crops have produced paddy instead. If you increase your guaranteed price a little more you will produce even more food than you are producing now. Give the money to the farmers and they will produce it for you. The Hon. Prime Minister tells them: you are the ones who saved this country, saved the miserable nit-wits sitting in Parliament, the *nivatayas* in the Government of today, saved their bacon for another day. But is it not a sad thing to say that all the various operations of your food drive, the labour and sweat and toil of the farmer, the number of man-days going into the tilling of his plot, have never to this day been costed once? A colonist to this day does not get an income of Rs. 250.00 a month on his plot if you were to cost the labour of the farmer working in his field. Assume for one moment that he is not to be permanently regarded as unemployed—a man unemployed and unemployable: you will find that there is not a single paddy field in this country that has worked at a profit. So much for your food drive.

பிசுப்சன பதவி கெட்டுப்பத, 1969-70

[ஃபீ. ஃபீ. டியஸ் நினைவர்தாயக மைய.]

Do you want them to be in that condition for ever? I know the Hon. Minister of Industries and Fisheries does not. He had a genuine feeling for the farmer. Even when he introduced hard measures like the reduction of the guaranteed price in order to furnish them agricultural requisites there were many who understood him. The tragedy is that the people who did not understand him are still on his side pretending to understand him now.

ஹே. ஃபீ. ஃபீ. டியஸ்

(கௌரவ ஹிபு பெர்னாண்டோ)

(The Hon. Hugh Fernando)

More are on that side, including the Leader of the Opposition.

பிசுப்சன நினைவர்தாயக மைய.

(திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க)

(Mrs. Sirimavo Bandaranaike)

What about the Hon. C. P. de Silva?

ஃபீ. ஃபீ. டியஸ் நினைவர்தாயக மைய.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

May I ask you this? Why do you not both at least get together now and then increase the guaranteed price? We will support it. If you want to increase food production why do you not give a cost in real price to the farmer in respect of his produce? Do not give him cardboard crowns. Give him money. Give him the wherewithal to live.

Do you really believe the figures that come to you? The Hon. Minister of Industries and Fisheries was at one time a Minister of Agriculture. He knows how these crop-cutting surveys were done. He knows the value of figures worked out and obtained in the way they do. They take a paddy field of the size of a postage stamp and multiply it eighty times; they take plots of land about the size of the table in front of us here, and multiply it 80 times, and say: this is the yield per acre. Then they get fantastic results! Nobody who has cultivated one acre has yet got any

—தேவன் வர கியவீ

of the results that the Hon. Ministers have on paper. I think you can get better results if you give each person one particular selected grain of paddy and tell him to plant it and count the number of seeds it will produce in a season.

ஹே. ஃபீ. ஃபீ. டியஸ்

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

How much manure?

ஃபீ. ஃபீ. டியஸ் நினைவர்தாயக மைய.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

As much as you can produce in a year. We are willing to put in all the manure and we are prepared to reckon the entirety of your production and give you full credit for it. You can take all Mr. Gamani Corea's "FEECs" to fertilize the paddy plant!

So, you will see that this Government has got a magnificent record on the economic front by Mr. Wanninayake doing nothing, contracting a bit here if he could, exerting his contractionary influences with a benevolent smile on his face, at the dictates of his masters in the Central Bank who tell him what to do. He is a likeable person but you know there is nothing so horrible as the sight of a puppet when it collapses. Look at him, all crumpled up with his legs and arms—

ஹே. ஃபீ. ஃபீ. டியஸ்

(கௌரவ ஹிபு பெர்னாண்டோ)

(The Hon. Hugh Fernando)

He is waiting for a spring!

ஃபீ. ஃபீ. டியஸ் நினைவர்தாயக மைய.

(திரு. எப். ஆர். டயஸ் பண்டாரநாயக்க)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

This Government with its magnificent record of standing up and defending honesty and integrity, of absence of corruption, has actually had to resort to a situation of reporting one of its Ministers to the Bribery

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

Commissioner, the Hon. Prime Minister told us. Is it a Budget secret? Let us know which one it was. Shall I tell you?

ගරු මන්නිනායක

(කෙළරඹ වන්නිනායක)

(The Hon. Wanninayake)

Not a part of the Budget.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරඹ මුහුණතවරු මුරුගාර්)

(An hon. Member)

Yes, tell us.

සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මිය.

(තිරුමති සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක)

(Mrs. Sirimavo Bandaranaike)

He wants them all under suspicion.

එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මිය.

(තිරු. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike)

Look at the "national units" behind. They want to know more than anybody else. Why do they want to know? Do you want to know a few tricks from that Minister? I, for myself, do not care which of you it was. I will say this. In these days of collective responsibility, if one of you have been reported, in fact, to the Bribery Commissioner, and I do not care which one it was, then all I can say is that you share a collective stink unless and until that person is asked to resign. It matters little to me whether he is guilty or not. Let him be not guilty. But until he is vindicated he has no right to hold office as a Minister.

But here we live in different times. Remember the case of Mr. R. T. de Silva. Your own commissioners found him guilty of bribery and then you had to try to create ways of escape to him through other authorities. In these circumstances, do you expect us to say that reporting him to the Bribery Commissioner fills us with any sense of confidence? We would

demand the resignation of that Minister, or, if you do not agree to that, the only conclusion we can come to is, as I said, that you must share his collective stink.

I have reached the limit of my time. I thank you for your courtesy and patience in having listened to my remarks on the Budget.

In fact, straightway from economic facts into more real and practical facts which affect the life of this country, in serious terms, I crave your indulgence to hand the document, which I wanted to produce in this House, to the Hon. Prime Minister, and I trust, unlike the Hon. Minister of State, he will not refuse to touch it.

අ. ආ. 7.15

ජේ. එල්. සිරිසේන මය. (බිංගිරිය)

(තිරු. ජේ. ආර්. සිරිසේන—බිංගිරිය)

(Mr. J. L. Sirisena—Bingiriya)

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ඉතාම වයෝවෘද්ධ දේශපාලනඥයකු වන අකුරුසේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාටත් (වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ) ඉතාම දක්ෂ නීතිඥයකු වන දොමිජේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාටත් (එෆ්.ආර්.ඩයස් බණ්ඩාරනායක මය.) පසුව මට කළා කරන්නට අවස්ථාව ලැබීම ගැන මා සතුටු වෙමිනි. දක්ෂතාවයෙන්වත් දේශපාලනය අතින් වත් ඒ දෙපොළට මට කිව්ව කරන්නට බැරවුණත් මා සතුටු වන්නේ ඒ කළා දෙකටම ඇහුම්කන් දී ඊට පසුව මට කළා කරන්නට අවස්ථාව ලැබීම ගැනයි.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, මේ අය වැය ලේඛනය පිළිබඳව දෙපාර්තමේන්තුව වැඩි ප්‍රයෝජනවත් දෙයක් කියවුණේ නැත කියමින් කළාට ආරම්භ කළ දොමිජේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා විනාඩි විසි පහක් තිහක් යන තෙක් ඉස්සරහ පෙළේ වැඩි විසිවන අපේ ඇමතිතුමන්ලාට පහර වදින ලෙස කළා කළා. ඒ ගැන මා එතුමාට දොස් කියන්නේ නැහැ. මක්නිසාද? ඒක පරම්පරාවෙන්ම සහජයෙන්ම එතුමාට ලැබී තිබෙන දායාදයක් නිසයි. ඒ දායාදය එතුමා බොහෝම හොඳින් බොහෝම තීර් ලෝභීව පාවිච්චි කළා. එතුමාගේ කළාවේදී ඉතාම වැදගත් කාරණයක් කියවුණි.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ජේ. එල්. සිරිසේන මයා.]

එනම් දේශපාලන වශයෙන් ජීවත් වෙත්තට එතුමා මේ ගරු සභාව හෝ මහජනතාව හෝ මූලා කරන්නට කැමැති නැත යන්නයි. 1962 වර්ෂයේදී එතුමා මුදල් අමාත්‍ය ධුරයේ රාජකාරි කළ අවස්ථාවේදී එතුමා හාල් සලාකය අඩු කිරීමට යෝජනා කළා. ඒ අවස්ථාවේදී හාල් සලාකය අඩු කිරීමේ එතුමාගේ යෝජනාවට විරුද්ධව නැගී සිටි එතුමාගේ පක්ෂයේ සාමාජිකයන් සතුවූ කරවන්නට බැරිවීම නිසා දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට මුදල් අමාත්‍ය ධුරයෙන් ඉල්ලා අස්වෙන්නට සිද්ධ වුණා. එසේ ඉල්ලා අස් වී යන අවස්ථාවේදී මා නැවතත් තණ කොළ වවන්නවත් ඒ ඇමති මණ්ඩලයට එකතු වන්නේ නැත කිව්වා. නමුත් දේශපාලන වශයෙන් ජීවත් වන්නට නැත්නම් බලයේ සිටින්නට එතුමා තුළ තිබෙන කැදරකම කොපමණද කියතොත් එසේ කියා සති හතරක් ගත වන්නටත් පෙර එතුමා නැවතත් ඒ ඇමති මණ්ඩලයට ඇතුළු වුණා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, එතුමාගේ කථාවේ තවත් තැනකදී අපේ ආණ්ඩුවට දේශපාලන වශයෙන් ජීවත් වෙන්නට ඔක්සිජන් දෙන්නට සිද්ධ වුණය කිව්වා. ඇත්ත වශයෙන්ම ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ආණ්ඩුව බලයේ තිබුණු කාලයේ මුදල් අමාත්‍යාංශය ඔක්සිජන් ටැන්කියක් හැටියට සැලකූ බව මා මතක් කරනවා. ඒ කාලයේ අවුරුදුපතා මුදල් ඇමතිවරුන් වෙනස් කරමින් නොයෙක් විධියෙන් ඔක්සිජන් දෙමින් දේශපාලන වශයෙන් බලයේ රැඳී සිටින්නට වෑයම් කළා. අවසාන භාගයේ දී ඔක්සිජන් කොයි තරම් අවශ්‍ය වුණද කියතොත් බැරි තැන විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායිකාව “අප්‍රමාණ වශයෙන් මගේ ස්වාමියා නොමරා මැරූ” යනුවෙන් විග්‍රහයක් කරමින් හැඳින් වූ යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් (ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා) වැළඳ ගත්තා. තමන් ළග තිබුණු ඔක්සිජන් මදි වී අවසානයේදී යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් වැළඳ ගෙන දේශපාලන වශයෙන් තවදුරටත් මේ රටේ ජීවත් වෙන්නට පුළුවන්ද කියා බැලුවා. ඒ සෑම උත්සාහයක්ම අසාර්ථක වුණා. මහජනතාව තව තවත් ඒ උදවියගේ බොරු පුරසාරම්වලට රැවටුණේ නැහැ.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, කොමිෂනරිස් පක්ෂයේ අකුරුස්සේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා අධිරාජ්‍යවාදීන්ට ණයගැතිවීම ගැන සඳහන් කරමින් එතුමාගේ කථාව පටන් ගත්තා. අධිරාජ්‍යවාදීන්ට හෝ වෙවා වෙනත් රජයකට හෝ වෙවා ණයගැතිවීම රටකට හෝ මනුෂ්‍යයකුට හෝ හොඳ දෙයක් නොවන බව පිළිගත යුතුයි. ඒ ගැන අප කවුරුත් ලජ්ජා විය යුතුයි. අධිරාජ්‍යවාදීන්ගෙන් ණය ගත්තත් වෙනත් රටවලින් ණය ගත්තත් ජාතියක් වශයෙන් අපට මුහුණපාන්නට සිද්ධ වී තිබෙන තත්ත්වය ගැන, ණයට අරන් ජීවත්වන්නට සිද්ධ වී තිබීමේ තත්ත්වය ගැන, අප කවුරුත් ලජ්ජා විය යුතුයි. නමුත් අපට මුහුණපාන්නට සිද්ධ වී තිබෙන තත්ත්වයේ හැටියට ණය නොගෙන මේ රට සංවර්ධනය කරන්නට බැහැ. මේ රජය පමණක් නොවෙයි පසුගිය රජයත් ණය ගන්නට විශාල වෑයමක් දරා තිබෙන බව හැත්සාඩ් වාර්තාවලින් බලා ගන්නට පුළුවනි. 1963 දී මුදල් ඇමති පදවියේ සිටි වර්තමාන කොලොන්නාවෙ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඉලංගරත්න මයා.) විදේශවලින් ණය ගන්නට මහත්සි ගෙන බැරි වුණ තැන කිව්වේ, අපේ තෙල් සමාගම් ජන සතුව නිසා අපට ණය ලැබෙන්නේ නැති බවයි. ඉන් පසුව ඒ මන්ත්‍රීතුමාට මුදල් ඇමති පදවියෙන් අස්වෙන්න සිදු වුණා. ඊට කලින් සිටි මුදල් ඇමතිවරුන් ගණනාවක්ම විදේශවලින් ණය ගන්න බලවත් උත්සාහයක් දැරුවා. අවසානයේදී මුදල් ඇමති වශයෙන් සිටි යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් ඇත්ත වශයෙන්ම විදේශවලට ගොස් මේ රටේ සංවර්ධනය සඳහා මුදල් ගන්නට උත්සාහ ගත්තා. එතුමාගේ අයවැය කථාවේදී කියා සිටියා, මේ රට සංවර්ධනය කරන්නට ඕනෑ නම් අප විශාල වශයෙන් විදේශ ආධාර, විදේශ ණය ලබා ගත යුතුයි කියා. එසේ කියා අවසානයේදී විදේශ රටවලට ගියාට පසු එතුමාගේ වාසනාවට හෝ අවාසනාවට හෝ එතුමා අසනීප වුණ නිසාදෝ ඒ ණය ලබාගන්නට බැරි වුණා.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

ඒ අනුව බලන විට, නියෝජ්‍ය සභාපති තුමනි, ණය ලබා ගැනීමට උත්සාහ කිරීමත්, ණය ලබා ගැනීමත් මේ රජයට පමණක් සීමා වූ දෙයක් නොවෙයි. එමෙන්ම මේ රට අද ණයගැති වී තිබෙන ප්‍රමාණය දෙස බලන විට, මුලින් අවුරුදු 9 ක් තිස්සේ මේ රට පාලනය කළ එක්සත් ජාතික පක්ෂයත්, දෙවනුවට අවුරුදු 9 ක් තිස්සේ මේ රට පාලනය කළ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයත් යන දෙගොල්ලන්ම ඊට වගකිය යුතුයි. එහෙත් නාහට උඩින් වතුර ගොස් දියේ දහලන මිනිසා පරඩාල් කැල්ලක් වුණත් අල්ලාගන්නට උත්සාහ කරනවා වගේ මේ ආණ්ඩුවත් හිටපු ආණ්ඩුවත් විදේශවලින් ණය ලබා ගැනීමට සෑම ප්‍රයත්නයක්ම දැරුවා. ඊට ප්‍රධාන හේතුව ජීවත් වෙන්නට වුවමනා නම්, රට සංවර්ධනය කරන්නට වුවමනා නම් මුදල් නැතුව ඒ කායාරී කරන්නට නොහැකි නිසයි.

• අනික් කාරණය මුළු ලෝකය දෙස බලන විට රටවල් දෙක තුනක් හැර අනික් සෑම රටක්ම ණය ගෙන සවකිය රටවල් සංවර්ධනය කර ගත් බව පෙනී යනවා. අපේ රටට ණය දෙන්නට දැන් ඉදිරිපත් වී සිටින සමහර රටවල් පවා මීට අවුරුදු හත අටකට උඩදී ණය ලබාගෙන සංවර්ධනය වී ඒ ණය ආපසු ගෙවා අවසාන වී ඇතුවා පමණක් නොවෙයි, දැන් අනික් රටවලට ණය දෙන්නත් ඉදිරිපත් වී සිටිනවා. අපේ රටේ තව මත් එවැනි තත්ත්වයක් ඇති වී නැහැ. එය ඉතාමත්ම කණගාටුවට කාරණයක්. ඊට හේතුව නම් අප ණය ලබාගෙන කරන්නට බලාපොරොත්තු වන සංවර්ධනය අපට ඉක්මණින් කර ගන්නට බැරිවීමයි.

අපේ දෙමළේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.) කිව්වා වාගේ අපේ රටේ සෑම පක්ෂයක්ම බලන්නේ බලයේ එල්ලගෙන සිටින්නටයි. එසේ බලයේ එල්ලගෙන සිටිමින් මහජනයාට යථා තත්ත්වය, ඇත්ත පැහැදිලි කර දෙන්නේ නැතුව, එසේ පැහැදිලි කර දී මහජනතාවගේ සහයෝගය රටේ සංවර්ධනය සඳහා ලබා නොගෙන, නොයෙකුත් දේවල් නොමිලේ දෙමින්, තවත් දිමනාවල් දෙමින් කටයුතු කරන නිසා, නොයෙකුත් යෝජනා ඉදිරිපත් කර

මින්, පොරොන්දු දෙමින් කටයුතු කරන නිසා මේ රටේ සංවර්ධනය අප බලාපොරොත්තු වන තරම් ඉක්මණින් කර ගත්තට බැරි තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා. විනය ගරුකත්වය ආරක්ෂා නොවුණොත් රටේ සංවර්ධනය සඳහා කටයුතු කරන්නට පුළුවන් කමක් නැති බවත් අප විසින් සැලකිය යුතු කාරණයක්. අර දෙමළේ මන්ත්‍රීතුමා කියන්නා වාගේ අප බලයේ සිටින්නට සූදානම් වෙමින් සිටින නිසා ඕනෑම නුසුදුසු දෙයක් කරන්නට කියන්නට යෑමෙන් විනය ගරුකත්වය පිරිහී යනවා. මෙවැනි තත්ත්වයක් මේ රටේ ඇති වීම හේතුබලාගෙනයි අපට අද මෙවැනි තත්ත්වයකට මුහුණ පාන්නට සිදු වී තිබෙන්නේ.

දෙපැත්තෙන්ම කියවුණා, ආහාර නිෂ්පාදනයත්, ජීවන වියදමත් ගැන. ආහාර නිෂ්පාදනය ගැන දෙමළේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගෙන් ඇත්තක් කියවුණා. එතුමා කියා සිටියා, ආහාර නිෂ්පාදනය ගැන සොයා බලන්නට නම් ගම්වලට ගිහින් ගම්වල ජීවත්වන උදවියගෙන් සොයා බැලිය යුතුය කියා.. එය ඇත්තයි. එතුමාගේ ජන්ද කොට්ඨාශයේ මොන තත්ත්වයක් තිබෙනවාද කියා අපට කියන්න බැහැ. නමුත් තමුන්නාන්සේලාට පෙනී යාවි, සෑම ගම් පළාතකටම ගොස් බැලූවොත් ආහාර නිෂ්පාදනයෙන් විශාල දියුණුවක් ලබා තිබෙන බව. ඒ බව ගොවි මහත්වරුන්ගෙන් ඒ කටයුතුවල යෙදී සිටින අයගෙන් අපට දැන ගන්න පුළුවනි. වී නිෂ්පාදනයෙන් පමණක් නොව, අනිකුත් සෑම ආහාර නිෂ්පාදනයකින්ම වාගේ සෑම ගමක්ම දියුණුවක් ලබා තිබෙන බව කියන්න ඕනෑ. විශේෂයෙන්ම කියනවා නම් කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික්කයේ තිබෙන හැම ගමක්ම වාගේ එවැනි දියුණුවක් ලබා තිබෙනවා. ගම්වල සිටින ජනතාව ආහාර නිෂ්පාදනය අතින් දියුණු වී සිටින නිසා ඔවුන්ට Colombo Consumers' Index කියන ජීවන අංකයට මුහුණ දීමට ඒ තරම් අමාරුවක් නැති බව සතුවත් ප්‍රකාශ කරන්න ඕනෑ. ගම්බද සිටින ජනතාවට කොළඹ සිටින අයට මෙන් හැම දෙයකටම මුදල් වියදම් කිරීමට වුවමනා වන්නේ නැහැ. ඒ උදවිය පාරිභෝජනයට ගන්නා යම් යම් ද්‍රව්‍යවල මිල ඉහළ ගොස් තිබෙන බව ඇත්ත. නමුත් ඒ උදවිය

විසර්ජන සහත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[පේ. එල්. සිරිසේන මයා.]

අතේ මුදල් ප්‍රමාණයක් තිබෙන නිසා ඒ අයට ඒ තත්ත්වයට මුහුණ දෙන්නට පුළු වන්නකම ලැබී තිබෙනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, මා මෙයට එක් සාධකයක් පෙන්වන්නම්. තමුත් තාත්සේත් පොල් වගා කරන කෙනෙක් නිසා ඒ ගැන හොඳට දන්නවා ඇති. 1965 කාලයේදී ගම්බද උදවියට ශත 10, 12 කට නැත්නම් ශත 15 කට පොල් ගෙඩියක් ගන්න පුළුවන්කම තිබුණා. නමුත් අද පොල් ගෙඩියක් ගැනීමට ශත 25 ක්, 30 ක් පමණ වියදම් කිරීමට සිදු වෙනවා. ඒ විධියට පොල්වල මිල ඉහළ යන්නේ කොප්පරාවල මිල ඉහළ යාම නිසයි. ජීවන වියදම අඩු කරන්නාය කියා පොල් මිල අඩු කළොත් කොප්පරා මිල පහත වැටෙනවා. එයින් අපේ ආර්ථිකයට ලොකු පහරක් වැදෙන්න ඉඩ තිබෙනවා.

විශේෂයෙන්ම ජීවන අංකය වැඩි වීමට තවත් හේතුවක් නම් 1966 දෙසැම්බර් මාසයේදී භාල් සලාකය අඩු කිරීමයි. භාල් සලාකය අඩු කිරීම නිසා වී බුසලක මිල රුපියල් 2 කින් වැඩි වුණා. වී බුසලේ මිල වැඩි වීමත් සමග භාල් සේරුවක මිල ශත 12½ කින් වැඩි වුණා. ඒ නිසා වී නිෂ්පාදනය නොකරන එළවලු ආදිය නිෂ්පාදනය කරන අය තමන්ගේ නිෂ්පාදනයන්ට වැඩි මිලක් අය කරන්න පටන් ගත්තා. ඒ අයට භාල් සඳහා වැඩි මුදල් ප්‍රමාණයක් ගෙවන්න වන නිසා තමන් නිෂ්පාදනය කරන දේවල මිල වැඩි කළා. ඔය විධියට භාල්වල මිල වැඩි වීමත් සමගම ක්‍රමයෙන් එළවලු, මිරිස් ආදි ද්‍රව්‍යවලත් මිල වැඩි වුණා. ගම්වල නිෂ්පාදනය කරන ද්‍රව්‍ය නගරබද සිටින අයට වැඩි මිලකට ලැබෙන්න පටන් ගන්නවාත් සමගම නගරබදින් එන මාලු, මස් ආදියට වැඩි මිලක් අය කිරීමට ඒ අය පටන් ගත්තා. නගරබද සිට ගම්බදට යන භාණ්ඩවලත් මිල වැඩි වුණා. ඔන්න ඔය ක්‍රමයට මේ ජීවන අංකය වැඩි වී තිබෙනවා. කොළඹ ප්‍රදේශවල ජීවන අංකයට වඩා සාමාන්‍ය යෙන් ගම්බද ජීවන අංකය අඩුයි කියන්න පුළුවනි. මෙහි තිබෙන වැදගත් ප්‍රශ්නය මෙයයි.

දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ (එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.) කතා වේදී කියවුණා, බඩුවල මිල වැඩි වුණත්,

පාරිභෝගිකයාට ඒවා මිලදී ගන්නට සැහෙන තරම් මුදල් ප්‍රමාණයක් තිබෙනවා නම් වැඩි වේදනාවක් දැනෙන්නේ නැත කියා. හැම රජයක්ම මහත්සි ගන්නේ ඒ රටේ වෙසෙන ජනතාවගේ ජීවන තත්ත්වය උසස් කිරීමටයි. ජීවන තත්ත්වය උසස් කිරීමෙන් අදහස් කරන්නේ හොඳට කාල බිල ඉන්න ලැබීමය කියා එක් අතකින් කල්පනා කරනවා නම්, මේ රටේ සිටින ජනතාවගේ ජීවන තත්ත්වය උසස්ය කියා නිසැකවම කියන්න පුළු වනි. තම තමන්ගේ නිෂ්පාදන ද්‍රව්‍යවලට වැඩි මිලක් ලැබෙන නිසා යම් යම් ද්‍රව්‍ය වල මිල වුණත් ඒ උදවියට ඒ තරම් ප්‍රශ්නයක් වන්නේ නැහැ. වැඩිපුර මුදල් ප්‍රමාණයක් අතේ ගැවසෙන නිසා කරදරයක් නැතිව තමන්ට අවශ්‍ය ද්‍රව්‍ය සපයා ගන්න පුළුවන් වෙනවා. බඩු මිල මිට වඩා අඩුව තිබෙන කාලයේදීත් වඩා පහසුවෙන් දැන් ඔවුන්ට බඩු මිල දී ගන්න පුළුවන් තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙන්නේ ඔවුන් අත මුදල් තිබෙන නිසයි. අද ජීවන වියදම ඉහළ ගොස් තිබෙන බව අපි පිළිගන්නවා. නමුත් ජීවන වියදම ඉහළ යනවාත් සමගම ජනතාව අතේ සැහෙන මුදල් ප්‍රමාණයක් ගැවසෙන නිසා, වැඩිපුර මුදල් ප්‍රමාණයක් ඔවුන් අත තිබෙන නිසා එයින් කරදරයක් සිදු වන්නේ නැහැ.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, විදේශ විනිමය හිඟවීම නිසා අපට ණය ගැනීමට සිදු වීමට හේතු රාශියක් තිබෙන නමුත් එක් කාරණයක් ගැන පමණක් මා කියන්න කැමතියි. විදේශ විනිමය වැඩි වශයෙන්ම—සියයට 65 ක් පමණම—අපට ලැබෙන්නේ තේ වෙළඳාමෙනුයි. මේ තේ වෙළඳාම සම්පූර්ණයෙන්ම පිටරටියන් අතට ගොස් තිබෙන නිසා මේ රටේ නිෂ්පාදනය කරන තේවලට පසුගිය අවුරුදු 10ක් පමණ කාලයේදී ක්‍රම ක්‍රමයෙන් අඩු මිලක් ලැබෙන තත්ත්වයක් ඇති වුණ නිසා විදේශ විනිමය අතින් අමාරු තත්ත්වයකට මුහුණ දෙන්න සිදු වුණා. මේ ප්‍රශ්නය විසදීම සඳහා තේ නිෂ්පාදනය රාත්තල් 90 ලක්ෂයකින් පමණ අඩු කරන්න රජය අදහස් කර තිබෙනවායයි මා හිතනවා. මෙයින් වැදගත් ප්‍රශ්නයක් මතු වෙනවා. මේ රටේ තේ නිෂ්පාදනය පහත රට, උඩරට හා මැදරට යනු

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

වෙන් තුන් ප්‍රදේශයක කෙරෙනවා. මේවා අතුරෙන් අපට විශේෂ මිලක් ලැබෙන්නේ උඩරට නිෂ්පාදනය කෙරෙන තේ වලිනුයි. පහතරට තේත් මැද පෙරදිග රටවල් විසින් බහුල වශයෙන් ගනු ලබන නිසා එයින් සැහෙන මිලක් අපට ලැබෙනවා. එහෙත් මැදරට තේවලට අද අපට එවැනි සැහෙන මිලක් ලැබෙන්නේ නැහැ. පසුගිය මාසයේදී, උභව ප්‍රදේශයේ නිෂ්පාදනය වන තේ රාත්තලක් මිල වෙන්දේසි පොළේ රුපියල් 14 ට 15 ට 15.50 ට නැග්ගා. එහෙත් ඒ තත්ත්වය හැමදාම රඳා පවතින්නේ නැහැ. මේ මාසය අවසාන වන විට තැත්තම් ලබන මාසයේ මුල හරිය වන විට ඒ මිල බහිනවා. එහෙත්, පහතරට හා උඩරට තේවල මිල නම් සැහෙන තත්ත්වයකින් රඳා පවතින්නට පුළුවනි.

අප තේ නිෂ්පාදනය රාත්තල් 90 ලක්ෂයකින් සීමා කරන්න සූදානම් වනවා නම් අපගේ කල්පනාව යොමු කළ යුතු වැදගත් ප්‍රශ්නයක් තිබෙනවා. එනම්, මැදරට තේ වැවීමට අප තව තවත් ආධාර කළ යුතු ද යන්නයි. දැන් තේ අක්කරයක් නැවත වගා කිරීම සඳහා රජයෙන් රු. 3,750 ක මුදලක් ගෙවනවා. මෙවැනි මුදලක් වැය කොට අප නැවතත් මැදරට තේ වගා කිරීමෙන් ලැබෙන ප්‍රයෝජනය කුමක්දැයි අප කල්පනා කළ යුතුයි. මැදරට වැඩි වශයෙන් සිටින්නේ කුඩා තේ වතු හිමියනුයි. එම තේ වතු හිමියන්ට අක්කරයකට ඊට වඩා අඩු මුදලක් ගෙවා ඒවා වැවිලි සංස්ථාවට ගන්නට පුළුවනි. එසේ වැවිලි සංස්ථාවට ගෙන හෝ එම වතු අයිතිකාර මහත්වරුන් පොළඹවා ගෙන හෝ එම වතුවල තේ වැවීම වෙනුවට අර්තාපල්, මිරිස්, එන්සාල් කරද මුංගු හා කොකෝවා ආදී වූ වෙනත් අතිරේක ආහාර වර්ග වගා කිරීම ගැන අපගේ කල්පනාව යොමු කළොත් තරකදැයි මා අහනවා. මෙය ආහාර ඇමතිතුමා යටතේ එන ප්‍රශ්නයක් නිසා මේ ගැන එතුමාගේ අවධානය යොමු කිරීම සුදුසුයයි මා අදහස් කරනවා. මෙසේ කළහොත් විදේශ විනිමය දැනට වඩා විශාල ප්‍රමාණයක් අපට ලබා ගන්නට පුළුවන් වන නිසා ගොවි මහත්වරුන්ගේ අවධානය මේ ගැන යොමු කරවීම මේ රජයේ කල්පනාවට භාජන විය යුත්තකි.

තේ වෙළඳාම සඳහා “කොන්සල් එක්ස්පෝ” හෙවත් ඒකාබද්ධ ස්කන්ධ සමාගමක් ආරම්භ කරන ලද නමුත්, එයින් අප බලාපොරොත්තු වුණු තරමේ ප්‍රතිඵලයක් නොලැබෙන බව ආරංචි වී තිබෙනවා. ස්කන්ධ සමාගමක් පිහිටුවුවත් එය තේ මිලට ගන්නේ ලිප්ටන්, බෲක් බොන්ඩ් ආදී සමාගම් සමග එකටයි. එම නිසා ස්කන්ධ සමාගමෙන් අප බලාපොරොත්තු වුණු ප්‍රතිඵල අපට ලැබෙන්නේ නැහැ.

වෙළඳ ඇමතිතුමා යටතේ කොමෝඩිටි පර්චේස් දෙපාර්තමේන්තුව විසින් තේ මිලට ගෙන පැකට් කර විකිණීමට අදහස් කරනවා. පිටරට යැවෙන ලංකාවේ තේ එහිදී විකිනෙන්නේ ලංකාවේ තේ සුළු ප්‍රමාණයකුත් වෙනත් තේ විශාල වශයෙනුත් මිශ්‍ර කිරීමෙන් පසුයි. එම නිසා, ලංකාවෙහි නිපදවෙන සම්පූර්ණ තේ ප්‍රමාණයම කොමෝඩිටි පර්චේස් දෙපාර්තමේන්තුව විසින් මිලට ගෙන රාත්තල, බාගය, ආදී වශයෙන් පැකට් කොට මේ රටේ විකිණීමටත් පිටරට යැවීමටත් ක්‍රියා මාර්ගයක් ආරම්භ කිරීමට බැරිකමක් තිබේදැයි රජය කල්පනා කළ යුතුයි. එබඳු ක්‍රියා මාර්ගයක් යෙදුණොත් විශාල වශයෙන් විදේශ විනිමය ලබා ගත හැකි වන අතර, විශාල ලාභයක් ලබා ගන්නටත් පුළුවන් වෙනවා. විදේශීය ධනවත් සමාගම් සමග අපට තරඟ කළ හැකි වේදෝ යන බියක් මේ රජයට තිබෙනවා. මෙය පුහු බියක්. ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ රජය විසින් තෙල් සමාගම් ජනසතු කරන අවස්ථාවේදීත් ඒ විධියේ පුහු බියක් ඇති වී තිබුණා. මේ කාරණයේදී මා ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ රජයට කෘතඥ වෙනවා. තේ වෙළඳාම සම්බන්ධ වත් අපට තිබෙන්නේ පුහු බියක්. වෙළඳ ඇමතිතුමා ගත් මේ පියවර තවත් පුළුල් කොට මේ රටේ නිෂ්පාදනය කෙරෙන හැම තේ රාත්තලක්ම මිලට ගෙන පැකට් කර පිටරට යැවීමට පිළිවෙළක් යෙදවෙත්, පිටරටවලින් ණය ගැනීම ආදී නොයෙකුත් ප්‍රශ්න විසඳා ගන්නට පුළුවන් වෙනවා. මේ විධියේ තවත් වැදගත් ප්‍රශ්නයක් මතක් කරන්නට කැමතියි. ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, යුද්ධ කාලයේදී මේ රටේ හැම නිෂ්පාදන ද්‍රව්‍යයක්ම රජයට ගන්නා වගේ රටට ඉතාම බැරැදුම්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[පේ. එල්. සිරිසේන මයා.]

ආර්ථික ප්‍රශ්නවලට මුහුණපාන්නට සිදු වී තිබෙන මෙවැනි අවස්ථාවක එබඳු පිය වරක් නැවත ආරම්භ කිරීම වැරදි යයි මා කල්පනා කරන්නේ නැහැ. මේ විධියේ ක්‍රියාමාර්ගයක් ආරම්භ කර ගතවිගෙන යන වෘත්තීය සැප්තැම්බර් හෝ ඔක්තෝබර් හරියේදී ලබන අවුරුද්දේ මැද රට තේ වලට ගෙවන්නේ මෙපමණයි; උඩරට තේ වලට ගෙවන්නේ මෙපමණයි; පහත රට තේ වලට ගෙවන්නේ මෙපමණයි; බී. ඩී. පී. වලට ගෙවන්නේ මෙපමණයි; ෆැනිංස්ටලට ගෙවන්නේ මෙපමණයි කියා තේ නිෂ්පාදකයන්ට ඒ ඒ වර්ගයේ තේ වලට ගෙවන මිල දැනුම් දෙනවා නම් තේ නිෂ්පාදකයන්ට මිට වඩා හොඳින් තේ නිෂ්පාදන කටයුතු කරගන්න පුළුවන් යයි මා විශ්වාස කරනවා. එතකොට ලබන අවුරුද්දේ ඔවුන්ගේ තේ වලට ලැබෙන මිල ගණන් ඔවුන් කල්වෙලා ඇතිව දන්න නිසා ඇස්තමේන්තු ආදිය ඊට සරිලන අන්දමින් සකස් කරගෙන ඒ කටයුතු මිට වඩා සාර්ථක අන්දමින් කර ගන්නට අවස්ථාවක් ලැබෙනවා. ඒ විධියේ ක්‍රියාමාර්ගයක් රජය මගින් ඇති කරනවා නම් සෑම නිෂ්පාදකයකුගේම සහාය ලබාගන්නට පුළුවන් වෙයි කියා මා හිතනවා. මගේ කාලය අවසාන නිසා මා මිට වඩා කපා කරන්නේ නැහැ. මට මේ කාලය ලබා දීම ගැන තමුන්නාන් සේට ස්තූතිවන්න වෙමින් මගේ වචන ස්වල්පය නවත්වනවා.

අවුරුදු 5 ක්ම, අයවැය ලේඛන 5 ක්ම ඉදිරිපත් කරන්නට හැකි වුණු එකම මුදල් ඇමතිවරයා වර්තමාන මුදල් ඇමති තුමා නිසා ඒ ගැන එතුමාට මගේ ප්‍රීතිය ප්‍රකාශ කරන අතර එතුමාගේ මේ අවසාන අයවැය ලේඛනය පිළිබඳ විවාදයට සහ භාගිවීම මගේ යුතුකමක් හැටියට මා සලකනවා. පසුගිය ආණ්ඩුවල මුදල් ඇමති වරුන් කිහිපදෙනෙකු අයවැය ලේඛන කිහිපයක් ඉදිරිපත් කළ නිසා ඒ අවුරුදු 5 තුළදී ඒ කිසිම රජයකට පුළුවන් වුණේ නැහැ, අවුරුදු 5 ක් තුළදී නියම අන්දමේ වැඩ පිළිවෙලක් ක්‍රියාවේ යොදවන්න. එහෙත් මේ රජයේ මුදල් ඇමතිතුමා අවුරුදු 5 ක් ඒ ස්ථානයේ සිටි නිසා රටේ සංවර්ධනයටත්, රටේ වැඩි ජනතාවගේ යහපතටත් බලපාන අයවැය ලේඛන ඉදිරිපත් කර රටට ගැලපෙන වැඩ පිළිවෙලක් නොකඩවා අවුරුදු 5 ක් ගෙන යන්නට මේ රජයට අවස්ථාව ලැබුණා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, අපි දැන් දවස් ගණනක් තිස්සේ මේ විවාදයට සහභාගි වුණු බව තමුන්නාන්සේ දන්නවා. මේ විවාදයේදී විරුද්ධ පාර්ශ්ව යෙන් කපා කළ මන්ත්‍රීවරුන් දේශපාලන රැස්වීම්වල පවත්වන දේශපාලන කපා මිස අයවැය ලේඛනය ගැන කිසිවක් මෙහිදී සඳහන් නොකළ බව ඉතා කනගාටු වෙන් මතක් කරන්නට ඕනැ. විශේෂයෙන් පසුපස ආසනවල සිටින, ලහදි පාර්ලිමේන්තුවට පැමිණි අප අවුරුදු 30 ක් 35 ක් දේශපාලනයේ යෙදුණු දේශපාලනඥයන්ගෙන් බොහෝවිට බලාපොරොත්තු වෙන්නේ අයවැය ලේඛන යට සම්බන්ධ ඉතා වැදගත් අදහස් ඔවුන්ගෙන් ප්‍රකාශ වෙනවා ඇති කියායි. එහෙත් මේ අවස්ථාවේදී හැමවෙලේම අවුල් සහගත කපාවක් කරන අකුරැස්සේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (වෛද්‍යාචාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ) ගරු කර්මාන්ත හා සිවර ඇමතිතුමාටත්, අගමැතිතුමාගේ ඥාති ටත් නෙයෙක් විධියේ නරක චෝදනා ඉදිරිපත් කරමින් කපාවක් කළ බව කනගාටුවෙන් මතක් කරන්නට ඕනැ. විශේෂයෙන් අකුරැස්සේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා වැනි ජ්‍යෙෂ්ඨ මන්ත්‍රීවරයකු මේ ස්ථානයට ඇවිත්, තමන්ට ඔප්පු කරන්නට කිසිම සාක්ෂියක් හෝ ලියවිල්ලක් නැතිව කර්මාන්ත ඇමතිතුමා යම්කිසි අල්ලසක්

අ. හා. 7.37

වන්ද කරුණාරත්න මයා. (නාවල පිටිය)

(திரு. சந்திரா கருணாரத்ன—நாவலப் பிட்டி.)

(Mr. Chandra Karunaratne—Nawala-pitiya)

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, මට තමුන්නාන්සේ ලබා දී තිබෙන්නේ මිනිත්තු 10 ක පමණ සුළු කාලයක් නිසා ඒ සුළු කාලය තුළදී මේ වැදගත් විවාදයට සහභාගි වී මගේ අදහස් කීපයක් මේ සභාව ඉදිරියේ තබන්නට මා උත්සාහ කරනවා. පසුගිය කිසිම රජයක මුදල් ඇමතිවරයකුට බැරි වුණා, අයවැය කපා පහක් මේ ගරු සභාවට ඉදිරිපත් කරන්න.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

ලබාගෙන යම්කිසි කර්මාන්තයකට අවසර දුන්නාය කියන හැඟීමක් ඇතිවන විධියේ කථාවක් කිරීම වැරදි යයි මා සලකනවා. එවැනි ප්‍රකාශ මේ ගරු සභාවේ පසුපස අසුන් ගෙන සිටින අප වැනි මන්ත්‍රී වරුන්වත් මේ ගැලපිවල සිටින කිසිම මහත්මයෙකුවත් අනුමත කරයි කියා මා විශ්වාස කරන්නේ නැහැ. යම් කිසි චෝදනාවක් එල්ල කරනවා නම් ඒ චෝදනාව ලියකියවිලි මගින් හෝ ඔප්පු කළ හැකි එකක් වෙන්න ඕනැ. විශේෂයෙන්ම ජ්‍යෙෂ්ඨ මන්ත්‍රීවරුන් වශයෙන් මෙය අවබෝධ කර ගන්න ඕනැ.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ඉදිරිපෙළ ආසනවල සිටින ගරු මන්ත්‍රීවරුන් දේශපාලන අදහස් ප්‍රකාශ කළා මිස අයවැය සම්බන්ධයෙන් අදහස් ප්‍රකාශ කළේ නැති බව පෙනී ගියා. මෙම රජයේ වගා ව්‍යාපාරය සම්බන්ධයෙන් කථා කරන විට දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීවරයා බොහෝ විට සඳහන් කරන්නේ මිනීමෝක් රථ ගැනයි. මගේ මත කයේ හැටියට තිස් හතලිස් වතාවක් පමණ මිනීමෝක් ගැන සඳහන් කළා, ලමයින් පාසැල් ගෙන යාම ආදියට ඒවා පාවිච්චි කරනවාය කිවා. ඒ හැර එතුමාට වගා ව්‍යාපාරය සම්බන්ධයෙන් කිසිවක් කියන්නට නැති බවයි අපට පෙනී ගියේ. ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, මෙම ආණ්ඩුව පාලන බලය භාර ගන්නා විට හිස් භාණ්ඩාගාරයක් සහිතව භාර ගන්න සිදු වුණු බව අප දන්නවා. නමුත් මෙම රජයේ ක්‍රමවත් වැඩ පිළිවෙළ නිසාත් විදේශීය රටවලින් ආධාර ලබාගැනීමට, සහයෝගය ලබාගැනීමට, හැකි වීම නිසාත් පොදු ජනතාවගේ සුභසිඛිය පිණිස බොහෝ සංවර්ධන වැඩ ක්‍රියාත්මක කිරීමට හැකි වුණා. ඒ වාගේම මෙයට පෙර පැවති කිසිම රජයකින් වියදම් නොකළ තරම් මුදලක් අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍යය, නිවාස කටයුතු සඳහා වියදම් කිරීමට මේ රජය මෙම වර්ෂයේදී බලාපොරොත්තු වෙන බව අයවැය කථාවෙන් හෙළි කර තිබෙනවා. මෙයින් පෙනී යනවා, සංවර්ධන වැඩ කටයුතුවලට මෙන්ම සමාජ වැඩ කටයුතු සඳහාත් විශාල මුදල් ප්‍රමාණයක් වෙන් කර ඇති බව.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, අපට ලබෙන විදේශ විනිමයෙන් සියයට හැටක ප්‍රමාණයක් ලැබෙන්නේ නේ පිටරට යැවීමෙන් බව මට පෙර කථා කළ බිංගිරියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා පෙන්වා දුන්නා. නමුත් අවාසනාවකට මෙන් මින් පෙර කථාවන් ඇති නොවුණු තරමට මේ අවුරුද්දේදී තේ මිල පහත වැටුණු බව තමුත්තාත්සේ දන්නවා ඇති. ලංකාවේ විශාල වශයෙන් තේ වගා කරන ප්‍රදේශයක් නියෝජනය කරන මන්ත්‍රීවරයකු වශයෙන් ඒ සම්බන්ධයෙන් මගේ අදහස් දැක්වීම යුතු කමක් වශයෙන් මා සලකනවා. නාවල පිටිය හා ඒ අවට ප්‍රදේශවල ඇති, කොම්පැනි සතු විශාල තේ වතු ඇරුනාම ඉතිරි තේ වතු සියල්ලක්ම පාහේ අයිති සුළු තේ වතු හිමියන්ට බව තමුත්තාත්සේ දන්නවා ඇති. මෙම තේ වතුවල නිෂ්පාදනය කරන තේ දළ වල මිල රාත්තල ගන 25, 30 හේ සිට ගන 8, 10, 12 දක්වා පහත වැටීම නිසා එම තේ වතු හිමියන් ඉතාමත්ම අමාරු තත්ත්වයකට වැටී තිබෙනවා. බොහෝ අය පවත්වා ගෙන යන්නට නොහැකි වතු කැලෑ බවට පරිවර්තනය වන්නට ඉඩ හැර තිබෙනවා. මේ නිසා එම සුළු තේ වතු හිමියන් ඉතාමත්ම අමාරු තත්ත්වයකයි අද ජීවත්වන්නේ. මට පෙර කථා කළ බිංගිරියේ මන්ත්‍රීතුමාත් හෙළි කළ පරිදි, තේ මිල මෙතරම් පහතට බැස්සේ මෙම ව්‍යාපාරයට සම්බන්ධව සිටින, අපේ තේ පිටරට යවන සහ පිටරට වලදී ලබාගන්නා පුද්ගලයන්ගේ කුට වැඩ පිළිවෙළ නිසා බව තරයේම සඳහන් කළ යුතුව තිබෙනවා. එමනිසා මේ රටේ තිබෙන හැම ඒජන්සි හවුස් එකක්ම ජන සතු කර ඒවායේ පාලනය ආණ්ඩුවට ගන්නට ඕනැය කියා මා ආණ්ඩු පක්ෂයේ රැස්වීමේදීත් යෝජනාවක් ගෙනවා. එසේ කරන තුරු කථාවන් තේ මිල නංවන්නට බැහැ.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, තේ නිෂ්පාදනය සම්බන්ධයෙන් රජයේ ස්ථිර ප්‍රතිපත්තියක් නැහැ. දැනට තේ නිෂ්පාදනය වැඩි නිසා තේ නිෂ්පාදනය අඩු කරන්නට ඕනැය කියා ක්‍රම සම්පාදක අමාත්‍යාංශයෙන් කියනවා. එහෙත් තේ නිෂ්පාදනය වැඩි කරන්නට ඕනැය කියා රජය මගේ පළාතේ තේ නිෂ්පාදකයන්ට ආධාර දීමේ වැඩ පිළිවෙළක් අනුගමනය

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[වත්දු කරුණුරත්න මයා.]

කරනවා. මේ අනුව බලන විට එක පැත්ත කින් තේ නිෂ්පාදනය අඩු කරන්නට ඕනෑය කියා රජයේ ප්‍රතිපත්තියක් තියෙනවා; තවත් පැත්තකින් තේ නිෂ්පාදනය වැඩි කරන්නට ඕනෑය කියා ප්‍රතිපත්තියක් තියෙනවා. මෙවැනි අදුරදර්ශී වැඩ පිළිවෙලක් නැතිව තේ කර්මාන්තය නගා සිටුවිය හැකි ස්ථිර වැඩ පිළිවෙලක් ඇති කරනවා නම් තේ කර්මාන්තයෙන් ලැබෙන ආදායම වැඩි වන අතරම තේ කර්මාන්තයේ යෙදී සිටින සියළුම කාර්මිකයන්ට යහපතක් සිදු වෙනවා.

මෙවැනි තත්ත්වයක් තිබෙද්දී—ජාතික ආදායමින් සියයට 60 ක් පමණ ලැබෙන තේ කර්මාන්තය අවපණ වී තිබෙද්දී—ගොවි කර්මාන්තය සහ වෙනත් කම්මාන්ත දියුණු කිරීම සඳහා ජාතික රජය විශාල මුදලක් වැය කර තිබෙනවා පමණක් නොවෙයි, මේ අය වැය ලේඛනයෙහිත් විශාල මුදලක් ඒ සඳහා වෙන් කර තිබෙනවා. එසේම කොයි තරම් මුදල් අමාරුකම් තිබුණත්, රටේ පාලනයට සහයෝගය දෙන රජයේ සේවකයන් අවුරුදු ගණනාවක් තිස්සේ කරන ඉල්ලීමට ඇහුම්කන් දී ඔවුන්ගේ පඩි වැඩි කරන බවත් මේ අය වැය ලේඛනයේ සඳහන් වෙනවා. රජයේ සේවකයන් වැඩි පඩි ඉල්ලන්නේ මේ රජය කඩාකප්පල් කිරීමට හෝ මේ රටට අයහපතක් කිරීමට නොවෙයි; දිනෙන් දින ඉහළ යන ජීවන වියදම නිසා දැනට ලැබෙන වැටුපෙන් ඔවුන්ට ජීවත් වීමට බැරී නිසයි. ස්වර්ෂික් මාර්ගවලින් විරෝධය පළ කර ඔවුන් තමන්ගේ අයිතිවාසිකම් ඉල්ලා සිටින්නේ ඔවුන්ට දැනට ලැබෙන වැටුප ප්‍රමාණවත් නොවන නිසයි. රජයේ සේවකයන් පසුගිය ආණ්ඩු කීපයකටම මේ ඉල්ලීම් ඉදිරිපත් කළත් ඒ ආණ්ඩුවලින් එම ඉල්ලීම් ඉටු කළේ නැහැ. යම් කාලයකදී ඒ ඉල්ලීම් ඉටු කරන්නට පොරොන්දු වුණත් ඒ පොරොන්දු ඉෂ්ට කළේ නැහැ. එහෙත් මේ රජය දුන් පොරොන්දු ඉටු කර රජයේ සේවකයන්ගේ පඩි වැඩි කිරීම ගැන අප මේ රජයටත්, ගරු මුදල් ඇමතිතුමාටත් අපේ ස්තුතිය පිටිනමනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් මේ විවාදයට සහභාගි වන විට තමුන් තාන්සේට

පෙනෙන්නට ඇති, මේ රජයේ වගා ව්‍යාපාරය පිළිබඳව ඔවුන්ට ලොකු හිස රුදාවක් තිබෙන බව. වගා ව්‍යාපාරය නිසා මේ රටේ නිෂ්පාදනය වැඩි වී නැති බව ඒ ගරු මන්ත්‍රීවරුන්ගේ කථාවලදී ඔවුන් ප්‍රකාශ කළා. එහෙත් මේ රටේ මහජනයා—විශේෂයෙන්ම මේ ගරු සභාවේ මන්ත්‍රීවරුන් වැඩි ගණනක් විසින් නියෝජනය කරනු ලබන ගම්බද ප්‍රදේශවල මහජනයා—පිළිගන්නවා, දැන් පෙරට වඩා නිෂ්පාදනය වැඩි වී තිබෙන බව. හාල් නිෂ්පාදනය වැඩි වී තිබෙනවා නම් තවමත් පිටරට වලින් හාල් ගෙන්වන්නේ ඇයි කියා විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ සමහර ගරු මන්ත්‍රීවරුන් ප්‍රශ්න කළා. එහෙත් මා මේ අවස්ථාවේදී සඳහන් කළ යුත්තක් තිබෙනවා. පසුගිය අවුරුදු 4 තුළ හාල් කොපමණ නිෂ්පාදනය කළත් අවුරුද්දෙන් අවුරුද්ද මේ රටේ ජනගහනය වැඩි වන බවත් මතක තබා ගන්නට ඕනෑ. දැන් සිටින්නේ 1960 හෝ 1965 ඩිසි ජනගහනය නොවෙයි. දැවෙක් ඉපදුණු විට ඔහුටත් හාල් පොතක් දෙනවා. හාල් නිෂ්පාදනය වැඩි වුණත් අවුරුද්දෙන් අවුරුද්ද ජනගහනයත් වැඩි වන නිසා ඒ අනුව තව තවත් වුවමනා වුවමනා කරන බව මේ අවස්ථාවේදී සඳහන් කරන්නට ඕනෑ.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, එදාට වඩා අද හුඟක්ම ජීවන වියදම ඉහළ ගොස් තිබෙන බව මේ ගරු සභාවේදී සඳහන් වුණා. අවුරුද්දෙන් අවුරුද්ද ජීවන වියදම වැඩි වී තිබෙන බව අපි පිළිගන්නවා. එහෙත් රටක ජීවන තත්ත්වය ඉහළ යන විට ජීවන වියදම වැඩි වන බව කවුරුත් පිළිගත යුතු දෙයක්. ජීවන වියදම වැඩි වන අන්දමට නොයෙකුත් අවස්ථාවල මේ රටේ රජයේ සේවකයින්ගේ පඩි වැඩි කර තිබෙන බව අපි දන්නවා. ඒ වැඩි කළ ප්‍රමාණය ඇත කියා මා කියන්නේ නැහැ. එහෙත් සාමාන්‍ය ප්‍රමාණයකින් වැඩි වී තිබෙනවා. කොමිෂනරි ආදී අනිකුත් පෞද්ගලික ආයතනවල වැඩ කරන අයටත් නීති රීති පනවා වැඩි පඩි ලබා දී තිබෙනවා. එය කවුරුත් දන්නා කාරණයක්. ජීවන අංකය ඉහළ යනවාත් සමගම ක්‍රමක්‍රමයෙන් පඩිත් වැඩි වී තිබෙන බව මේ අවස්ථාවේදී සඳහන් කරන්නට ඕනෑ. එමෙන්ම ගොවීන් ආදී ද්‍රව්‍ය නිෂ්පාදනය කරන අයගේ ඒ නිෂ්පාදන ද්‍රව්‍යවල මිලත් වැඩි වී

කල් තැබීම

කල් තැබීම

නිබෙන බව අප විසින් වටහා ගත යුතුයි. ඔවුන්ට ද්වය නිෂ්පාදනය සඳහා වැඩි මුදලක් වියදම් කරන්නට සිදු වන අතරම නිෂ්පාදන ද්වයවලට වැඩි මිලක් ලබා ගත් තවත් ප්‍රථමයා වෙනවා. මගේ කොටසාශයේ එන්සාල් කරදමුංගු ආදිය නිබෙනවා. එදා කරදමුංගු රාත්තලක් රුපියල් 4 ක් පමණ වුණා. එහෙත් අද කරදමුංගු රාත්තලක මිල රුපියල් 30 ටත් වැඩි වී තිබෙනවා. එදා කරුඬුනැති රාත්තලක් රුපියල් 6 යි. අද එයත් රුපියල් 30 කට වැඩි වී තිබෙනවා. ඒ අනුව ජීවන වියදම වැඩි වන විට ගොවියාත්, පඩි ලබන සේවකයාත්, යනාදී හැම කෙනෙකුගේම ආදායමත් වැඩි වන බව මේ අවස්ථාවේදී කියන්නට කැමතියි.

මේ අවස්ථාවේදී දීර්ඝ කථාවක් කරන්නට මා බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ. මට මේ අවස්ථාව ලබා දීම ගැන ඔබතුමාව ස්තූතිවන්න. වෙමින් මගේ වචන ස්වල්පය මෙයින් අවසාන කරනවා.

එකල්හි වේලාව අ. හා. 8 වූයෙන් කටයුතු අත්සලවා විවාදය කල් තබන ලදි.

එතැන් සිට විවාදය 1969 අගෝස්තු 21 වන
බහස් පනිත්ද පටන් වන ලැබේ.

அப்போது பி. ப. 8 மணியாகி விடவே சபையின் நடவடிக்கைகள் இடைநிறுத்தப்பட்டு, விவாதம் ஒத்திவைக்கப்பெற்றது.

1969 ஓகஸ்ட் 21, வியாழக்கிழமை விவாதம் மீள ஆரம்பமாகும்.

It being 8 p.m., Business was interrupted, and the Debate stood adjourned.

Debate to be resumed on Thursday, 21st August 1969.

කල් තැබීම

ஒத்திவைப்பு

ADJOURNMENT

සෞඡනය 9දිනක් කරන ලදීත් ප්‍රශ්නය
සහතිමක් කරන ලදී:

“මන්ත්‍රී මණ්ඩලය දැන් කල් තැබිය යුතුය”.—
[ගරු ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන].

“சபை இப்பொழுது ஒத்திவைக்கப்பெற்றுமாக
[கௌரவ டி. பி. ஆர். குணவர்தன] எனும் பிரேரணை
பிரேரிக்கப்பட்டு, வினா எடுத்துயம்பப்பெற்றது

Motion made, and Question proposed.

“That the House do now adjourn”.—
[The Hon. D. P. R. Gunawardena].

பி. வி. பி. அனந்தர் மகிஷி மகிஷி. (பொருத்தி)
(ஐயாப் எம். ஏ. அப்துல் மஜீது—பொத்த
வில்)

(Mr. M. A. Abdul Majeed—Pottuvil)

Mr. Deputy Chairman of Committees, I gave notice this morning that I would be raising a matter relating to the Ministry of Land, Irrigation and Power. I am sorry the Hon. Minister is not present, and I do hope that the other Hon. Ministers present will convey what I have to say to the Hon. Minister of Land, Irrigation and Power.

An irrigation inlet channel that leads irrigation water to nearly 500 acres of paddy land in a tract called Kondawettuwamkandam in Amparai has been wilfully obliterated and obstructed by a few mudalalis who have encroached on Crown land. This happened about three days back.

There is a standing crop thirty days old, and unless immediate action is taken by the Government to re-open this channel the standing crop will fail.

I raise this matter in the House because these same mudalalis did this very act about five months back when the Yala crop was in that tract. I then brought it to the notice of the Government Agent and I wrote a letter to the Minister of Land, Irrigation and Power. The Government restored the channel.

Now these same mudalalis have again destroyed it.

I demand that action be taken under the Forest Ordinance to see that these mudalalis are evicted from this Crown land.

I can understand landless peasants squatting on Crown land. In fact, if landless peasants occupied that land they would not have done wanton damage of this type. These mudalalis have done this.

I hope that immediate action will be taken on this matter.

කල් තැබීම

කල් තැබීම

තුඩාවේ මයා.

(திரு. துடாவ)

(Mr. Tudawe)

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, ප්‍රසිද්ධ වැඩ දෙපාර්තමේන්තුවේ අප්‍රසිද්ධියේ කෙරෙන්නට යන කාරණයක් ප්‍රසිද්ධ කිරීමටයි, මා බලාපොරොත්තු වන්නේ. ඒ අප්‍රසිද්ධියේ කෙරෙන්නට යන වැඩේ නිසා අපේ රටේ සල්ලි විදේශීය බැංකු වලට යාම වැළැක්වීම පිණිස ගරු ඇමති තුමාගේ අවධානය යොමු කරවන අදහසින් තමයි, මා මේ කාරණය ඉදිරිපත් කරන්නට කල්පනා කෙළේ. මේ අවස්ථාවේදී ප්‍රසිද්ධ වැඩ පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමා මේ සභානයේ නැහැ. ඒ කෙසේ වුණත් මෙය ක්ෂණික කටයුත්තක් නිසා මෙහි ඇති වැදගත්කම කල්පනා කර දැනට මෙම ගරු සභාවේ සිටින ඇමතිවරුන් දෙදෙනා මේ කෙරෙන්නට යන වංචනික කටයුත්ත වහාම වළක්වන ලෙස ඒ ඇමති තුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා ඇතැයි මා බලාපොරොත්තු වෙනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, විදුලි සන්දේශ දෙපාර්තමේන්තුවේ කොළඹින් බැහැර ප්‍රදේශ සංවර්ධන යෝජනා ක්‍රමය යටතේ රුපියල් කෝටි 4 ක පමණ උපකරණ ගෙන්වන්නට ටෙන්ඩර් පත්‍ර කැඳවීමෙන් පසුව, ප්‍රංශයේ සමාගමකුත්, ජපානයේ සමාගමකුත් ටෙන්ඩර් පත්‍ර ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. එහෙත් ප්‍රංශ සමාගමේ ටෙන්ඩර් පත්‍රය පැත්තකට දමා, ජපන් සමාගමේ ටෙන්ඩරය භාර ගැනීම නිසා අපේ මුදල් විශාල ප්‍රමාණයක් වැඩි පුර වියදම් කරන්නට සිදු වෙනවා පමණක් නොව, මේ ජාවාරම නිසා මේ රජයට සම්බන්ධ යම් යම් පුද්ගලයන්ට රුපියල් එක් කෝටි විසි ලක්ෂයක මුදලක් ලැබෙන්නටත් යනවා. ඒ පුද්ගලයන්ගේ නම් සඳහන් කරන්නට මා අදහස් කරන්නේ නැහැ. එය වරදකැයි මා කියනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය සභාපතිතුමනි, ප්‍රංශ සමාගමේ ටෙන්ඩර් පත්‍රය අයිත් කොට තිබෙන්නේ එහි එක අංශයක වරදක් නිසායි. “මයික්‍රෝ වේව් සෙක්ෂන්” එකේ යම්කිසි දෝෂයක් තිබෙනවා යයි එය පැත්තකට දමා තිබෙනවා. ජපන්

සමාගමේ ටෙන්ඩරය භාර ගෙන ඇත්ත ඒ ජපන් ටෙන්ඩරයේ කේබල් අංශය අවශ්‍ය ප්‍රමාණයට සම්පූර්ණ නැතැයි විශේෂඥයන්ගේ පරීක්ෂණවලින් පසුව පෙනී ගොස් තිබෙනවා. ප්‍රංශ සමාගමේ ටෙන්ඩර් පත්‍රය භාර ගන්නවා නම් ප්‍රංශයේ ප්‍රංකුව අවප්‍රමාණ කිරීම නිසා අඩු මිලකට ඒ අවශ්‍ය උපකරණ ගෙන්වන්නට පුළුවන් වෙනවා. තවම ටෙන්ඩර් පත්‍ර කාලය අවසාන කර නැහැ. ඒ නිසා ප්‍රංකුව අවප්‍රමාණ කිරීම නිසා ලැබෙන්නට යන වාසිදායක තත්ත්වය ලබා ගැනීමටත්, ඒ මාර්ගයෙන් අපේ මුදල් පිටරට යන්නට නොදී තවත්වා ගැනීමටත් තවමත් පුළුවන්කම තිබෙනවා. මොන සමාගමක ටෙන්ඩරය භාර ගන්නත් මට කමක් නැහැ. හැබැයි, භාර ගත යුතු ටෙන්ඩරය භාර නොගෙන තැරවිකාරයන්ට මුදල් වංචා කරන්නට ඉඩ දීම වටින්නේ නැහැ. විදේශීය බැංකු වල අපේ මුදල් තැන්පත් කරන්නට ඉඩ නොදී ලංකාවට වාසිදායක ලෙස මේ උපකරණ ලබා ගැනීමට ක්‍රියා කරන ලෙස මා ඉල්ලා සිටිනවා. ප්‍රසිද්ධ වැඩ පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමා මෙහි නැතත් මෙහි සිටින ගරු ඇමතිවරුන් දෙදෙනාගෙන් මා ඉල්ලා සිටින්නේ මෙම ටෙන්ඩර් පත්‍ර ඉක්මනින් පිළිගන්නේ නැතිව, ලැබී ඇති ටෙන්ඩර් පත්‍ර අවලංගු කර නැවත අමුතුවෙන් ටෙන්ඩර් කැඳවා හෝ ලැබී ඇති ටෙන්ඩර් පත්‍ර නැවත පරීක්ෂා කිරීමෙන් හෝ ලංකාවට වාසිදායක තත්ත්වයක් ඇති කර ගන්නට වග බලා ගන්නා ලෙසටයි. සමහර ද්‍රව්‍ය සම්බන්ධයෙන් ජපානයේ ටෙන්ඩර් පත්‍රයේ මිල ගණන් නොදමා තිබුණු බවත්, විස්තර දක්වා නොතිබුණු බවත්, දැන ගන්නට ලැබී තිබෙනවා. ටෙන්ඩර් පත්‍ර සම්බන්ධයෙන් යම් කිසි වංචාවක් සිදු වී තිබෙන බවයි, එයින් පෙනෙන්නේ. මේ සම්බන්ධයෙන්, නම් කීපයකුත් මට ලැබී තිබෙනවා. එහෙත් මා ඒ නම් ඉදිරිපත් කරන්නේ නැහැ. අපට වුවමනා කරන්නේ පුද්ගලයන්ට මඩ ගැසීමට නොවෙයි, රටට සිදු වන්නට යන විපතකින් රට මුදාගෙන, අවශ්‍ය උපකරණ නියම අන්දමින් ලබා ගන්නට කටයුතු සලස්වන්නටයි. මේ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් මිලග රැස්වීම් දිනයේදී රජයේ වැඩ, තැපැල් හා විදුලි සන්දේශ කටයුතු පිළිබඳ ඇමතිතුමා පිළිතුරු දෙනවා ඇතැයි මා විශ්වාස කරනවා.

කල් තැබීම

ගරු වන්නිනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

මාතර ගරු මන්ත්‍රීතුමා (තුඩාවේ මයා.)

විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද කරුණු ගරු ඇමතිතුමාගේ අවධානයට යොමු කරවන්නම්.

සෙනෙවිරත්න මයා.

(திரு. செனேவிரத்ன)

(Mr. Seneviratne)

The lands that fall under Konda-watuwan Kandam fall within the G. A's area of authority. These lands come under Madugahaella Scheme for which irrigation facilities are being provided for the G. A. by the R. V. D. B., under the direction of the Irrigation Department. The blocking out of these lands has been done by the Irrigation Department. Private lands are also to be provided with irrigation water. The G. A. will take suitable action to eject encroachers and issue water to legitimate cultivators.

කල් තැබීම

එම්. ඒ. අබ්දුල් මජීඩ් මයා.

(ஐராப் எம். ஏ. அப்துல் மஜீது)

(Mr. M. A. Abdul Majeed)

What I said was that *mudalali* encroachers have wantonly obliterated an irrigation channel that takes water to the paddy lands already there, on which there is a one month old standing crop.

සෙනෙවිරත්න මයා.

(திரு. செனேவிரத்ன)

(Mr. Seneviratne)

I shall get the G. A. to look into it.

ප්‍රශ්නය විමසන ලදීත්, සභා සම්මත විය.

வினா விடுக்கப்பெற்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Question put, and agreed to.

මන්ත්‍රී මණ්ඩලය ඊට අනුකූලව අ. හා. 8.5 ට, අද දින සභා සම්මතය අනුව, 1969 අගෝස්තු 18 වන සද්ද, පූ. හා. 10 වන තෙක් කල් ගියේය.

அதன்படி பி. ப. 8.5 க்கு, சபை அதனது இன்றைய தீர்மானத்துக் கிணங்க, 1969 ஓகஸ்ட் 18, திங்கட்கிழமை மு. ப. 10 மணிவரை ஒத்திவைக்கப் பெற்றது.

Adjourned accordingly at 8.5 P.M. until 10 A.M. on Monday, 18th August 1969, pursuant to the Resolution of the House this Day.

பெரு பிழை

பெரு பிழை

புல்தலலு பெரு பிழை

வினாக்களுக்கு எழுத்துமூல விடைகள்

WRITTEN ANSWERS TO QUESTIONS

உகிரக்த கார்ட்டலலு லுபபி வி அகி
புல்தலலு

தொழில் வசதி நிலையங்களில் தம்மைப் பதிந்துள்ள
கி. பா. ப. / பொ. க. ப. தகைமையுடையோர்

S.S.C./G.C.E.-QUALIFIED REGISTRANTS AT
EMPLOYMENT EXCHANGES

60/69

அ. சே. சி. டி. லு. (தேவிதுவர)
(திரு. ஆர். ஜே. ஜி. டி. மெல்—தெவிதுவர)
(Mr. R. J. G. de Mel—Devinuwara)

கமிகர் ஸ் உகிரக்த அகிதென
அகி புல்தலலு: (அ) புல்தலலு பாலுலு
பலதிக பது வினாபென ஸ் அபாயத
புலு பலதிக பது வினாபென ஸ் பமந்
கி தேனெக்த உகிரக்த பபுலு உகிரக்த
கார்ட்டலலு லுபபி வி பிபிந்? (அ)
பிபிந் பபுலு உகிரக்த லுப பிபி பபுலு
கபபு பிபிபர ஸ் லுபபி? (அ) பார்ட்டி
தென்துபி வர்தலுலு பபுலுபர அபபந்
பிபிபர பர, பிபிந் ஸ் கி தேனெக்த உகி
ரக்த லுப தேன லுபபி?

தொழில், தொழில் வசதி அமைச்சரைக்
கேட்ட வினா: (அ) தொழில் வசதி நிலையங்
களில் கி. பா. ப. அல்லது பொது க. ப. தகை
மையுடையோர் எத்தனை பேர் தொழில் காண்
பொருட்டு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர்? (அ)
இவர்களுக்கு தகுந்த தொழில் காணும்
பொருட்டு நடவடிக்கை எப்பொழுது எடுக்கப்
படும்? (இ) பாராளுமன்ற நிகழுந் தொடர்
முடிவுற முன் இவர்களில் எத்தனை பேருக்குத்
தொழில் கொடுக்கப்படும்?

asked the Minister of Labour and
Employment: (a) How many S.S.C.
or G. C. E.-qualified persons have
been registered for employment at
employment exchanges? (b) When

will steps be taken to find suitable
employment for them? (c) How
many of them will be found employ-
ment before the end of the current
Session of Parliament?

அ. பி. பி. லுபபி (கமிகர், உகி
ரக்த ஸ் கிபப அகி)

(கௌரவ எம். எச். முகம்மது—தொழில்,
தொழில் காண், விடமைப்பு அமைச்சர்)

(The Hon. M. H. Mohamed—Minister of
Labour, Employment and Housing)

(அ) 22,468. (அ) பபுலு அபபு அகிபி
பிபி பிபிபர பபுலு உகி லுபபிபர பிபிபர
கிபி. (அ) உகிரக்த கார்ட்டலலு
பலு புல்தலலு அகிபி பபுலுபி
பிபிபர மத லுப ரபு பபிபிபர அகி.

(a) 22,468. (b) Steps are being
taken to find suitable employment for
them, as and when suitable vacancies
occur. (c) This will depend on the
receipt of an adequate number of
orders by the employment exchanges.

உகிரக்த கார்ட்டலலு லுபபி ஸ்
ரக்த கிபிபி

தொழில் வசதி நிலையங்களில் பதிவு செய்யப்படாத
தொழிலற்றவர்கள்

UNEMPLOYED PERSONS NOT REGISTERED AT
EMPLOYMENT EXCHANGES

61/69

அ. டி. லு.

(திரு. டி. மெல்)

(Mr. de Mel)

கமிகர் ஸ் உகிரக்த அகிதென
அகி புல்தலலு: (அ) ரபு பபுலுபிபி
அகிபி உகிரக்த கார்ட்டலலு லுபபி
பிபிபர பிபிபர ரக்த கிபி அபபி பிபி

என்ன கொள்கை? (அ) ரெவரன்டாருக்கு
அவ்விடத்தில் ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை? (ஆ) ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை? (இ) ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை? (ஈ) ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை? (உ) ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை?

தொழில், தொழில் வசதி அமைச்சரைக்
கேட்ட வினா: (அ) தொழில் வசதி நிலையங்
களில் பதிவு செய்யப்படாத இந்நாட்டுத்
தொழிலற்றவர்களின் மொத்தத் தொகை அர
சாங்க புள்ளிவிபரங்களின்படி, எவ்வளவு?
(ஆ) இந்நாட்டில் உள்ள தொழிலற்றவர்கள்
எல்லோருக்கும் அரசாங்கம் தொழில் கண்டு
கொடுக்க உத்தேசிக்கின்றதா? (இ) எனின்,
எப்பொழுது? (ஈ) நிகழும் பாராளுமன்றத்
தொடர் முடிவுறுதற்கு முன் அவ்வாறு செய்
வார்களா?

asked the Minister of Labour and
Employment: (a) What is the total
number of unemployed persons in the
country not registered at employment
exchanges, according to the statistics
available with the Government? (b)
Does this Government intend finding
employment for all unemployed per
sons in this country? (c) If so,
when? (d) Will they do so before the
end of the current Session of
Parliament?

சுரு. சி. சி. மொகமேட்

(கௌரவ எம். எச். முகம்மது)

(The Hon. M. H. Mohamed)

(அ) மெய் தகவல்களில் இல்லை. (ஆ)
அவ்விடத்தில் சிலவேளை விட ரெவரன்டா
கார்ட்டில் ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை? (இ) ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை? (ஈ) ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை? (உ) ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை?

(a) This is not known. (b) Steps
are being taken to find employment
for those registered at exchanges as
opportunities arise. (c) and (d) Do
not arise.

ரெவரன்டா கார்ட்டில் ரெவரன்டாருக்கு
என்ன கொள்கை?

தொழில் வசதி நிலையங்களில் தம்மைப் பதிவு செய்
துள்ள தொழிலற்றவர்கள்

UNEMPLOYED PERSONS REGISTERED AT
EMPLOYMENT EXCHANGES

62/69

டீ. டீ. மெல்.

(திரு. டி. மெல்)

(Mr. de Mel)

கமீஷர் டீ. டீ. மெல் அவர்களே அன்பு
பூர்வமாக: (அ) ரெவரன்டா கார்ட்டில்
ரெவரன்டாருக்கு என்ன கொள்கை? (ஆ) ரெவரன்டாருக்கு
என்ன கொள்கை? (இ) ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை? (ஈ) ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை? (உ) ரெவரன்டாருக்கு என்ன
கொள்கை?

தொழில், தொழில் வசதி அமைச்சரைக்
கேட்ட வினா: (அ) அரசாங்கத்து தொழில்
வசதி நிலையங்களில் தொழிலற்றவர்கள் என
பதிவு செய்யப்பட்டோரின் மொத்தத் தொகை
என்ன? (ஆ) 1965 மார்ச்சு 25 ஆந் தேதி
தொட்டு 1969 மார்ச்சு 31 ஆந் தேதி வரை
தொழிலுக்காக பதிவு செய்யப்பட்டோர் எத்
தனை பேருக்கு தொழில் கண்டு கொடுக்கப்
பட்டது? (இ) தொழிலுக்காகப் பதிவு செய்
யப்பட்டோரில் எஞ்சியவர்களுக்கு இவ்வா
சாங்கம் எப்பொழுது தொழில் கண்டு கொடுக்
கலாம் என எண்ணுகிறது? (ஈ) நிகழும்
பாராளுமன்றத் தொடர் முடிவுறமுன் அவ்
வாறு செய்வார்களா?

asked the Minister of Labour and
Employment: (a) What is the total
number of persons registered as un
employed at employment exchanges
of the Government? (b) How many
persons registered for employment
have been found employment from
25th March 1965 to 31st March 1969?
(c) When does this Government hope

ලිඛිත පිළිතුරු

ලිඛිත පිළිතුරු

ගරු සී. පී. ද සිල්වා (ඉඩම්, වාරිමාර්ග හා විදුලිබල ඇමති හා සහනායක)

(கௌரவ சி. பி. டி. சில்வா காணி, நீர்ப்பாசன, மின்விசை அமைச்சரும் சபை முதல்வரும்)

(The Hon. C. P. de Silva—Minister of Land, Irrigation and Power and Leader of the House)

(८)

සහායක

စုစုပေါင်း နိမိတ်

ඒ. බී. ඊ. සෙනවිරත්න මහතා ... රුපියල් 24,000 (සියලු දීමනා සහිත වාර්ෂිකව)

සෙසු සාමාජිකයෝ

ਬਨਾਰ

ဝဏ္ဏဗေဒ နိမိတ်

1. වි. එන්. රාජරත්නම් මහතා ... වාර්මාර්ග අධ්‍යක්ෂක
(නිල බලයෙන් සාමාජික)

2. එන්. ගුනරත්න මහතා ... නගර හා ගෘහ නිර්මාණ අධ්‍යක්ෂක
(නිල බලයෙන් සාමාජික)

3. ඩී. රාජේන්ද්‍ර මහතා ... ජාතික නිවාස කොමසාරිස්
(නිල බලයෙන් සාමාජික)

4. ඒ. එන්. එස්. කුලසිංහ මහතා ... වරාය කොමසාරිස් ...
(සාමාජික)

5. බී. එස්. කුමාර මහතා ... (සාමාජික) ...

6. බී. ඒ. ජයසිංහ මහතා ... කොළඹ නාගරික කොමසාරිස්
(සාමාජික)

පැවැත්වෙන එක් රැස්වී
මක් සඳහා සාමාජික
යන්ට රුපියල් පන
හක දීමනාව බැගින්
රැස්වීමට සහභාගී
වන අන්දම අනුව ගෙ
වනු ලැබේ.

(၆၁)

1. විධායක නිලධාරීන් ... 4

2. කාර්මික නිලධාරීන් ... 7

3. ලිපිකරුවන් ... 5

4. වෙනත් අය ... 23

ඔවුන්ට වර්ෂයකට ගෙවන වැටුප් සහ දීමනාවල මුළු ගණන රු. 1,32,728.80 යි.

(ඉ) මණ්ඩලයේ සේවය සඳහා ස්ථිර වෛද්‍යවරයෙකු පත් කර නැත. එහෙත් මණ්ඩලයේ සේවය සඳහා අයුත් පත්වීම් ලබන හවතුන් වෛද්‍ය පරීක්ෂණය සඳහා පෞද්ගලික දෙස්තර කෙනෙකු වන කේ. සී. චක්‍රේෂ් මහතා වෙත යවනු ලැබේ. (ඊ) කිසිවක් නැත. එහෙත් මට්ටක්කුලියේ කාක දිවයිනෙහි අක්කර 54 ක භූමි ප්‍රමාණයක් දැවට සංවර්ධනය කර ගෙන යනු ලැබේ. (උ) අංක 4, 22 වෙනි පවුමග, කොළඹ 3 යන ස්ථානයෙහි ය.

(a) *Chairman*

Emoluments

Mr. T. B. E. Seneviratne	.. Rs. 24,000 (all inclusive annual salary)
--------------------------	---

Other Members

Designation

Emoluments

Mr. V. N. Rajaratnam .. Director of Irrigation (Ex-officio Member)

Mr. V. N. Rajaratnam	..	Director of Irrigation (Ex-officio Member)	..
Mr. N. Gunaratne	..	Director, Town & Country Planning (Ex-officio Member)	..

Mr. D. Rajendra .. .. . Commissioner of National Housing (Ex-officio Member) .. .. .

Mr. A. N. S. Kulasinghe . . . Port Commissioner (Member)

Mr. A. N. S. Kulasinghe .. Port Commissioner (Member)
Mr. B. S. Cooray .. (Member)

Mr. B. S. Cooray	..	(Member)
Mr. B. A. Jayasinghe	..	Municipal Commissioner (Member)

Rs. 50 all inclusive allowance per board meeting attended.

(b) (i) Executive Officers	..	4
----------------------------	----	---

(ii) Technical Officers	..	7
-------------------------	----	---

(iii) Clerks	..	5
--------------	----	---

(iv) Others	..	23
-------------	----	----

Total amount of expenditure incurred as emoluments to the above staff is Rs. 132,728.80 (annual).

(c) No permanent medical officer has been appointed to the board staff. However all new recruits to the board are referred to Dr. K. C. Chacko, who is a private practitioner, for medical examinations. (d) Nil. However, reclamation of an extent of 54 acres of land at Crow Island in Mattakkuliya is now in progress. (e) At No 4, 22nd Lane, Colombo 3.

ලිඛිත පිළිතුරු

ලිඛිත පිළිතුරු

ශා/උඩුතුරෙයි මහා විද්‍යාලය

யா/உடுத்துறை மகா வித்தியாலயம்

J/UDUTHURAI MAHA VIDYALAYA

77/69

කෝ. තුරෙකිරන් නම් මයා. (පෝදුරු
තුඩුව)

(திரு. கே. துரைரத்னம்—பருத்தித்துறை)

(Mr. K. Thuraiaratnam—Point Pedro)

(Mr. K. R. Panathuram)
අධ්‍යාපන හා සංස්කෘතික කටයුතු ඇමතිගෙන් ඇසූ ප්‍රශ්නය : (අ) (i) යා/උඩු තුරෙහි මහා විද්‍යාලය පිහිටා තිබෙන්නේ නොදිවුණු ප්‍රදේශයක් වන වෙම්පියන් පත්තුව ගම් සහා පළාතේ බවත් ; (ii) මෙම මහා විද්‍යාලයෙහි සේවය කරන්නේ එයට හිමි ගුරු මණ්ඩලයෙන් 50% ක් පමණක් බවත් එතුමා දන්නවාද ? (ආ) මෙම ඇබැරිතා පිරවීමට එතුමා වහාම පියවර ගන්නවාද ? (ඉ) මෙම පළාතේ ගුරුවරු වෙනත් පළාත්වල උගන්වන බව එතුමා දන්නවාද ? (ඊ) සුදුසු නවතාත් පහසුකම් නොමැතිකම නිසා ගුරුවරුන්ට මෙම පාසලේ සේවය කිරීම දුෂ්කර බැවින් වෙනත් පළාත්වල සේවය කරන මෙම පළාතේ ගුරුවරුන් මෙකී ඇබැරිතාවලට පත් කිරීමට එතුමා ක්‍රියා කරනවාද ?

கல்வி, கலாசார விவகார அமைச்சரைக் கேட்ட வினா : (அ) (i) அபிவிருத்தி குறைந்த செம்பியன் பத்து கி. ச. பகுதியில் உடுத்துரை ம. வி. இருப்பதையும் ; (ii) இம் ம. வி. இயங்குவது 50% விகித ஆசிரியத் தொகையுடன் என்பதையும் அவர் அறிவாரா? (ஆ) இவ் வெற்றிடங்களை நிரப்புதற்கான உடன் நடவடிக்கை எடுப்பாரா? (இ) இப்பிரதேசத்து ஆசிரியர்கள் வேறிடங்களில் கடமை செய்வதை அவர் அறிவாரா? (ஈ) தகுந்த வசதிகள் இல்லாமை காரணத்தாலும் பிறர் இங்கு கடமை செய்வது கடினம் என்ற காரணத்தாலும், இப்பிரதேச ஆசிரியர்களிலிருந்து இவ்வெற்றிடங்களை நிரப்ப நடவடிக்கை எடுப்பாரா?

asked the Minister of Education and Cultural Affairs: (a) Is he aware that (i) J/Uduthurai Maha Vidyalaya is situated in the backward area of Chempianpattu V. C.; (ii) this Maha Vidyalaya is operating with only about 50 per cent of the necessary staff? (b) Will he take immediate steps to fill these vacancies (c) Is he aware that there are teachers from this area teaching elsewhere? (d) Will he take steps to fill these vacancies with such teachers as it is difficult for other teachers to work at this school in the absence of proper accommodation, etc.?

১৮৮৬ খ্রিঃ ১১শে মার্চ ১৯
 (অধিদায়িত্ব বা সংস্কারক কলেজের
 অধীন)

(கௌரவ ஐ. எம். ஆர். ஏ. ஈரியகொல்ல—
கல்வி, கலாசார விவகார அமைச்சர்)

(The Hon. I. M. R. A. Iriyagolle—Minister of Education and Cultural Affairs)

(අ) (1) ඔව්. (2) මෙම පාසලේ යෝග්‍ය ගුරු මණ්ඩලය 11 කි. දැනට ගුරුවරුන් 8 දෙනෙක් එහි සිටිති. 69.9.1 දින සිට නවත් ගුරුවරයෙකු මෙම පාසලට යැවීමට දැනටමත් කටයුතු කර ඇත. (ආ) ඔව්. (ඉ) ඔව්. (ඊ) යාපන දිස්ත්‍රික්කයෙන් පිටත සේවය කරන මෙම ගුරුවරු ස්ථාන මාරු ක්‍රමය යටතේ යාපනයට ස්ථාන මාරු ලැබීමට සුදුසුකම් ලබා නැත්තාහ කෙසේ වෙතත්, මෙම පුරප්පාඩු වෙනත් ගුරුවරුන්ගෙන් පිරවීමට කටයුතු කර ගෙන යනු ලැබේ.

(a) (i) Yes ; (ii) This school is entitled to have 11 teachers. Presently there are 8 teachers. Action has already been taken to send another teacher from 1.9.69. (b) and (c) Yes. (d) These teachers who are serving outside Jaffna District are not qualified under the scheme for transfer into Jaffna. However action is being taken to fill the vacancies of this school by other teachers.